

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SINGLE DAD PLAYBOOK SERIES

mad LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
WILLOW ASTER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇILGIN AŞK

BEKAR BABANIN OYUN KİTABI

KİTAP 1

WILLOW ASTER

İÇİNDEKİLER

[Okuyuculara Not](#)

[İçerik Uyarıları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42 Sonsöz](#)

[Gizli Aşk Çok Yakında!](#)

[Teşekkür Ayrıca](#)

[Willow Aster Beni](#)

[Takip Et](#)

mad LOVE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
WILLOW ASTER

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Söğüt Aster

www.willowaster.com

Telif Hakkı © 2024 by Willow Aster

ISBN-13: 979-8-9880213-8-4

Kapak Emily Wittig Designs

Fotoğraf Aisha Lee Harita Kess

Fennell

Kurgu: Christine Estevez

OKUYUCULARA NOT

*İçerik uyarılarının bir listesi bir sonraki sayfada yer almaktadır, bu nedenle uyarıları görmek istemiyorsanız bu sayfayı atlayın.

İÇERİK UYARILARI

Deli Aşk için içerik uyarıları bir kardeşin ölümü ve küfürdür.

BİRİNCİ BÖLÜM

BABALARLA KAHVE

WESTON

Duştan çıktığımda banyo aynası bir şey göremeyeceğim kadar buğuluydu. Havlumla siliyorum ve morlukların geçip geçmediğine bakmak için dönüyorum. Yarın takımım ile ikinci Super Bowl'umuzu kazanmamızın üzerinden bir hafta geçmiş olacak ve bedenim bedelini ödüyor olsa da bu hiç eskimiyor.

Yeterince gencim, bununla başa çıkabilirim.

Her zaman yapmak istediğim şeyi yapıyorum; profesyonel futbol oynuyorum. Bunu yaptıktan birkaç yıl sonra, hâlâ hayallerimi gerçekleştirmenin şokunu yaşıyorum.

Telefonum çaldı ve kontrol ettim. Penn Hudson. Colorado Mustangs'e aynı sezon katılmıştık. Takımda pek çok harika arkadaş edindim ama Penn ve ben muhtemelen en sıkı olanlarıyız. Oyun kurucu ve koşucu olarak bu kadar iyi anlaşmamız iyi bir şey.

PENN

Bu sabah baba grubunu basalım mı?

Neden olmasın? Çocuklarının ne kadar harika olduğu ve bekar babalar olarak ne kadar zorlandıkları arasında gidip geldiklerini duymak her zaman eğlencelidir.

PENN

Onları kızdırma havasındayım.

Sadece büyüklerle takılmak için bir bahane istiyorsun.

PENN

Haksız değilsiniz.

Mustangs için oynamaya gelmenin en büyük cazibesi, futbolun en iyi geniş alıcısı Henley Ward ve en sevdiğim defans oyuncusu Bowie Fox'tu. Penn ve benimle birlikte sıkı uç Rhodes Archer'ın seçilmesi de bonus oldu. Hepsi bizden daha uzun süredir bu işi yapıyor ve bizi her şekilde kollarını açarak kabul ettiler... sahip oldukları bu küçük bekar baba kulübü hariç.

On beş dakika içinde orada görüşürüz.

PENN

Kelime.

Bu güzel, güneşli Şubat sabahında dağlar dokunacak kadar yakın görünüyor. Üniversiteden kendi eyaletim için oynamak üzere seçildiğim için şanslıyım. Başka bir yerde yaşamak zorunda kalsaydım Colorado'yu özlerdim. Kar ayaklarımın altında çıtırdıyor ve Silver Hills güne yeni yeni uyanmaya başlıyor.

Sevgililer Günü'nün üzerinden sadece bir hafta geçti ama kasabayı ele geçiren tüm kalpler ve aşk tanrısı gitti ve şimdi Aziz Patrick Günü için baktığım her yerde yeşil ve gümüş var. Silver Hills tatil için her şeyi yapıyor.

Böyle rahatlatıcı sabahları seviyorum, belki de benim için nadir oldukları içindir. Genelde bu saatlerde antrenmana gidiyor ya da çalışmaya devam ediyor olurum. Yürürüm.

Luminary Coffeehouse'a girerken Penn peşimdeydi, ikimiz de etrafı kolaçan ediyorduk.

"Onları kaçırdık mı?" Penn soruyor.

Neşeli bir kız yanıma gelip elini koluma koydu. "Weston Shaw ve Penn Hudson aynı anda mı? Çimdikle beni," diyor yanındaki kıza.

İki kıza bakıp gülümsüyorum, ikisi de iç çekince kahkahamı tutuyorum. Penn'den mi yoksa benden mi daha çok hoşlandıklarını söylemek zor - sanırım yazı tura atıp mutlu olabilirler.

Her ne kadar iyi vakit geçirmekten hoşlansam da, geçen hafta sonu çok sıkı oynamaktan, Denver şehir merkezindeki geçit töreninden ve sonrasında gelen tüm partilerden dolayı hala yorgunum.

Gerçekten sadece çocuklarımla takılmak istiyorum. Ya da onlara bok vermek.

Aynı fark.

Aylardır durmaksızın birlikte olduğumuz için takımı özlemeyeceğimi düşünebilirsiniz ve ben de hepsini özlemiyorum ama bu hafta, tüm röportajlar, partiler ve akşamdan kalmalardan dolayı, en sevdiğim piçlerle sohbet etmeyi gerçekten özledim.

"Bana mı öyle geliyor yoksa her zamankinden daha mı kalabalık?" Penn nefesinin altında soruyor.

"Sorun sen değilsin," diye cevap veriyorum.

"Demek sensin," diyor kızlardan biri göz kırparak. "Buranın kahve içmek için buluştuğunuz yer olduğu söylentisi yayıldı ve herkes bu aksiyona dahil olmak istedi. Boulder'dan buraya kadar geldik."

Kibarca gülümsüyorum ve sıraya girmesi için ona işaret ediyorum.

O dönüyor ve ben Penn ile bakışıyoruz. Tekrar öne baktığında yüzü aydınlanıyor ve ne değiştiğini görmek için bakıyorum. Annemin en iyi arkadaşı olan şımarık işletme sahibi Clara'ya el sallıyor. Buranın bizim yerimiz olmasının sebebi o. Bizi karşılama sırasına yönlendiriyor ve her zamanki gibi benim için flat white, Penn için caramel macchiato'yu kaldırıyor. Onu kızdırmayı sevdiğimiz şeylerden sadece biri.

Penn, "Clara bize karşı çok iyi," diyor.

Clara ailemin komşusu ve kocası Jimmy öldükten sonra bu kahvehaneyi açmaya karar vermiş. Burası ona yeniden gülümsemesi için bir sebep verdi, bu da içimi rahatlattı. Clara iyi bir insan ve onu kalbi kırık görmek korkunçtu.

"Günaydın, Clara. Bugün çok güzel görünüyorsun," diyorum fincanı ondan alırken.

"Kahveni almak için benimle tatlı tatlı konuşmana gerek yok," diyor ama gülümsüyor ve yanakları pembeleşmiş. Eğiliyor ve başını öne eğiyor. "Adamlarınızı arka odaya koydum ki biraz huzur bulabilsinler."

"Ahh. Bu kalabalığı görüp buradan kaçtılar mı diye merak ettik," Penn diyo

r. "Uzun süredir burada değiller." Clara onu takip etmemizi işaret ediyor.

Penn ve ben birlikte, "Teşekkürler Clara," diyoruz.

Kardeşim Felicity gibi onun dizinin arkasına vurmak için ayağımı kaldırıyorum.

Bana hep yapar, büküldüğünde gülerim.

Nedense kız kardeşime karşı bunu asla başaramıyorum ama Penn'e karşı her seferinde işe yarıyor. Büyürken hiç kardeşi olmadı, bu yüzden herhangi birimiz ona işkence etmeye çalıştığında hala gafil avlanıyor.

Kalabalık kafede yolumuza devam ederken nefesinin altından küfrediyor ve bana ters ters bakıyor. Bu kadar insan için çok küçük ama sanırım iş için iyi. Clara kapıyı bir kez çalıyor ve açmadan önce bir şifre giriyor.

"Burada partiye davet edilmeleri gerektiğini düşünen iki halı faresi var," diyor.

Penn ve ben büyük yuvarlak bir masa ve yan tarafında küçük bir kitaplık bulunan bir okuma koltuğu olan rahat odaya giriyoruz. Clara buranın toplantılar için bir oda olduğunu söylüyor ama bence dışarısı durgun olduğunda saklanıp kitap okumaya geldiği yer burası.

"Evet, neden bu kadar özel olmak zorundasın?" Coğunlukla şaka yaparak soruyorum. Bowie sırtıyor. "Bir çocuğun olursa seni içeri alırız," diyor.

Henley ve Rhodes beşlik çakıyor, Penn de homurdanıyor.

Penn, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kurduğunuz bu küçük kulüpte bize *ihtiyacınız var*," diyor.

Henley kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Kendinize Bekar Baba Oyuncuları diyorsunuz... ve az önce beşlik çaktınız. Bu kadar yeter."

Henley ve Bowie tam olarak sıfır saniye boyunca utanmış görünüyorlar.

"Hadi ama, bu haftalık toplantılarda ne konuşuyorsunuz ki?" Penn diyor ki. "Yoldayken sizi dinledik. Anladığım kadarıyla tamamen ebeveyn konuşması değil."

"Yoldayken kendimize fazla yüklenmiyoruz. O zaman çoğunlukla çocukları ne kadar özlediğimizden ve ne kadar harika olduklarından ya da ne kadar zor olduklarından bahsediyoruz," diyor Rhodes.

"Peki ya yolda olmadığınız zamanlar?" Oyun oynayarak soruyorum.

"Şey, çocuklara Cassidy'nin dün gece benimleyken regl olmaya başladığını ve evde hiçbir şeyim olmadığını söylüyordum," diyor Henley, son bölgede akrobatik bir parmak ucu yakalaması için yükseldiğinde aldığı aynı parıltıyla.

Penn ve ben ayaklarımızın üzerinde kayıyoruz, belli ki rahatsızız. Üçü de kollarını kavuşturup memnun görünüyorlar.

"Eczaneye gidip ped almak ve kapıdan girerken nasıl kullanacağını anlatmak zorunda kaldım." Kaşlarını çatıyor ve bu, Henley'nin ister sahada ister bizimle konuşurken olsun, daha derine inmek üzere olduğunun evrensel işaretidir. "Tamponları nasıl kullanacağını öğrenmek istedi, ben de onunla konuştum ve sonra ona bir ısıtma yastığı ayarladım ve-"

"Tamam, tamam," diyorum elimi kaldırarak.

Henley iyi numaraları olan yaşlı bir köpek. Bir profesyonel gibi nasıl dağıtacağını biliyor.

Tamam, o kadar da yaşlı değil. Otuz beş yaşında ve dışarı çıktığımızda kadınlardan en az bizim kadar ilgi görüyor. Hiçbiriyle ilgilendiğinden değil. Eski karısı ona bir numara yaptı.

Ama çok iyi bir alıcı. En iyisi. Henley sırtıyor.

"Oturun."

Eliyle masanın etrafındaki koltukları işaret ediyor ve oturuyoruz, artık burada olmak istediğimizden pek emin değiliz ama geçtiğimize de memnunuz.

"Kanaması ağır mıydı?" Bowie bana yan gözle bakarak soruyor. "Hadi ama!" İnliyorum.

Deli gibi gülüyorlar.

Penn gururla, "Regl dönemleri hakkında konuşabilecek kadar olgunum," diyor. "Sadece Cassidy'nin ne zaman başladığını bilmek istemiyorum..." Dudağını dışarı çıkarır ve üzgün gözlerle bakar. "O sadece bir bebek."

"Aynen öyle," diyorum Penn'i işaret ederek.

Nedense bu yankı uyandırıyor ve odayı hüzünlü bir hava kaplıyor.

"Küçük kızımın bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diyor Henley üzüntüyle. "Seni test ediyordum. Henüz adet görmeye başlamadı. Size asla söylemezdim.

Bu konuda. Söylersem beni uykumda öldürür. Bu haberi verirsem babamın kurallarını her yerde çiğnemiş olurum. Ama bu her an *olabilir*."

Tanrım, belki de bu iş için biçilmiş kaftan değilim. Henley'e ters ters bakıyorum ama şu anda aklım onda. Henley'nin kızlarını seviyorum. Cassidy'nin o kadar büyümüş olduğu düşüncesine de katlanamıyorum.

Telefonum çalıyor ve ona bakıyorum, ekranda Presbyterian Hastanesi'ni görünce kaşlarımı çatıyorum. Bir sorun çıksa ailem Silver Hills Hastanesi'ne giderdi...

Cevap vermek için çok bekledim ama hemen tekrar çaldı.

"Özür dilerim çocuklar. Presbyterian Hastanesi'nden arıyorlar." Ayağa kalkıp odadan çıkmaya başlıyorum ama sonra dışarıdaki kalabalığı hatırlıyorum.

Penn, "Burada halledin," diyor. "Dışarıda duyabileceğinizi sanmıyorum."

Başımı sallayıp cevap veriyorum. "Alo?"

"Bay Shaw?" Saçma sapan bir sesi olan bir kadın cevabımı bekliyor.

"Evet?"

"Weston Alexander Shaw?"

"Ben Weston Alexander Shaw. Kimsiniz?"

"Oğlunuz bu sabah Presbyterian Hastanesi'nin acil servisine yatırıldı" diyor.

Midem bulanıyor ve beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum.

"Benim... bir oğlum yok," diyorum.

Yüzüm duvara dönük, ama odadaki alçak sesle konuşmalar sessizleşiyor ve sırtımda dört çift göz hissediyorum.

"İsminiz doğum belgesinde yazıyor. Bebek birkaç ay önce bu hastanede doğdu ve biz de en yakın akrabasının siz olduğunu umuyorduk."

Sertçe yutkunuyorum, görüşüm bulanıklaşıyor ve düşüncelerim hızla uçuşuyor. Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım. Daha önce hiç tanımadığım kadınlar bebeğimi taşıdıklarını iddia etmişlerdi ama avukatlarım bu iddiaların asılsız olduğunu kanıtlamıştı.

"Bay Shaw?"

"Bu bir şaka, değil mi? Sizi bu işe kim bulaştırdı? Kim bu lanet olası?"

"Bay Shaw, sizi temin ederim ki bu bir şaka değil. Bu gece bir araba kazası oldu.

ve eğer gerçekten Weston Alexander Shaw iseniz, oğlunuz da bu işin içindeydi."

"Tamam, kabul ediyorum. Onu nerede bulabilirim?"

"Presbyterian Hastanesi. Acil servise gelin ve Wanda Dixon'ı isteyin," diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefona bakıyorum ve ağır çekimde çocuklara doğru dönüyorum. Hepsi endişeyle bana bakıyor. Bowie bulunduğum yere en yakın olanı ve ayağa kalkıp elini sırtıma koyuyor.

"O neydi öyle?" diye soruyor.

"Arayan hastaneydi. Oğlumun orada olduğunu söylediler. Bu hiç komik değil." Masanın etrafını işaret ediyorum. "Eğer bunun arkasında sizin olduğunuzu öğrenirsem, canınıza okurum."

Henley kaşlarını çatır. "Weston. Yavaş ol. Böyle bir konuda seninle uğraşmayız. Yerinde olsam takımın avukatlarını arardım." "Hastaneye gitmem gerek. Doğum kayıtlarında adımın olduğunu söyledi. Sertifika. Bu doğru olamaz."

Bowie omzumu sıkıyor ve gözlerime bakmak için eğiliyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor. "Her ne olursa olsun, bunu başaracaksın. Tamam mı? Eminim sadece bir karışıklık olmuştur."

Başımı sallıyorum ve hepsi ayağa kalkıyor.

"Biz de seninle geleceğiz," diyor Henley.

"Hayır, sorun değil. Hepinizin geldiğini gördüklerinde hemşirelere kalp krizi geçirtmek istemem." Sakin olmaya çalışıyorum ama kalbim hızla çarpıyor.

Rhodes, "Yapabileceğimiz bir şey varsa neler olduğunu bize bildirin," diyor. "Haber veririm. Teşekkürler."

Penn kapıyı açıyor ve yolu gösteriyor. "Geliyorum. Acil bir durum var," diyor.

Hâlâ Mustangs oyuncularını görmeyi uman insanların arasından geçiyoruz, bizden imza istendiğinde duymamış gibi yapıyoruz. Dışarı çıktığımızda koşmaya başlıyorum.

"Ara beni," diye bağılıyor Penn, cipime binerken.

Denver'a olan yolculuk her zamankinden daha uzun geliyor, ama aslında sadece kırk dakika kadar. Silver Hills'in pastoral sokaklarından başka bir dünya da olabilir.

Düşüncelerim savaş halinde, iki kampa bölünmüş durumda: Çocuğum olması mümkün değil ve ya olursa?

İKİNCİ BÖLÜM

DÜŞMANLA YÜZLEŞMEK

SADIE

Şok ve inançsızlık içinde kız kardeşimin hastane odasından çıktım. Odasından çıkıp koridorda çılgınca Caleb'i ararken gözlerim yaşlardan dolayı net göremeyecek kadar bulanıktı. Hastaneden sadece yarım saat önce aranmıştım ama hastaneye yakın bir yerde oturduğum için on dakika içinde buradaydım.

Yine de çok geç kalmıştım.

Ailemin beni arayıp aramadığını görmek için telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Annemin Missouri'deki kız kardeşini ziyaret ediyorlar ve yarına kadar eve dönmeyi planlamıyorlardı. Mesaj bıraktım ama uzaktayken telefonlarını kontrol etme konusunda pek iyi değiller ve onlara mesajla bir şey söylemek istemiyorum.

Caleb'in odasına koştum ve beşiğin yanında duran bir adam gördüm. Siyah saçlı, uzun boylu, geniş kaslı omuzlu. *Hayır. Bana bunun olmadığını söyle.* Onu nerede görsem tanıırım. *Weston Shaw.* Kız kardeşim ve ben son iki yıldır her hafta onu televizyonda izliyoruz. Yatağa doğru koşuyorum ve dönüp gözlerimle buluştuğunda kanım donuyor.

"Burada ne *işin* var?" Tükürdüm.

Geri çekilip yüzümü inceliyor. Kafası karışmış ve üzgün görünüyor. Caleb'in beşiğinin diğer tarafına geçiyorum ve ona bakıp iyi olduğu için sessiz bir şükran duası ederken gözyaşlarım yeniden sel oluyor.

"Sen-" Weston başlıyor. "Sen de kimsin?"

Elini uzatıyor, onu görmezden geldiğimde elini bırakıyor. "Ben Weston Shaw. Bir telefon aldım.

Bir hemşire aceleyle odaya girerek Weston'ın sözünü kesiyor ve onu gördüğünde gülümsemesi ışıltı ışıltı oluyor. Odada Caleb dahil başka birinin olduğunu fark ettiğinden emin değilim.

"Merhaba Bay Shaw. Biz de sizi bekliyorduk," diyor.

Ağzım açık kaldı. Onu mu bekliyorlardı? Bu nasıl oluyor? Dönüyorum, Weston'a yeni bir öfkeyle bakıyorum. Kalbim kırıldı, dehşete düştüm ve vücudumdaki her koruyucu kemik alarına geçti.

"Buradan çıkmak için tam iki saniyen var," diyorum soğuk bir şekilde.

Yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirliyor ve bu ifadeyi oğlunun yüzünde de gördüğümü itiraf etmekten üzüntü duyuyorum.

"Bak, bu zor bir durum - Tanrım, durumu bile *bilmiyorum*," diye kekeleyor, "ama lütfen bana gerçeği söyleyebilir misin? Bu benim oğlum mu?" diye soruyor, beşiğinde uyuyan Caleb'e bakarak.

Ona bakarken yüzü yumuşuyor. "Hasta mı?" diye sorar hemşireye.

"Bu bir şeyi değiştirir mi?" Soğukkanlılıkla soruyorum.

Caleb'in yüzünde ve parmaklarında herhangi bir sıyrık ya da yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol ettim bile. Mükemmel görünüyordu ve Sasha'nın doktoru da bana öyle olduğuna dair güvence verdi.

"Tabii ki fark eder. Ne tür bir insan bir çocuğun hasta olmasını sorun etmez?" diyor. "Neden burada?" Hemşireye baktı. "Özür dilerim, belki siz bana detayları anlatabilirsiniz. Oğlumun burada olduğunu söyleyen bir telefon aldım ve o ana kadar bir oğlum olduğunun farkında değildim."

Alaycı bir ses çıkardım ve hem Weston hem de hemşire bana ters ters bakmaya başladılar.

Hemşire, "Hanımefendi, kim olduğunuzdan emin değilim ama ziyaret saatleri sadece aile içindir," dedi.

"Ben onun ailesiyim. Bu adamdan daha fazla." Ona meydan okurcasına bakıyorum ve o da geri adım atıyor.

"O zaman farklılıklarınızı bu odanın dışında tutmanızı rica edeceğim," diyor kibirli bir şekilde.

Weston'ın gözlerinin beni okyanusun dibine sürükleyen bir ağırlık gibi üzerimde olduğunu hissediyorum. Caleb'i kucağıma alıp onunla birlikte kaçma ihtiyacı şu anda çok güçlü.

Dr. Williams kapıdan içeri giriyor ve ben rahatlıyorum. Hemşire gidiyor, Dr. Williams'ı bu işle baş başa bıraktığı için mutlu. Bana baktığında yüz ifadesi sempati dolu.

"Caleb'in iyi olduğunu kendin de görebilirsin, Sadie," diyor yumuşak bir sesle. Gözyaşlarım yüzüme damlıyor ve başımı sallıyorum. "Evet, teşekkür ederim."

Dr. Williams Weston'a döner ve gözleri tanıyarak açılır. "Ben Dr. Williams," der.

"Weston Shaw," diye cevap verir Weston, Dr. Williams'ın elini sıkarak. "Bebek iyi mi?"

Dr. Williams nazıkçe gülümseyerek, "Sizi tanıdım," diyor. "Ve evet, gayet iyi. Üzerinde bir çizik bile yok. Bu gerçekten olağanüstü. Kaybınız için çok üzgünüm." Bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Sasha için elimizden gelen her şeyi yaptık."

"Sasha," diye tekrarlıyor Weston. "Sasha kim?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve her şeyin onun için ne zaman sıraya girdiğini görebiliyorum. Sasha'dan bir buçuk yaş büyüğüm ve saçlarım onunkinden daha koyu. Benden birkaç santim daha kısa ve bundan hep nefret etmiştir.

*Birkaç santim daha
kısaydı. Öyleydi.*

Kız kardeşimi geçmiş zamanda düşünmemin imkanı yok.

Kimse beni Sasha'yla karıştırmadı ama kardeş gibi, aile gibi görünüyoruz.

Weston'ın birlikte geçirdikleri geceyi mi yoksa sonrasında onu aramaktan nasıl kaçındığını mı düşündüğünü merak ediyorum. Sasha'nın bu bebeği doğurmak için neler çektiği hakkında bir fikri var mı?

"Yani annesi sen değil misin?" diye soruyor. "Sasha'yla bir akrabalığın var mı?" İnanılır gibi değil. Sasha'yı hatırlamıyor bile mi?

"Yattığın birine benziyor muyum?" Onunla aynı odada olmaktan ellerim titriyor. Onunla konuşmak zorunda olmaktan nefret ediyorum, özellikle de şu anda.

Dr. Williams şaşkınlıkla Weston'a döndü.

Sasha'nın Weston'la tek gecelik ilişki yaşadıkları gece barda gönderdiği fotoğrafı bulana kadar telefonumda geziniyorum. Resmi kaldırdığımda Weston'ın yüzü soldu.

"Şimdi, onu hatırlıyor musun?" Tükürdüm.

Weston zorlukla yutkunuyor ve yavaşça başını sallıyor.

"Lütfen biriniz bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Weston soruyor.

"Sasha ve Caleb bu sabah erken saatlerde bir araba kazası geçirdi," diyor Dr. Williams. "Sasha'nın yaraları çok ağırdı ve ne yazık ki bir saat önce vefat etti. Aileye haber vermek için olağan protokolü uyguladık ve Sasha ile Caleb'in daha önce de bu hastaneye geldiğini gördük. Önce doğum belgesini bulduk ve oradan senin adını çıkardık," dedi Weston'a ve bana baktı, "sonra da Sasha'nın Caleb'i doğurmak için yatırıldığı zamanki adın olan Sadie'yi bulduk."

"Onu doğurduğunda kız kardeşimle birlikte odadaydım," diye fısıldıyorum. Gözyaşlarım durmak bilmiyordu. Yalvarırcasına Dr. Williams'a bakıyorum.

Dr. Williams ses sisteminden çağrılıyor ve bize özür dileyen bir bakış atıyor. "Affedersiniz," diyor ve odadan fırlıyor.

İkimiz de Caleb'a bakarken birkaç saniye sessizlik oldu.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diyor Weston. "Kız kardeşin. Ben... hayal bile edemiyorum."

Ne kadar samimi görüldüğünü görünce hazırlıksız yakalandım. Ama bir saniye sonra öfkem daha da alevleniyor.

"Bu senin için bir fırsat." Parmak eklemlerim bembeyaz olana kadar beşiği kavıyorum. "Sasha hamileyken onunla uğraşmak istemedin ama şimdi bu işe mi bulaştın? Hayır, bunu şimdi yapamazsın."

Bir adım geri çekildi. "Hamile olduğundan haberim yoktu. Ve eğer bana söylenmiş olsaydı, onu terk etmezdim. Ben o tür bir adam değilim."

İçimden yakıcı bir kahkaha patlıyor ve yüzüm parçalanıyor. Başımı ellerimin arasına aldım. Kız kardeşimi yeni kaybetmiştim ve her ne kadar karmaşık olsa da onu tüm kalbimle seviyordum.

Omzumda bir el hissediyorum ve hareketsiz kalıyorum. Kocaman ve sıcaktı ve bir erkek bana dokunmayalı uzun zaman olmuştu. Uykusuz ve yorgunum ve elimden gelse bu rahatlık anı için adamı hor görmüyormuş gibi yapardım ama yapamam.

Son iki aydır durmadan çalışıyorum çünkü kız kardeşim yapamadı ve bu adam resimde yoktu ve yoruludum.

Gözlerim onunkilere kayıyor ve yüz ifadem elinin omzumdan düşmesine neden oluyor.

"Bizimle uğraşma," diyorum. "Sensiz de gayet iyiyiz, inan bana."

"Sadie, eğer Caleb benim oğlumsa, çekip gitmeyeceğim."

Daha uzun duruyor ve ben daha önce boyunun korkutucu olduğunu düşünüyordum. Gözleri bu şekilde beni delip geçtiğinde, yumuşak kenarlar kayboluyor ve genellikle sahada bir rakiple karşılaştığında televizyon ekranında izlediğim adamı görüyorum.

Caleb'e yaklaşıyor ve birkaç uzun dakika boyunca ona bakıyor. "O çok küçük," diye fısıldıyor Weston.

Caleb daha iki aylık bir bebek. Adamın ne beklediğinden emin değilim.

Uzanıp Caleb'in parmaklarına dokunuyor ve bana tekrar baktığında gözleri cam gibi.

"Hukuk ekibim birazdan burada olacak. Emin olmak için babalık testi yapacağız. Bunu yapabilecek donanıma sahipler ve sonuçlar onlar aracılığıyla daha hızlı olacak."

Gözlerimi deviriyorum. "Testin ne dediği önemli değil. Sen buraya gelmedin. Ben geldim. Ve onunla ilgilenen de ben olacağım."

"Beni henüz tanıımıyorsun Sadie, ama tanıyacaksın. Ben iyi bir insanım. Nazik biriyim. Merhametliyim. İyi bir kardeş ve evladım. İyi bir dostum. Mükemmel değilim. Arkadaşlarıma bok atarım, ama hepsi eğlencelidir. Onlardan nasıl alacağımı da bilirim. Kadınlar konusunda pek iyi bir geçmişim yok ama bu sahtekâr olduğumdan ya da onlara kötü davrandığımdan değil, kararlı bir ilişki için zamanım ya da isteğim olmadığından ve bu konuda en başından beri net olduğumdan kaynaklanıyor. Ben sorumluluklarını ciddiye almayan biri değilim. Burada düşman ben değilim ve bu küçük çocuk hakkında bildiklerimden sonra onu bırakıp gitmemin imkanı yok." Sözlerini bitirirken kaşlarını kaldırıyor. "Anladın mı?"

Nefesimin altından küfrediyorum.

İçimi bir belirsizlik kaplıyor. Ya doğruyu söylüyorsa? Ya bunca zamandır bilmiyorsa? Ayakta durabilmek için Caleb'in beşiğinin kenarını daha da sıkı kavıyorum. Tüm bunları düzeltebilecek tek kişi gitmişti.

Sasha bu kadar ciddi bir konuda bana yalan söyler miydi? Bu ilk kez olmazdı.

Ama hayır, onu ararken izledim. Öyle değil mi? Onu en az on kez aradığını söyledi.

Ayrıca doğum belgesine onun adını yazmadığını iddia etti ve bu doğru değildi.

Korku göğsüme yerleşti. Bu küçük çocuğa bakmak için çok şeyden vazgeçtim ve bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.

Ama yasal bir ekibim yok. Ailem Caleb için deli oluyor ama Sasha onlara babanın kimliğini hiç söylemedi ve milyoner bir oyun kurucuyla savaşmama yardım edebilecek durumda değiller. Ev sahibimiz Jess, Sasha ve bana karşı nazik davrandı ama mahkemede beni destekleyecek bir şey söyleyecek ya da yapacak gibi değil. *Kiralarını hep zamanında öderler.* Bunun ne kadar ağırlığı var?

Gerçekten yeğenimi bu playboy pislige mi kaptıracağım?

Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum ama bunun olmasına asla izin veremeyeceğimi biliyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HEPSİ YENİ

WESTON

Sonraki yirmi dört saat bir bulanıklık içinde geçti.

Ben bir babayım.

Buna inanamıyorum.

Caleb Sebastian Shaw beş Aralık akşamı saat 22:50'de, hayatımdaki en önemli şeyin Clarity Field'da kazandığımız maç olduğunu düşündüğüm bir gecede dünyaya geldi. Oğlumun şehrin öbür ucunda doğacağından tamamen habersizdim.

İki ay, iki hafta ve üç günlük. Mükemmel bir çocuk.

Acıktığında yüzü kıvrılıyor ve en büyük adaletsizlikle karşı karşıyaymış gibi uluyor. Ama Sadie onu kucağına alıp sakinleştiriyor ve gözyaşları dinliyor.

Koyu renk saçları ve bana bakan mavi gözleri var, onunla konuştuğumda gülümseyerek kalkan dolgun dudakları var ve esnemek için gerindiğinde ve ağzı inanılmaz derecede geniş açıldığında, daha sevimli bir şey görmedim.

Saatlerce ona baktım, büyülendim ve Sadie yatağının yanındaki sandalyede uyuyakaldığında ağladım.

Onunla bu kadar zaman geçiremediğime inanamıyorum.

Ailem avukat, ama onun benim olduğundan emin olana kadar onları bu işe karıştırmak istemedim. Bu tam olarak doğru değil, onu gördüğüm anda benim olduğunu biliyordum ama kanıta ihtiyacım vardı. Bu yüzden takımın hukuk ekibinden yardım istedim ve onlar da yardım ettiler. Onlar geldiğinde Sadie çoktan yenilmiş gibi köşesine çekildi.

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana olan öfkesinin nedenini anlamasam da onun için çok kötü hissediyorum. Karanlıkta bırakıldığım için kızgın olan ben olmalıydım ama sanırım bunların hiçbirisi henüz aklıma yatmadı. Her şeyden çok *kafam karışık* ve baba olduğum için hâlâ şoktayım.

Sadie kardeşini kaybetti. Kimse buna katlanmak zorunda kalmamalı. Ve belli ki bu küçük adamı tüm kalbiyle seviyor.

Onu ondan almaya çalışmıyorum, ama benden almaya çalışırsa ellerinde bir savaş olacak.

O yüzden uyandığında ona sunacağım bir planım var.

Hala ailemi aramadım. Belki Sadie ile konuştuktan sonra bir sonraki adım bu olabilir.

Hastane çok cömert davrandı. Herkesin yanında olduklarını düşünmek isterdim ama o kadar da aptal değilim. Sarsılmış durumdalar ve benim açacağım gürültülü bir davayı önlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Ve sanırım herkes paparazzilerin henüz bundan haberdar olmamasına minnettar - güvenlik ekibim burada, onları dışarıda tutuyor. Çocuğumun annesini acil servis masasında kaybettikten ve babalıkla ilgili bir soru olduğunu öğrendikten sonra, hastane yardımcı olmak için geriye doğru eğildi. Avukatlarım geldiğinde bizi daha mahrem olabileceğimiz güzel bir odaya taşıdılar.

Sadie tüm bu olanlardan iğrenmiş görünüyor ve açıkçası onu suçlayamam. Hatırlamadığım için kendimden iğreniyorum. Geçen yılki Super Bowl galibiyetinden sonra biraz kontrolden çıktım. Çok fazla alkol, çok fazla kadın. İkisine de her zaman kolayca ulaşabiliyordum. Ama burada oğlumdan bahsediyoruz. Sasha bana karşı dürüst olsaydı tüm bunlar önlenebilirdi.

Telefon kayıtlarımı ve mesajlarımı kontrol ettim, her avukata gözlerinin içine bakarak Sasha Chapman'ın kendileriyle hiç iletişime geçip geçmediğini sordum. Aramadığına yemin ettiler ve ben de onlara inandım. Kız kardeşine neden yalan söylediğini bilmiyorum ama onu bir ilişkinin ötesinde tanı mıyordum. Şimdi keşke tanı saydım diyorum.

Caleb'in babası ve koruyucusu olacağım ama nasıl? Baba olmak için ne gerektiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

Annesini tanımayacak olması beni öldürüyor. Ve eğer çılgınca koşullar olmasaydı, ben de onu hiç tanıyamayabilirdim.

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıp susturuyorum. Dün onlardan kaçtığımdan beri çocuklar grup sohbetinde çıldırmış durumdalar. Onlara test sonuçlarından bahsetmedim, bu yüzden konu başlığı soru işaretleriyle dolu.

RHODES

■

Bize neler olduğunu anlatmak zorunda değilsiniz, ama bize ihtiyacınız olursa

buradayız. BOWIE

■

Kulüpte olmak istediğini biliyordum, ama bu senin için bile biraz ileri gidiyor.

PENN

■

Sana benziyor mu?

HENLEY

■

Kahretsin. Bu çılgınlık.

RHODES

■

Tanrım, Weston. Konuş bizimle. Bize ihtiyacın var mı? Buraya gelelim mi?

BOWIE

■

Elleri dolu, dostum. Muhtemelen telefonunu havaya uçurmamalıyız. RHODES

■

Haklısın. Benim hatam. Ama bize ihtiyacınız olursa, söyleyin.

Ve sonra bu sabah.

HENLEY

■

Orada işler nasıl gidiyor? BOWIE

■

Haber var mı?

RHODES

■

Sessiz olmaya ve telefonunu daha fazla patlatmamaya çalışıyordum.

PENN

■

Kahve ister misin?

HENLEY

■

Baba olursan bize söylersin, değil mi? Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğiz. Bunu söylemeye gerek yok biliyorum ama... belki söylenmesi gerekir diye söylüyorum.

RHODES

■

Yeni bebek kokusuna bayılıyorum.

BOWIE

■

Ve yine, onun telefonunu patlatıyoruz.

Elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum ve yüksek sesle gülmemeye çalışıyorum. Beni içinde bulunduğum kara bulutlardan bir saniyeliğine de olsa çekip çıkaracak olanların bu adamlar olacağını düşündüm.

■

Günaydın. Kimseye tek kelime etmediğin için teşekkürler. Hala aileme söylemedim. Takımın hukuk ekibi bütün gece yanımdaydı. O benim. İnanılmaz biri. Mükemmel biri. İki kahveye hayır demezdim ama henüz ziyaretçi kabul etmiyoruz. Daha sonra açıklarım.

Otuz saniye içinde mesajlar gelmeye başlar.

RHODES

■

Ne oluyor lan?! Annesi kim? Onu hatırlıyor musun? Neden şimdi bu haberle ortaya çıkıyor?

BOWIE

■
Bu inanılmaz West. Garipleştiriyorsun, Rhodes. RHODES

■
Hepimizin düşündüğü şeyi söylüyorum.

■
PENN

■
Titriyorum.

■
HENLEY

■
Kapayın çenenizi, orospu çocukları. İyi misin, Weston?

■
Gerçekten bilmiyorum. Her şeyi sonra açıklayacağım.

Caleb endişelenmeye başladığında ayağa kalkıyorum. Onu her an kucağıma almakta hâlâ tereddüt ediyorum, bu yüzden beşiğinde bırakıyorum ama emziğini sevdiğini biliyorum, bu yüzden ağzına koyuyorum. O kadar sert emiyor ki bir aşağı bir yukarı sallanıyor ama sakinleşiyor. Ona bakıyorum ve sırtıyorum. Arkadaşlarımın heyecanı bulaşıcıydı. Belki bununla başa çıkabilirim.

Caleb bu sabah taburcu olacak ve Sadie'yle o zamana kadar halletmemiz gereken çok şey var.

Sanki onu düşündüğümü duyuyor gibi çünkü geriniyor ve sonra sarsılıyor, dimdik oturuyor, yüzü panik içinde.

Her şeyi hatırladığı anda bunu görebiliyorum. İrkiliyor ve yüzünü bir bulut kaplıyor, gözleri doluyor, sonra doğrulup Caleb'in beşiğine koşuyor. Kendini toparlayıp bana baktığında yüzünde binlerce ifade görüyorum, hepsi de yıkıcı.

"Sadie," diyorum usulca.

"Konuşabilir miyiz?" Başını sallıyor.

"Arkadaşlarımdan biri kahve getirecek. Senin için de bir tane getirmesini istedim. Kahve içer misin?"

Duvardaki saate bakıyor. Saat dokuz.

"Genelde şimdiye kadar en az iki fincan içmişimdir," diyor. Belli belirsiz gülümsüyorum ve gözleri kısılıyor.

Boğazımı temizleyerek cesaret bulmak için Caleb'a bakıyorum ve uyurken ne kadar sevimli görüldüğüne dikkat kesiliyorum.

"Her zaman bu kadar sevimli mi?" diye soruyorum. "Her günün her saniyesi," diye fısıldıyor. "Onunla çok zaman geçirdin."

Bu noktada bu bir soru bile değil. Onun ihtiyaçlarını tahmin etme şekli çok açık. Ne zaman acıktığını, ne zaman gazının çıktığını, ne zaman bezinin değiştirilmesi gerektiğini, nasıl tutulmaktan hoşlandığını biliyor. Gece boyunca onu idare edişini izledim, kendimi çaresiz ve tamamen bunalmış hissettim.

Sadie'ye bakıyorum ve şu anda göz temasından kaçınıyor. Sanırım o paylaşım anı sona erdi.

"Konuşmadan önce kahve içebilir miyim?" diye soruyor. "Elbette."

Hızlıca başını sallıyor ve parmaklarını uzun, koyu kahverengi saçlarında gezdiriyor. Pencereden gelen ışık saçlarına kırmızılar ve altınlar düşürüyor; saçları kalın ve parlak. Başını eğiyor ama beni bakarken yakalayınca gözlerini dikeyyor, dikkatli ve biraz da suçlayıcı.

Çabucak arkamı dönüyorum.

Kapı iki kez çalınıyor ve ona doğru ilerleyip ihtiyatla açıyorum. Şimdiye kadar hastane bu olayı gizli tutma konusunda iyi davrandı ama bu şekilde kalacağına güvenmiyorum. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

Penn'in gözleri beyzbol şapkasının koyu renkli faturasının altında benimkilerle buluşuyor. Kasketinin üstünde güneş gözlükleri ve normalde giyerken yakalanmayacağı kıyafetleri var.

Homurdanıyorum. "İnsanların sen olduğunu anlayamayacağını mı sanıyorsun?"

Bir omzunu kaldırıyor ve istediğim iki kahve yerine içinde dört kahve olan içecek kabını bana uzatıyor. Ona zor anlar yaşattığım için anında kendimi kötü hissediyorum.

"Şu anda beni kurtarıyorsun," diye inliyorum. "Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Dün gece buraya yakın bir arkadaşımda kaldım, o yüzden yakındım. Daha sonra bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Başımı salladım. "Söylerim. Gerçekten, dostum. Teşekkür ederim."

Sırıttırıyor ve güneş gözlüklerini indirip uzaklaşıyor. İri cüssesi hastane koridorunu sıkışık gösteriyor. Arkamı dönüp kahveyi Sadie'ye götürüyorum.

"Fazladan getirmiş," diyorum ona.

Bir fincan ve birkaç krema alıyor ve kapağı açıp ne kadar kremalı olduğunu görünce duraksıyor. Yüzümü buruşturuyorum.

"Pardon, flat white istemiş olabilir, ben genelde öyle alırım.
Bakalım bunlar neymiş."

Diğerlerini kontrol ediyorum, hepsi aynı.

"Eğer kahveyse seveceğim," diyor.

Uzun bir yudum alıyor ve ardından düzensiz bir iç çekiyor.

Kahvelerimizi içerken ikimiz de sessiziz ve gözlerimle buluştuğunda ikincisinde.

"Tamam," diyor.

Bu kadar.

Birkaç saniye daha oturup bekliyorum ama başka bir şey söylemeyeceğini anlayınca kahvemi bitirip fincanı yere bırakıyorum. Ben Caleb'in yatağına bakan duvara yaslanıyorum, o da Caleb'in yanındaki küçük kanepeye oturuyor. Daha önce oturduğu sandalyeye geçiyorum, böylece onun üzerinde yükselmiyorum.

Ama sonra ağzını açıyor ve kelimeler fişkırlarak beni yana savuruyor.

"Yolun her adımında onunla birlikteydim," diyor usulca. Derin bir nefes alıyor ve sesi daha güçlü bir şekilde geri geliyor. "Tekmelerini hissettim, kız kardeşim hamileyken ona kitap okudum, ilk nefesini aldığı anda oradaydım. Gördüğü ilk yüz bendim." Ağlarken yüzü çöküyor. "Başını sokacak bir evi olsun diye durmadan çalıştım. Daha yeni kız kardeşimi kaybettim ve şimdi Caleb'i de mi benden almak istiyorsun?"

"Anlıyorum Sadie, ama o benim oğlum ve ben zaten çok şey kaçırdım. O tekmeleri hiç hissetmedim. Ona kitap okumayı kaçırdım, ilk nefesini duymayı kaçırdım... ilk gördüğü şeylerden biri benim yüzüm olmalıydı..."

Yüzü çoktan gök gürültüsüne döndü ve söylemek üzere olduğumu düşündüğü şeyi durdurmayı umarak elimi kaldırıyorum.

"Onu görmene engel olmak istemiyorum." Kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyordu.

Ağzı açılıp kapanıyor ve canlı mavi gözleri sabahın parlak ışığında birden menekşe rengine bürünüyor. Ya da belki de onları bu kadar ürkütücü yapan gözyaşlarıdır.

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum... ya da senin... ya da Sasha. Ama ben istiyorum. Ona mümkün olan en iyi hayatı vermek için birlikte çalışabileceğimizi düşünüyorum."

Yanağından bir damla yaş süzüldüğünde yüzünü siliyor. "Bunun nasıl işe yaradığını görüyorsun?"

Bu bir sorudan çok suçlama gibi geliyor ve savunma moduna geçmemeye çalışarak duraklıyorum.

"Peki, nerede yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

Ses tonuma bir hayal kırıklığı karışıyor. "Silver Hills'te yaşıyorum. Benden ne kadar uzakta olduğunu, işinin evinin yanında olup olmadığını... bunu yapmanın neye benzeyeceğini anlamaya çalışıyorum."

"Neyi yapmak?" diye tersliyor.

"Caleb'i kaldır!" Caleb uyanıp ağlamaya başlayınca içimden küfrediyorum.

Emziğini takmaya çalışıyorum ama bu sefer de tükürüp feryat ediyor.

Sadie ayağa kalkıyor ve bir biberon karıştırmaya başlıyor. Hazır olduğunda onu kucağına almak için hareket ediyor.

"Ona biberonu verebilir miyim?" diye sordum.

Sanki son sinirini de zorluyormuşum gibi derin bir nefes alıyor ve ben de kendi derin nefesimi alıyorum çünkü o da benimkini zorlamaya başlıyor.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ORTADA BULUŞUN

SADIE

Geri çekiliyorum, bebeği alması için elimi uzatıyorum ve o da yaklaşıp dikkatlice alıyor. Onu beceriksizce tutuyor, hala ona karşı çekingen ve Caleb Weston'ın büyük ellerinde küçücük görünüyor. Caleb'in yüzü şimdi kıpkırmızı ve ben onun mutsuz olmasını istemiyorum.

"Acele et." Şişeyi gösteriyorum ve Weston hâlâ onu kollarına yerleştirmeye çalışıyor. "İşte, bu kolu altına koy ki kendini güvende hissetsin. Başına dikkat ettiğinden emin ol."

Weston bana minnettar bir bakış attıktan sonra şişeyi kapıyor ve benden gördüğü gibi biraz sallıyor. Oturup Caleb'e biberonu veriyor ve Caleb bir an için ağlamayı kesiyor, sonra başını çevirip eskisinden daha çok ağlamaya başlıyor.

"Neyi yanlış yapıyorum?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Sasha onu sadece emziriyor... emziriyor." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Belki de meme ucunu dudaklarına yaklaştırmayı dene ve ona yapışıp yapışmayacağını gör."

Weston'ın yanakları pembeleşiyor ve o çabaladıkça Caleb daha çok ağlıyor. Ayağa kalktı ve onu almam için bana uzattı. Ona koymasını işaret ediyorum.

Onu sol tarafıma yatırıyorum ve kucağıma aldığımda biberonu bana uzatıyor. Caleb benim için de telaşlanıyor ama ben meme ucuyla dudaklarını okşamaya devam ediyorum ve o da aç olduğu için sonunda biraz içiyor.

O kadar çok ağlıyor ki hıçkırık tutuyor ve onu omzuma koyup gazını çıkarmaya çalışıyorum. Ağlıyor, ağlıyor ve bir hemşire sempatik bir gülümsemeyle içeri giriyor.

"Ben Dana. Vardiyam yeni başladı ve taburcu olana kadar Caleb'i kontrol edeceğim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Daha önce biberonları benden almıştı ama artık emzirmeye alıştı," diyorum.

"Denememi ister misiniz?" Dana soruyor.

Başımı salladım, isteksizce ona uzattım. Kanepeye oturuyor ve biberonu tekrar denemeden önce onu sarıyor. Kundaklanır kundaklanmaz kucağına yerleşiyor ve biberonu dudaklarına götürdüğünde içmeye başlıyor.

"Bazı bebekler kundaklanmayı sever," diyor Dana.

Nefesimin altından küfrediyorum. Caleb'in bundan hoşlandığını biliyordum -Sasha onu hep kundaklardı- ama Weston'ın yanında o kadar gergindim ki bunu düşünmedim bile.

"Bunu kolaymış gibi gösterdin," diyor Weston.

Dana güldü, güzel gözleri Weston'a kilitlenmişti.

"Yemeğini bitirdiğinde sana nasıl yapılacağını göstereceğim. Çok kolay," diyor.

Uzun bir süre Weston'a bakıyor ve sonra benim fark ettiğimi görüp Caleb'e bakıyor. Weston Caleb'in yemesini izliyor, yüzünde hüzünlü bir ifade var.

Weston gözlerimi üzerinde hissettiğinde boğazını temizliyor ve Caleb'in biberonunu içerken çıkardığı ses dışında oda sessizleşiyor. Caleb'in karnı doyduktan sonra Dana bezini değiştiriyor ve onu tekrar sarıyor. Weston onun tekniğini o kadar dikkatle inceliyor ki, Dana dikkatten kızarıyor ve bitirdiğinde elleri titriyor.

Gözlerimi deviriyorum, Weston da bunu fark ediyor ve gözlerini bana dikip çenesini sıkıyor.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Doktor birazdan Caleb'in taburculuğunu görüşmek için gelecek sanırım, ama bana ihtiyacınız olursa şu düğmeye basmanız yeterli." Weston'a gülümsüyor ve hâlâ odada olduğumu hatırladığından bile emin değilim.

Şuradaki güzel çocuk sadece nefes alıyor ve kadınlar kendilerini kaybediyor.

Bu gerçekten mide bulandırıcı.

O odadan çıktığında birkaç dakika Caleb'e bakıyoruz ve gözleri bir kez daha uyumak üzere kapanmış oluyor.

"Çok uyuyor," diye fısıldıyor Weston. "Bu sabah ikideki kadar değil."

"Doğru. Sasha onu daha düzenli bir programa sokmaya çalışıyordu ama henüz pek işe yaramadı."

İşin aslı, Sasha'yı onun programına uydurmaya çalışıyordum. O her zaman bir gece kuşu olmuştur ve çalışmadığı için bütün gece onunla kalıyor ve sonra bütün gün uyumak istiyorlar.

Gitmesi beni tekrar etkiledi.

Telefonum çalıyor ve arayanın ailem olduğunu görünce hem rahatlıyorum hem de yıkılıyorum. Telefonumu kaldırdım. "Ailem. Bunu almam gerek."

Başını sallıyor ve ben de kendimi bu konuşmaya hazırlayarak odadan çıkıyorum. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Üzgünüm tatlım, kamp yapıyorduk ve telefon çekmiyordu. Her şey yolunda mı?" diye soruyor annem.

Arka planda teyzem ve eniştemin kahkahalarını duyuyorum ve annemin hayatını alt üst etmek üzere olduğum için nefret ediyorum.

"Hayır, anne. Bir kaza oldu." Nefes nefese kalıyor ve ben onun yerine konuşuyorum.

"Caleb iyi, ama Sasha..." Sesim kesiliyor ve hıçkırmaya başlıyorum. "Anne, anne, Sasha... başaramadı."

Bir an sessizlik oldu ve sonra onun ağlamalarını duydum. Babam telefonu aldı.

Bildiğim detayları ona anlatırken bir tür uyuşukluğa kapılıyorum. Sasha buzda kaymış ve başka bir arabaya çarpmış. Caleb yaralanmadı ve diğer sürücü de yaralanmadı. Sasha öldü.

Sonunda hemen geri dönmeye başlayacaklarını söylediğinde babamın sesi boştu. On iki saatten biraz fazla sürecek ama dümdüz gidecekler.

Telefonu kapattıktan sonra orada ne kadar durduğumdan emin değilim ve odaya geri döndüğümde Weston bana düşünceli bir şekilde bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor. O zaman aileme Weston'dan bahsetmediğimi fark ediyorum.

Benimle tekrar konuşmaya çalışana kadar muhtemelen bir saat daha geçecek ve bu erteleme için minnettarım. Düşünmek için zamana ihtiyacım var... Sanırım çok zamana ihtiyacım olacak.

"Sasha ve Caleb seninle mi yaşıyordu?" diye soruyor sonunda.

Başımı salladım.

"Kirada mısınız yoksa kendi eviniz mi var?" diye soruyor.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" Kaşlarımı çatıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Tekrar mükemmel bir şekilde yerine oturuyor. Başını kaldırıp gözleri benimkilerle kilitlendiğinde donup kalıyorum, kalbim yere çakılıyor.

Söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağımı biliyorum.

"İkinizin de gelip birkaç hafta benimle kalmanızı istiyorum." Ağzım açık kalıyor ve sonra başımı sallıyorum. "Kesinlikle olmaz."

"Beni dinleyin," diyor elini kaldırarak. "Ben henüz bir bebeğe nasıl bakılacağını bilmiyorum. Sen biliyorsun ve Caleb sana alışkın. Büyük bir evim var. Altı yatak odası var. Hangisini istersen seçebilirsin, seçici değilim. Birkaç dönümlük bir arazi. Bir yüzme havuzu, havuz evi, onun ötesinde bir göl ve suyun üzerinden geçen bir köprü. Beni sürekli görmek zorunda kalmayacağın kadar büyük bir yer. Bir mutfağı paylaşıyor olacağız, ama senin alanına saygı duyacağım ve beni görmek istemediğinde kendimize ayırabileceğimiz zamanlar bulabiliriz. Ve ikimiz de Caleb'i istediğimiz zaman görebileceğiz."

"Onu her zaman görmek istiyorum," diye sızlanıyorum.

"Ben de öyle." Bana kaşlarını çatıyor ve ilk kez bu kadar öfkeli olduğunu gösteriyor.

"Onu *sen olmadan* görmek istiyorum," diye yineliyorum.

"Bak, ben de seni görmekten heyecan duymuyorum ama ya öyle olacak ya da taburcu olduğunda onu yanımda eve götüreceğim ve en fazla periyodik olarak gözetimli ziyaretler yapacaksın." Ellerini kalçalarına koyuyor ve iç çekiyor, elleri yorgunluktan düşüyor. "İstediğim bu değil Sadie. Ama beni zorlarsan yaparım. Caleb'in benden neden saklandığını bilmiyorum ama benden kurtulamayacaksın, o yüzden ya bununla başa çıkmayı öğren," diyor dişlerinin arasından, "ya da kendine iyi bir avukat bul."

Darbe almış gibi geri adım atıyorum, sanki içimdeki tüm hava boşalmış gibi hissediyorum. Dizlerimin arkası kanepeye çarpıyor ve aniden üşüyüp titreyerek üzerine düşüyorum.

Caleb'i daha önce istememiş olabilir ama şimdi istiyor ve bu yüzden beni mahkemeye vermeye karar verirse, büyük Weston Shaw'a karşı hiçbir şansım olmaz. O Caleb'in biyolojik babası, Tanrı'dan daha fazla parası var ve tek yapması gereken o süper model gülümsemesini takınmak ve kol kaslarını göstermek ve istediği her şeyi elde edecek.

Şimdiye kadar onunla konuşan herkesi büyülediğini gördüm.

"Her zaman onun hayatının bir parçası olacağımı yazılı olarak istiyorum." Sesim o kadar yumuşak ki boğazımı temizliyorum ve daha yüksek sesle, "Herhangi bir şeyi kabul etmeden önce." diyorum.

"Burada kuralları sen koyamazsın, Sadie."

Ses tonu sözlerinden o kadar tatlı ki, ilk başta beni sahte bir güven duygusuna sürüklüyor... ta ki söylediklerini sindirene kadar.

"Seninle kalamam. Buradan Silver Hills'e gidip gelmek çok uzak. Ben garsonum ve her zaman çift vardiya çalışıyorum."

"Caleb'in hayatının bir parçası olmanı istediğime dair sana söz veriyorum," diyor. "İkinize de göz kulak olacağıma dair söz veriyorum. Eve gittiğimizde ayrıntıları konuşabiliriz."

Elini kaldırıyor ve parmaklarını bir sonraki sözleriyle tek tek vuruyor.

İlk parmak: "Ama kız kardeşin çocuğumu benden sakladı."

İkinci parmak: "Sen onun annesi değilsin."

Üçüncü parmak: "Ve burada daha fazla oyun oynamayacağım."

Dudaklarını yalıyor ve ben hareketini izliyorum, aniden o kadar yorgunum ki düzgün düşünemiyorum.

"Bunlar senin seçimlerin." Ses tonu yine aldatıcı bir şekilde nazik. "Bunu mahkemeye götürebiliriz ya da benimle kalırsın ve Caleb'in iyiliği için barışçıl bir yol buluruz."

Oda birkaç uzun dakika boyunca sessiz kaldı.

"Onu çok seviyorum," diyorum sesim titreyerek. Başımı arkaya yaslayıp tavana bakıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. "Onun için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*" Dudaklarım titriyor ve onları birbirine bastırıyorum. "Kız kardeşimin hamile olduğunu öğrendiğim gece, ona hemen o anda sana söylemesini söyledim. Sana söylememenin doğru olduğunu hiç düşünmedim. Bana yalan mı söylüyorsun ve gerçekten bilmiyor muydun bilmiyorum." Şimdi dönüp ona bakıyorum. "Ya da sana ulaşmak için defalarca denediğini söylerken bana yalan mı söyledi?" Akmaya devam eden gözyaşlarımı öfkeyle siliyorum. "Ama sana karşı kazanamayacağımı biliyorum." Sesim kesiliyor ve başımı eğiyorum, ağlarken omuzlarım titriyor.

Tanrım, bu çok aşığlayıcı ama kendimi toparlayamıyorum. Ona baktığımda, okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor.

"Ve onu kaybedemem." Burnumu siliyorum ve başımı sallıyorum. "Kız kardeşimi kaybetmek... hayatımda yaşadığım en kötü şey, ama onu kaybetmek... bu beni öldürür."

Yüzünde bir şey yanıp sönüyor. Merhamet mi? Kızgınlık mı? Suçluluk mu? Onu tanımıyorum, bu yüzden ne olduğunu bilmiyorum ama derin bir nefes alıyorum ve bu sefer göğsüm havayla doluyor... sanki sonunda işe yaramış gibi.

"Seninle kalacağım," diyorum sonunda.

Tavana bakıyor, derin nefesiyle omuzları kalkıyor ve bana tekrar baktığında ayık ve yoğun.

"Teşekkür ederim," diyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİR GÜN NE KADAR FARK YARATIR

WESTON

Benimle birkaç hafta kalmayı kabul etmesini sağlamak beklediğimden daha kolay oldu. Her şeyi geride bıraktıktan sonra odadan çıktım ve merdivenleri bulana kadar koridorda yürüdüm. Merdiven boşluğunun boş olduğundan emin olunca Felicity'yi arıyorum. İki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Hey, ben de tam seni düşünüyordum," diyor.

"Ne düşünüyordun?"

"Röportajlar sırasında seninle flört eden her sevimli muhabir için senden para almaya başlayacağımı. Cidden, kardeşinin televizyonda utanmadan flört ettiğini görmek iğrenç."

Ben sustuğumda, "Sorun ne?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Bir çocuğum olduğunu öğrendim. Bir bebek... Adı Caleb."

"Ne?"

"Dün hastaneden aradılar ve oğlumun hastaneye yatırıldığını söylediler. Annesiyle birlikte bir trafik kazası geçirmiş ve ben buraya geldiğimde annesi çoktan vefat etmişti. Doğum belgesinde adım vardı."

"Aman Tanrım, Weston. Kimmiş o? Öldü mü? Neden beni aramadın? Yanında olurdum."

"Olacağını biliyorum. Annesinin adı Sasha Chapman'dı. Onu iyi tanıımıyordum. Parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Sanırım Cal Morris'in geçen yıl Super Bowl'dan kısa bir süre sonra verdiği bir partide tanıştık." Bir panik dalgası hissederek eğildim. "Henüz annemle babama söylemedim. Sizi bu işe bulaştırmadan önce kanıta ihtiyacım vardı. Mustang'in hukuk ekibi tüm testleri yaptı ve o benim. Ama onu gördüğümde anladım."

"Anladın mı?" Sesi çatlıyor. "Weston. Bir erkek bebek," diyor usulca. "Bu inanılmaz ve... yürek parçalayıcı. Kaç yaşında?"

"İki buçuk aylık."

"Şokta olmalısın. Buna inanamıyorum."

"Şoktayım. Bilmiyorum-Felicity... Ya bu işte iyi değilsem?" "Baba olmakta iyi mi? Weston, beni dinle. *Harika* olacaksın."

Sesi yine çatlıyor ve ağlayarak şöyle diyor: "Senin baba olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum. Bunu başarabilirsin. Yapabileceğini biliyorum."

"Umarım haklısındır."

"Bu konuda haklıyım West. Senden bir an bile şüphe etmiyorum. Bak, senin gibi bir ağabeye sahip olunca ne kadar iyi oldum."

Nefes veriyorum, şimdiden biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum. Onu hemen aramalıydım. Öte yandan ablam Olivia... Bu konuda bana atacağı lafları şimdiden duyabiliyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de *seni* seviyorum. Onu ne zaman görebilirim?"

"Yakında. Halledilmesi gereken çok şey var. Sasha'nın kız kardeşi Sadie de işin içinde. Sana anlatacak çok şey var ama senin haberin olmadan daha fazla zaman geçmesini istemedim. Seni sonra ararım ve gerisini anlatırım. Onunla tanışacağın için heyecanlıyım. O mükemmel biri. Telefonu kapatır kapatmaz sana birkaç resim göndereceğim."

Ailemi aramak çok daha zor, çok daha fazla soru soruyorlar ama sonuçta her zamanki gibi nazik ve sevgi dolular. Henüz çok fazla cevabım olmadığını ama oğlumu görmek için bir mücadele vermediğimi söyledim ve bu onları rahatlattı. Torunlarıyla tanışacakları için heyecanlılar. Olivia'ya haber vermelerini rica ettim ve yerleşir yerleşmez onları da çağıracağıma söz verdim.

Aileme ya da Felicity'ye Sadie'nin eve gelişinden ya da Caleb'in burada olduğu, benim olduğu ve sağlıklı olduğu gerçeği dışında pek fazla ayrıntıdan bahsetmedim. Sadie'nin benimle kalmasının korkunç bir şey olduğunu düşüneceklerini zaten biliyorum.

bir fikir. Muhtemelen haklılar ama kız kardeşini daha yeni kaybetti. Zaten bu kadar çok şey kaybetmişken bir dava hakkında konuşmak bile çok kötü hissettirdi.

Kız kardeşlerimi kaybetseydim ne yapardım bilmiyorum. Olivia ve ben çok yakın bile değiliz ama yine de yıkıcı olurdu. Felicity ise doğduğu günden beri benim en iyi arkadaşım.

Odaya geri döndüğümde Sadie'nin yine ağladığını fark ettim.

Kucağında Caleb var ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakıyor. "Onu yakında taburcu edecekler," diyor.

O bunu söylerken hemşire içeri giriyor ve bize taburcu evraklarını gösteriyor. Hemşire gittiğinde, odadaki birkaç eşyayı topluyoruz ve sonra birbirimize *şimdi ne olacak diye bakıyoruz*.

"Sizi evinize kadar takip edeceğim," dedim. "Birkaç şey alırız ve yarın daha fazlasını almaları için nakliyecileri ayarlayabilirim."

"Buna gerek yok. Nakliyecileri dahil etmemize gerek yok. İhtiyacım olanı alıp seninle evinde buluşabilirim."

"Tamam, Caleb'i de yanıma alırım."

Gözleri parlıyor, kaşları çatılıyor ve başını sallıyor. "Hayır. O benimle kalacak. Daha onunla ne yapacağını bile bilmiyorsun."

"Halledeceğim. Onu tek başına alabileceğin konusunda sana güvenmediğim için beni affetmelisin." Omzumu kaldırıyorum ve o da iç çekiyor.

"Onunla birlikte ortadan kaybolmayacağım," diyor usulca. "Bu teoriyi test etmek istemiyorum."

"Peki. Beni takip edebilirsin ama evimizi gördüğünde bizi yargılama." Beni işaret ediyor.

"Yargılamayacağım."

Gözlerini deviriyor ve bir şeyler mırıldanıyor ama Caleb'i dikkatlice araba koltuğuna yerleştiriyor. Daha önce bir memur gelip Sadie'ye kazadan kalan eşyalarını alabileceği zaman arayacaklarını söylemişti. Hastane Caleb'in eve gidebilmesi için bir araba koltuğu almamız gerektiğini söylediğinde, gidip bir tane almam gerektiğini düşündüm. Sadie arabasında bir tane olduğunu söyleyince şaşırdım.

Harika bir amca olacağımı ve Felicity ya da Olivia'nın ihtiyacı olan her şeyi yapacağımı düşünmek isterdim, ancak aracımda her zaman yedek bir araba koltuğu bulundurmayı düşüneneğimden emin değilim.

Zaten SUV'um için bir tanesine ihtiyacım olacak.

Ve hakkında hiçbir fikrim olmayan bir sürü başka bebek şeyi.... Bunu nasıl yapacağım?

Araba koltuğunu aldım ve hastane odasından çıktık.

"Merdivenlerden çıkmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordum. "Bu şekilde fotoğraf çekilme ihtimali daha az."

"Tamam."

Otoparka doğru yürürken sessiziz. Sadie bana adresini daha biz yukarıdayken vermişti ve cipimi onunkinden birkaç araba aşağıda görebiliyorum, bu yüzden hızlıca kaçacağından endişelenmiyorum.

Caleb'i cipime bindiriyorum ve Sadie'nin arabasından tabanı çıkarıyorum. Arka koltuğuma nasıl yerleştireceğimi bulmam çok uzun sürdü ama sonunda buldum. Sadie bana araba koltuğunu tabana nasıl oturtacağımı gösteriyor ve ben arkasına geçene kadar bekliyor. Bu küçük jest bana birlikte barış içinde çalışabileceğimize dair umut veriyor.

Dairesine giderken yol boyunca her şeyi tekrar tekrar düşündüm. Sadie'nin benimle kalmasını gerçekten istiyor muyum? Hiç istemiyorum.

Oğlumu istiyor muyum? İstiyorum.

Caleb'in benden sır olarak saklanmasına yardım ettikten sonra teyzesini tam zamanlı olarak hayatında tutmak için bu kadar çok çalışmalı mıyım? Bunun cevabını bilmiyorum.

Annem, babam ve kız kardeşim Olivia'nın kendi muayenehaneleri var ve Shaw & Shaw Hukuk Büroları'nın kusursuz bir sicili var. Kayınbiraderim Sutton bir yargıç.

Ama gerçek şu ki, yanımda en iyi kaynaklar olmasa bile, Sadie velayet davası açmaya kalksa mahkemede hiç şansı olmazdı. Sadece bu da değil, oğlumu görmesini engellemem için fazla bir şey gerekmez.

Bu yanlış geliyor. Sasha'nın bana Caleb'den bahsetmemesi kadar değil, ama bunun için kendimden nefret edeceğim kadar yanlış.

Arabayla eski ama bakımlı bir mahalleye giriyoruz. Sadie arabayı bir apartmanın otoparkına çekiyor ve girişe yakın bir yere park ediyor. Ben de onun yanına park ediyorum. Caleb uyandı ve ona gülümsedim. O da gülümsemeden önce bana dikkatle bakıyor ve ben de şaşkınlıkla gülüyorum. Ona her baktığımda göğsümde garip bir ağırı hissediyorum.

"Selam ufaklık," diyorum şapşal bir aptal gibi.

Sadie bana çarptı ve ikimiz de birbirimize bakmak için döndük, bebeğe bakmaktan başka bir şeyle ilgilenemeyecek kadar dikkatimiz dağılmıştı. Gülümsemesi parlak ve güzel ve küçük bir an için gözlerindeki o gölge yok oluyor. Bana bakıp onu takip etmemi işaret ettiğinde gölge hemen kayboluyor.

İçeri girdikten sonra asansöre binip üçüncü kata çıkıyoruz ve kapının kilidini açıyor. Yukarı çıkarken giderek daha da endişeleniyor.

"Fazla bir şey değil," diyor.

Daireye giriyoruz, sade ama temiz. Tek dağınıklık birkaç küçük bebek eşyası gibi görünüyor.

"Güzelmiş," diyorum.

"Eşyalarının çoğu burada." Omzunun arkasını işaret ediyor.

Koridorda yürüyor ve görebildiğim kadarıyla içinde ikiz yatak ve beşik olan tek bir yatak odası var. Dolabın yanında bir alt değiştirme masası var. Sadie dolabı açıyor ve içi bebek kıyafetleri ve sanırım Sasha'nın gardırobuyla dolu.

Sasha'nın kıyafetlerini görünce irkiliyor ama bir çanta kapıyor ve Caleb'in kıyafetlerini oraya koyuyor.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" diye sordum.

"Bu çantalardan birini al ve alabileceği kadar bebek bezi al. Hemen şuradalar." Alt değiştirme masasının yanındaki küçük rafı işaret ediyor. "Ve bir sürü ıslak mendil. Kıyafetlerini, oyuncaklarını ve resimlerini de alabilirim."

Yatağın yanında durdu ve bir resim aldı. Sasha ve Caleb'in resmi. Gözleri doluyor ve çerçeveyi çantasına koyup yoluna devam ediyor.

Odadan istediği her şeyi aldıktan sonra bana başka bir çanta uzatıyor.

"Oturma odasındaki kitapları ve oyuncakları için. Ben eşyalarımı alayım, sonra gideriz."

Oturma odasına geri dönüyoruz ve o küçük çekmeceli sandığa eğilip kıyafetlerini çıkarıp paketliyor. Kanepenin yanında katlanmış yastık ve battaniyeyi fark ediyorum.

"Burada mı uyuyorsun?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. Gözlerini bana diyor ve ben sempatik ifademi korumaya çalışıyorum. Bazı kanepeler uyumak için o kadar da kötü değil ama burası topaklı ve dar görünüyor.

"Banyodan almam gereken birkaç şey var." Başını koridora doğru eğiyor. "Şu dolapta katlanmış portatif bir beşik var." Kapıyı işaret ediyor.

"Tamam, ben alırım."

Başını sallayıp koridora koşuyor ve birkaç dakika sonra geri döndüğünde gözleri kızarmış, şişmiş ve yanakları benek benek olmuş.

Hay sikeyim.

Birkaç çerçeve daha alıp çantasına koyuyor ve tüm çantalarını kapının yanına yerleştiriyor.

"Ben hazırım," diyor.

"Bunları alıp geri kalanı için geri gelebilirim... İstedğin her şeyi aldığından emin olmak istiyorsan..." Sertçe yutkunmasını ve başını sallamasını izliyorum.

"Teşekkürler."

Taşıyabileceğim kadarını alıp SUV'uma yüklüyorum ve daireye geri döndüğümde kapının önünde birkaç poşet daha var.

"Yemeği unutmuşum." Mutfaktaydı ve yiyecekleri kağıt torbalara koyuyordu. "Boşa gitmesini istemiyorum."

Mutfağın kapısında duruyorum ve buzdolabını boşaltmak için acele ederken yüzündeki gözyaşlarını sildiğini görüyorum.

"Sadie," diyorum usulca, "bunu başka bir zaman da yapabiliriz... eğer çok fazla gelirse."

Derin bir nefes alıyor ama titrek. "Tamam."

Tezgahtan poşetleri alıyorum ve o da beni mutfaktan çıkarken takip ediyor. Poşetleri arabaya götürüyorum ve geri döndüğümde, kalan poşetleri ve Caleb'i bir seferde arabaya götürebiliyoruz.

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Caleb hariç her şey cipime yüklendiğinde soruyorum. Hâlâ ağlıyor. Sanki farkında bile değil, gözyaşları öylece akıyor. "Arabayı alması için birini göndersek daha iyi hissederdim. Arkadaşım Penn hâlâ buralarda olabilir ve arabayı benim evime götürebilir."

Caleb'in taşıyıcısını tutuyor ve ona bakıyor. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda çok acı çekiyor. "Bu en iyisi olabilir," diyor.

Başımı sallıyorum ve onun için yolcu tarafını açıyorum, o tırmanırken Caleb'i alıyorum. Sadie'nin elinde anahtarlar var ve elimi uzattığımda onları avucuma koyuyor, ben de sürücü koltuğunun altına koyuyorum ve kapıyı kapattıktan sonra Penn'e mesaj atıyorum.

Hâlâ buralarda mısınız?

O da hemen mesaj atıyor.

PENN

Evet, efendim.

■

Bu akşam bir araba alıp evime getirebilir misin? Acelemiz yok.

PENN

■

Ben ilgileniyorum.

Ona adresi gönderiyorum, anahtarların nerede olduğunu söylüyorum, o da beş dakika uzaklıkta olduğunu söylüyor.

■

Hayatımı kurtardın. Teşekkür ederim.

PENN

■

Tuttum seni, dostum.

Evime doğru giderken Sadie'nin burnunu çekmesi ve Caleb'in küçük bebek gıcırtiları dışında sessizlik vardı.

Ne halt ettiğimi bilmiyorum ama sanırım bu işte beraberiz.

ALTINCI BÖLÜM

BU BEN DEĞİLİM

SADIE

Weston'ın dairemizin nasıl bir çöplük olduğunu görmesinden utanacak zamanım bile olmadı. Sasha'nın gittiği gerçeği beni çok etkiledi. Bizim evde olmak durumu daha da kötüleştirdi. O zamana kadar gerçekmiş gibi hissetmedim.

Bunu Weston'a asla itiraf etmem ama şu anda orada kalmak zorunda olsaydım nasıl hayatta kalırdım bilmiyorum.

Silver Hills'e doğru yola çıktığımızda moralim biraz düzeliyor. Bu güzel küçük kasabayı hep sevmişimdir. Birbirine benzeyen iki ev yok ve renkli evlerdeki tüm karmaşık detaylara bayılıyorum. Küçük şehir merkezi butik cenneti, benim gibi biri için vitrin alışverişi yapmak için mükemmel bir yer. Ama Silver Hills'in bu tarafını hiç görmedim bile... zenginlerin ötesindeki tarafını. Büyük bir kapıya yanaşıyoruz ve Weston şifreyi giriyor. Ağır metal kapı sessizce açılıyor ve her iki yanında ağaçların sıralandığı uzun araba yolundan aşağı iniyoruz. Mülkünü gördüğümde - mülk için en uygun terim bu gibi görünüyor - yeni bir korku seviyesiyle doluyorum.

Böyle bir yerde nasıl yaşayabilirim ki?

Arabayı kenara çekiyor ve garaja park etmeden önce arkadaki gölü ve havuzu görüyorum. Yol boyunca sessizdi ama sanırım

Cipten indiğimizde gergin olabilir. Hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Bırak gitsin. Her şeyi içeri sokabilirim," diyor. "Dur sana göstereyim Önce etrafı dolaş."

Çoktan Caleb'in araba koltuğunu çıkarmış ve büyük garajda ilerliyordu.

"Bunlardan herhangi birini kullanabilirsin. Eşyalarım konusunda cimri değilimdir," diyerek diğer araçları işaret ediyor. "Sadece ne zaman ayrılacağınızı bana bildirin..."

Burası bir hapisane gibi mi hissettirecek?

Bir Audi ve sürmeye korkacağım kadar muhteşem bir Jeep var ve bunların yanında bir dört tekerlekli araç ve bir tekne var. Ve hepsini geçip onu takip etmek için acele ederken görebildiklerim sadece bunlar. Hemen arkasında olmadığımı fark ettiğinde hala konuşuyor ve dönüp bana yetişmemi bekliyor.

"Bu eve geleli çok olmadı. Buradan birkaç mil ötede oturuyordum ve harika bir evdi ama sokağın aşağısındaki bir arkadaşımı ziyaret ediyordum ve burası uzun süredir satılıktı. Daha fazla arazi düşüncesi hoşuma gitti, bu yüzden..." Kapıyı açıyor, geniş bir koridordan geçip mutfığa giriyoruz ve kendimi tutamayıp nefes nefese kalıyorum.

Bebek doğmadan ve bu kadar uykusuz kalmadan önce, uyuyamadığımda herhangi bir ev yenileme programını izledim, ancak favorilerim lüks evlerle ilgili. Beni onlardan başlatın ve bütün gece ayakta kalayım. Daha önce gerçek hayatta hiç Viking ocağı görmedim ama o programlardan ne olduğunu biliyorum. Renkler siyah ve krem rengi, tüm kapılar ve pencereler kemerli. Büyüleyici bir yer. Kocaman bir ada ve yanında uzun bir masa var. Salona girdiğimizde kemerler burada da devam ediyor, sadece iki tarafta sütunlar var. İkinci katta da sütunlar var ve aralarında güzel demir korkuluklar var. Devam ediyoruz ve yine yıpranmış ahşaptan yapılmış kemerli bir kapısı ve cam bir ortası olan benzersiz şekilli bir kütüphane ve gömme rafların yanında bir şömine var. Bu gördüğüm ikinci şömine. En son fuayeye giriyoruz ve ikinci kata çıkan çift merdiven var.

Nutkum tutuldu.

Çok güzelmiş. Böyle bir yerde kendimi rahat hissetmemin imkanı yok.

Bu.

"Ön kapı." Muhteşem kemerli çift kapıyı işaret ediyor ve sonra çift merdivene doğru döner. "Yukarıda yatak odaları var ve

yatak odaları da alt katta. Şu merdivenler geldiğimiz yerdi... Bodruma inen kapıyı fark ettiniz mi bilmiyorum."

Başımı salladım.

Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve bana nefes kesici yatak odalarını gösteriyor, sonra aşağı iniyoruz ve iki sıra lüks sandalyesi olan bir sinema odası var.

"Film gecesi için," diyor. "Henüz sezon dışında bu evde bulunmadım - yani son birkaç hafta hariç - bu yüzden henüz tüm avantajların tadını tam olarak çıkaramadım. Şarap sever misin?" Devasa şarap mahzenini işaret ediyor, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Başımı sallıyorum ve o da büyük barın ve eğlence adasının önünde duruyor. Eğilip içecek dolabını açıyor -izlediğim ev programlarında bunlara takmıştım- ve bir şişe su alıp bana uzatıyor.

Teşekkür ederek alıyorum ve daha güzel yatak odaları ve banyolar görmeye gidiyoruz. Sanırım sekiz banyo saydım.

Bodrumun ana bölümüne geri döndüğümüzde Caleb uyanıyor, burada sinema perdesi kurulmuş ve yanında da bar var. Weston araba koltuğunu barın üzerine koyuyor ve bana bakıyor.

"Onu araba koltuğundan çıkarsam sorun olur mu?" diye soruyor. Sanki uzman benmişim gibi bana sorması komik.

"Evet. Muhtemelen birazdan yemek isteyecek ve bezinin değiştirilmesi gerekecek."

Onu araba koltuğundan çıkarıyor ve çok temkinli davranıyor. Caleb onu çıkarmak için geçen sürede huysuzlanıyor ve Weston paniklemiş görünüyor.

"Göründüğünden daha güçlüdür," diyorum ona.

Biraz rahatlıyor ve Caleb onun kollarına yerleşiyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Weston soruyor.

"İyi görünüyor."

"Evi kastediyorum. Burada rahat edebileceğini düşünüyor musun?"

Ağzımı açtım, *kesinlikle* hayır ya da başka bir şey diyecektim ama duraksadım. Nazik davranıyor ve öyle olmak zorunda da değil. Şu anda köhne dairemde kız kardeşim ve yeğenim elimden alındığı için ağlıyor olabilirdim ama her ne hikmetse Weston Shaw bu konuda nazik davranıyor.

Onu henüz çözemedim ama bu gece çözmeme gerek yok.

Zaten yeterince zor birkaç gün geçirdim.

Onun yerine "Eviniz çok güzel," diyorum.

Gerçek bu ve yardımcı oluyor gibi görünüyor. Omuzları rahatlıyor. "Gitmek istediğin favori bir yer var mı?" diye soruyor.

"Ben biraz kayboldum. Büyük bir yer."

Bana ilk kez dürüstçe sırtıyor ve bu rahatsız edici.

Kendimi biraz fazla dengesiz hissediyorum.

"Her zaman odaları deneyebilirsin. Birini beğenmezsen diğerini denersin" diyor.

"Sen öyle mi yapıyorsun? Eviniz o kadar temiz ki hangi odanın size ait olduğunu anlayamadım." Bu doğru değil. Üst katta yaşanmış gibi görünen bir oda var, dağların harika manzarasına sahip büyük, güzel bir oda.

"Doğruyu söylemek gerekirse, buraya henüz ben de yerleşmedim. Burayı satın aldım ve ben yoldayken, buraya girip çıkarken bunların çoğunu bir dekoratöre yaptırdım. Ailem sadece bir kez geldi ve annemle babam on dakika uzaklıkta yaşıyor."

Ailesiyle uğraşmak zorunda kalacağımı düşününce ter içinde kalıyorum. Bana düşmandan başka bir şeymişim gibi davranmalarını hayal etmek zor. "Caleb'i henüz bilmiyorlar mı?" diye sordum.

"Taburcu olmadan önce onları aradım," diyor. "Onunla tanışacakları için heyecanlılar. Kız kardeşim Felicity de öyle. Evli ve Landmark Dağı'nda yaşıyor. Yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta," diye ekliyor ben ona boş boş bakınca. "Kız kardeşim Olivia ile henüz konuşmadım, onun da bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır." İçinden gülüyor ve Caleb telaşlanmaya başladığında ses kayboluyor.

"Kız kardeşimin pompaladığı süttten ve mamadan biraz var ama yakında daha fazla mama almam gerekecek," diyorum.

"Bana bir liste verirsiniz sipariş edebilirim ya da gidip alabilirim ya da... birlikte gidebiliriz."

Caleb daha sert ağlamaya başlayınca ona uzanıyorum ve merdivenlere yöneliyorum. "İsteddiği kadar hızlı beslenmediği zaman sinirleniyor."

"Sütü nerede?"

"Dondurulmuş süt kâğıt torbaların içindeki bir kaptta ve sanırım mama da orada. Biberonları büyük mavi torbada."

Başını sallıyor ve merdivenlerin başına geldiğimizde garaja gidip poşetlerle birlikte koşarak geri geliyor. Caleb'in ağlaması o en acınası titremeye dönüştü. Aceleyle bir şişe hazırlıyorum ama yeterince hızlı değil.

"Çok kızgın," diyor Weston, sesi biraz dehşete düşmüş gibi geliyor.

Bu beni neredeyse güldürüyor ve şişeyi Caleb'in ağzına götürdüğümde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. İlk başta istemiyor ama deneyecek kadar aç olmalı. Sonunda ağlamayı kesiyor ve biberonu alıyor.

"Sen bir profesyonelsin," diyor Weston.

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz. İşten eve döndüğümde ya da gece huysuzlandığında kucağıma alıyorum ama Sasha 7/24 onunlaydı."

"Nasıl bir anneydi o?" Yüzünü buruşturuyor. "Buna cevap vermek zorunda değilsin. Şu anda onun hakkında konuşmak zorunda değiliz... tabii sen istemiyorsan."

Sertçe yutkunuyorum. "İşini iyi yaptığını düşünmüyordu ama elinden gelenin en iyisini yapıyordu."

Söyleyebildiğim tek şey bu ve yeterli görünüyor. Bir süre beni izledikten sonra kalan eşyalarımızı almak için dışarı çıkıyor.

Caleb'in karnı doyurulduktan ve altı değiştirildikten sonra Weston'ın kütüphanenin yanındaki ofiste bulunan bilgisayarına gidip mama, bebek bezi, ıslak mendil, bol miktarda bebek monitörü ve sırf sevimli oldukları için birkaç kıyafet, zıplama koltuğu ve salıncak... ve güzel bir beşik ve üstüne alt değiştirme masası olarak da kullanılabilecek bir şifonyer sipariş ediyoruz.

Fiyata bakmadan alışveriş yapmak gerçekçi değildi. İlk başta bu konuda bilinçli olmaya çalıştım, ama sonra gerçekten beğendiğim bu olup olmadığını sordu. En çok neyi beğendiğimi söylediğimde, aynı şeyleri beğendik ve bunlar da en pahalısı oldu.

Burada olduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Weston'a düşmanımıymış gibi davranmadığım için. Ve çoğunlukla... ben buradayım ve Sasha yok.

Ama elimde tuttuğum bu küçük çocuğu düşünüp duruyorum. Tek istediğim onun için en iyisi.

"Kokulu bezleri saklamak için özel bir çöp kutusuna ihtiyacımız olacak," diyorum işimiz biterken.

Beni işaret ediyor. "Bunu *hiç* düşünmemiştim."

Caleb'i portatif beşiğe koyup yanındaki yatağa girdiğimde zihinsel ve fiziksel olarak bitkin düşmüştüm. Bodrum katında bir yatak odası yapmaya karar verdim. Bodrum olmasına rağmen burada hala tonlarca pencere var. Muhteşem bir yer. Ve Weston'dan olabildiğince uzakta, bu yüzden bu garip yeni gerçeklikte bir parça kendime tutunuyormuşum gibi hissediyorum.

Çalıştığım et lokantasında önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca vardiyalarımı karşılayıp karşılayamayacaklarını öğrenmek için birkaç kişiye mesaj attım ve çoğunu

Patronum Kim'e neler olduğunu anlattım. Sasha'yı duyduğuna üzüldü ve dolduramadığım vardiyalar için endişelenmememi, kendisinin ilgileneceğini söyledi. Artık hayatımın nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Uykuya dalmam yaklaşık bir buçuk saat sürüyor. Dönüp duruyorum ve ağlıyorum. Sonunda uykuya daldığımda Caleb uyanıyor ve her şey dün geceki gibi oluyor.

-Hiçbir şey onu mutlu etmiyor gibi görünüyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

HAYATIN İÇİNDE BİR GECE

WESTON

Bu gece teslim edilecek birkaç kargo ön kapıya gelene ve Joey beni arayıp haber verene kadar uyumuyorum. Onun ya da Seth'in paketleri eve getirmesini sağlamak yerine oraya gidiyorum. Aldıracaklarından değil, güvenlik ekibim olağanüstüdür. Ama dün ve bugün hastanede kaldıktan sonra, çok fazla bastırılmış enerjim var. Bunları bir kenara koyduktan sonra biraz spor yapacağım ve sonra ölü gibi uyuyacağım. Çok yorgunum.

Aşağı inip mama, bebek bezi, ıslak mendil ve biberon ısıtıcısını Sadie'nin görebileceği şekilde adaya koyduğumda her şey sessiz. Biberon ısıtıcısını çözmek bir dakikamı aldı ama ihtiyacı olduğunda hazır olmalıydı. Sadie bebekle birlikte burada uyuyacağını söylediğinde itiraz etmedim. Savaşlarımı seçiyorum. Ama mobilyaları geldiğinde bebeğin odasını üst kata taşımak istiyorum. Umarım o zamana kadar onu daha iyi tanırım ve o da bana alışır.

Daha ben Sadie'ye evi göstermeyi bitirmeden Caleb ağlamaya başladı. Sanırım geriye kalan tek şey spor salonu... ve bahçe, havuz ve havuz evi. Spor salonu bodrum katında ama yatak odalarından yeterince uzak olduğu için bir şey duyacağını sanmıyorum. Ne olur ne olmaz diye

Müzik kapalı. Daha sonra test edip odasından ne duyabildiğini görmemiz gerekecek.

Bir şey duyduğumda bir saat çalışmışım. Hay aksi. Caleb ağlıyordu... daha çok feryat ediyordu. Ağırlıkları yerine koyup odadan aceleyle çıkarken sesi daha da yükseliyor.

Sadie'nin onu yatıştırmaya çalıştığını duyuyorum ama durum değişmiyor ve kapıya vuruyorum.

"Sadie? Biberona ihtiyacın var mı?" diye soruyorum.

Kapıyı açtı ve ikimiz de donup kaldık, birkaç uzun saniye birbirimize baktık. Neredeyse hiçbir şey giymiyor ve ben de aletimin dışarıda olup olmadığını görmek için aşağı bakıyorum ve benim de pek bir şey giymediğimi fark ediyorum.

"Mama geldi. Tezgâhın üzerinde. Karıştırabilirim ya da dondurucudakini kullanabilirim," diyorum.

Gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor.

Aceleyle bara gidip dün gece dondurucuya koyduğumuz anne sütü paketlerini alıyorum. Fazla kalmamış ama birkaç şişe daha içirecek kadar var. Beni takip ediyor, Caleb'i tutarken kollarını fermuarlı kapüşonunun içine sokmaya çalışıyor.

"Bunlardan iki tane kullanayım mı?" Paketleri tutarak soruyorum.

"Evet." Caleb'in pozisyonunu değiştiriyor ve Caleb daha çok ağlıyor, o da onunla birlikte ağlıyor.

Bu yürek parçalayıcı.

Şişe hazır olduğunda ona veriyorum ve bir havluyla yüzümü ve göğsümü silip koşarak geldiğimde barın üzerine attığım gömleği giyiyorum. Caleb sakinleşmiyor. Aksine, Sadie ona şişeyi vermeye çalışınca daha da sinirleniyor.

"Sasha'yı özlüyor," diye fısıldıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Denesem faydası olur mu?"

Onu vermek istiyormuş gibi görünmüyor ama yine de veriyor.

"Berbat kokuyorum, üzgünüm. Onu duyduğumda spor yapıyordum." Caleb'i biraz daha rahat edene kadar beceriksizce çeviriyorum ve sonra şişeyi ona vermeye çalışıyorum.

Olmadı.

Onunla yürümeye başlıyorum, sonunda onu dışarı bakacak şekilde çeviriyorum, başı kolumun kıvrımında. Ağlamaları azalıyor ama kesilmiyor. Zıplıyorum, sallanıyorum ve başka hiçbir şey işe yaramadığında OneRepublic'in "Counting Stars" şarkısını söylemeye başlıyorum ve ikinci kez kaybetmekle ilgili satıra geldiğimde

Uyuduğunda, ona biraz daha fazla bir şey veriyorum ve Caleb derin, titrek bir nefes alıp bana bakıyor, dinliyor.

Bir sonraki sefer küçük yumruğu ağzına girmeden önce göğsümde dalgalanıyor ve kalbimin bu şekilde dört katına çıkabileceğini bilmiyordum. Baba olur olmaz bir yığın endişenin nasıl anında beni ele geçireceğini de bilmiyordum.

Bunu nasıl berbat edeceğim?

Ya onu mutlu edemezsem?

Kendime zar zor bakabiliyorum, başka bir insandan nasıl sorumlu olabilirim?

Tabii ki, şarkı ağlamasını durdurduğu için, şarkıyı bırakmakta tereddüt ediyorum, bu yüzden her şeyi tekrar yapıyorum ve durduğumda, *evet, sen, garip şarkı söyleyen adam, devam et* gibi bakıyor.

"Ben senin babanım," diye şarkı söylüyorum ve küçük yumrukları dışarı fırlıyor. "Ve sen tamamen uyanıksın, değil mi?"

Dönüyorum ve Sadie'yi kanepede görüyorum. İfadesini okuyamıyorum ama ağlamayı kesmiş, yani bu olumlu görünüyor. Biberon onun yanında.

"Devam edeyim mi?" Başımı şişeye doğru eğerek soruyorum.

"Denemeye değer." Şişeyi bana uzatıyor ve Caleb'in dudaklarına yaklaştırdığımda alıyor.

Sadie ve ben rahat bir nefes alıyoruz.

İçiyor, içiyor ve kıpırdanmaya başladığında Sadie gazını çıkarmamı hatırlatıyor. Kazanan o oluyor. Gülmediğim bir kez bile geçirdiğini sanmıyorum. Bu bebek işi çok *komik*. Biberonunu bitiriyor ve birkaç dakika içinde pantolonunda bir patlama oluyor.

Yine gülüyorum ama bu seferki mizahtan çok korku içeriyor. Bu *gerçek* bebek boku o kadar da komik değil.

Sadie sırtarak, "O kadar iyi bir iş çıkarıyorsun ki, bari sen al," diyor.

"Oh, *şimdi* de benim dahil olmamı istiyorsun,"

diye şaka yapıyorum. İrkildi.

"Çok mu erken?"

Beni anlayamamış gibi bana bakıyor ama bu kıymetli bebekten yayılan pis koku ikimizin de görmezden gelebileceği bir şey değil, bu yüzden ikimiz de harekete geçiyoruz. O mendil ve bezleri almaya gidiyor, ben de onların evinden getirdiğimiz küçük battaniyelerden birini alıp yatırmak için daha yumuşak bir yer arıyorum.

"Size parke zemin yok, hayır efendim," diyorum battaniyeyi halının üzerine sererken.

Tekmeleyen bacakları ve benim uzun sosis parmaklarımla zor da olsa onu çözüyorum. Yemin ederim, o kadar küçük ki.

"Doğduğunda kaç kiloydu?" Bezi yanıma fırlattığında sordum. Yere onun yanına oturuyor ve parmağını kavırıyor.

"Üç kilo dört gramdı ve yirmi bir santim uzunluğundaydı," diyor ona gülümseyerek.

"Vay canına. Çok küçükmüş. Dün gece kaç kilo olduğunu söylediler? On dört pound, iki ons mu?"

Kadın homurdanıyor. "Üç kilo yeni doğmuş bir bebek için *büyük bir rakam*. Sasha kocaman ve perişan haldeydi." Yanakları kızarıyor ve sözlerini geri almak istemiş gibi başını sallıyor.

Konuşmasını kesmesine neden olacak bir şey söylemek istemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. Ama sonra aşağı bakıyorum ve Caleb'in bacağından aşağı kahverengi bir şeyin aktığını görüyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Sadie yere bakıyor ve dişlerinin arasından bir nefes çekiyor.

"İçeri giriyorum," diyorum yüksek sesle. Daha çok kendimi cesaretlendirmek için.

Bezini dikkatlice açıyorum ve diyelim ki hiç hoş değil. Hiç düşünmediğim yarıklar var ve her birini iyice temizlemeye çalışıyorum. Kolay değil ama yapıyorum ve sıcak sıvı çeneme, burnuma ve yanaklarıma aniden saldırdığında kendimle gurur duyuyorum.

"Ne oluyor *lan*?" Çılgınca mendillere uzanmaya çalışıyorum.

Sadie gülmeye başlıyor ve Caleb kendinden memnun görünüyor. "Az önce üzerime mi işedi?"

"Üstünü örtmezsen böyle yaparlar," diyor kahkahasını yumruğunun arkasına saklayarak.

"Cehennemin bağırsaklarından gelen kakayla uğraşırken onu nasıl örtebilirim ki?"

Gülerken boğuluyor ve Caleb da kahkahalarla gülüyor.

"Oh, bunun komik olduğunu düşünüyorsun, ha," diyorum, ona gülümsemekten kendimi alamayarak. "Artık hepiniz mutlusunuz... Artık kötü ve pis kokan her şeyi kovdunuz."

Hıçkırıklı bir kahkaha atıyor ve ben de gülmeye başlıyorum.

"Evet, çok pis kokuyorsun ama çok tatlısın," diyorum ona.

Başka bir vücut sıvısı bana değmeden bezini ve pijamalarını ona geri vermeyi başarıyorum, bu yüzden buna bir kazanç diyorum.

"Gece yarısı hep böyle parlak gözlü mü olur?"

Başını sallıyor. "Hemen hemen. Genellikle işten eve on bir buçuk ile gece yarısı arasında geliyorum ve o zaman uyanmamışsa, genellikle bire kadar uyanmış oluyor. Gündüzleri ve geceleri hâlâ birbirine karışmış durumda."

"Bunu nasıl değiştirebiliriz?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Keşke bilseydim."

Caleb'i kucağıma alıp kanepeye geçiyorum. Sadie yakınlarda bir yerde duruyor, kanepenin üzerinde tuttuğum örtüyü uzun bacaklarının üzerine çekiyor.

"Nerede çalışıyorsun?"

"Hanson's Steakhouse."

"Orayı severim. Ailem bazen özel günler için oraya giderdi."

Başını salladı. "Her zaman özel günlerde oraya gitmek istemiştir, bu yüzden orada bir iş bulduğumda çok heyecanlandım."

Ona bakıyorum, sorular sormak istiyorum, onun ve ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum, ama yine de çok fazla, çok erken gibi geliyor. Onun burada olması, bilmediğim bir bebeğimin olması zaten tuhaf. Bir gecede aramız rahat etmeyecek.

"Biraz uyumak istersen onunla oturabilirim," diyorum ona.

"Yorgun değil misin? Dün gece pek uyuyamadık."

"Evet, ama bu güzel. Şu anda çok sakın davranıyor." Ona gülümsüyorum. "Oh, onu kundaklamam gerekiyordu. Belki hoşuna gider."

Birkaç kez yapmaya çalışıyorum ve yaklaşıyorum ama hastanedeki hemşireler kadar sıkı ve mükemmel değil. Yine de kundaklandıktan sonra gözleri kapanıyor ve Sadie şaşırılmış görünüyor.

"Onu yatağa geri yatırmayı deneyebiliriz," diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum. Onu kucağıma almayı seviyorum ama belki yatağında daha iyi uyur. Odasına giriyoruz ve onu dikkatlice yatağa yatırıyorum, yavaşça uzaklaşıyorum. Gıcırıyor ve sonra bir feryat koparıyor. Sadie ve ben yenilgiyle birbirimize bakıyoruz ve onu tekrar kucağıma alıyorum.

Anında sessizleşiyor ki yalan söylemeyeceğim, bu onu

Be

n. "Üzgünüm, sanırım bu benim en iyi fikrim değildi," diye fısıldıyor. "Uyu. Onu ben alırım," diyorum.

Endişeli görünüyor. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver..."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Açık alana geri dönmemizi izliyor ve Caleb göğsümdeyken kanepeye uzandığımda sonunda kapıyı kapatıyor.

"Hadi, ufaklık. Şu uyuma olayını deneyelim. Ne düşünüyorsun?"

Esniyor ve küçük sesler çıkarıyor ve çok geçmeden gözlerini kapatıyor ve uyuyoruz.

Belki bir saat kadar.

Saat yedi olduğunda ve hatırlayabildiğimden çok daha fazla iniş çıkış yaptığımızda, zorlu bir antrenman gününün ve yoğun bir oyunun *toplamından* daha fazla yorulmuş oluyorum.

İnsanlar bunu nasıl yapıyor?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

VAHŞİ ŞEYLER

SADIE

Gece boyunca Weston ve Caleb'in seslerini bir iki kez duydum ama Caleb her seferinde kısa sürede sessizleşiyor, ben de tekrar uykuya dalıyordum. İyi bir gece olmuş olmalı. Bu konuda biraz kararsızım - yeğenimin üzülmelerini istemiyorum ama Weston'ın onu kazanması ya da kız kardeşimin unutulması için de acele etmiyorum.

Ve Weston onunla ne kadar yakınlaşırsa, beni kovmak için o kadar çok yol bulacaktır.

Nedenini anlayabiliyorum. Beni burada kalmam için davet etmesi zaten çok sıra dışı. Onun yerinde olsaydım, beni evine davet etmezdim.

Kız kardeşimin yerini almasını engellemek imkansız olacak. Caleb çok genç. Bundan ne kadar nefret etsem de, bana ihtiyaç duyulduğundan emin olmak için daha kararlıyım. Dün gece Weston'ın Caleb'i almasına izin vermemeliydim ama bu sabah kendimi çok daha iyi hissediyorum. Biraz uyursam işimi yapabileceğim. Aslında en son ne zaman bu kadar uzun uyuduğumu hatırlamıyorum ve sadece beş buçuk saat kadar uyumuştum. Sasha her zaman bir gece kuşu olmuştur ve ben oturma odasında uyuduğum için, gece boyunca onu ve Caleb'i duymamak için gidebileceğim bir yer yoktu.

Gerinip banyoya giriyorum ve duşu açıyorum. Ilık suya girdiğimde gözyaşlarım yeniden başlıyor ve Weston'la yüzleşmeden önce gözyaşlarımı içimden atmaya çalışıyorum. Bu sabah onu görmeden önce bile endişeliydim.

Belki de biberona yardım etmek için koştururken gördüğüm gömleksiz halini asla unutamayacağım içindir.

Ya da Caleb'e şarkı söylediğini duymak. Hayatımda duyduğum en tatlı şeydi.

Onunla konuşma şekli.

Bebek bezi konusunda ne kadar komikti ve sonra yüzü idrarla kaplandı.

Her şey boyunca çoğunlukla rahat ve komikti ve ben onun sevdiği biri bile değilim.

Dostlarını yakın, düşmanlarını daha yakın tutmakla ilgili o söz neydi? Ben düşmanım.

Burada olmamın tek sebebi bu.

Her şeyle başa çıkmaya devam ederse, yakında harcanabilir olduğumu göreceğim.

Duştan çıktığımda, burada bana ihtiyaç olduğunu kanıtlamak için yeni bir azmim var. Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim çünkü Caleb'la ilgili çoğu konuda Weston gibi kendimi kaybolmuş hissediyorum... ama bunu asla bilmek zorunda değil. Sanırım şu ana kadar onu kandırmış olabilirim.

Çok fazla kıyafetim yok ama en güzel kotumu ve kazağımı giyiyorum, biraz rimel ve dudak parlatıcısı sürüyorum ve günle yüzleşmek için dışarı çıkmadan önce aynada kendime bakıyorum.

Bunu senin için yapıyorum, Sasha.

Yatak odamdan çıktığımda Weston ve Caleb'i kanepede görmeyi umuyorum ama orada değiller. Etrafıma bakıyorum, açık olan yatak odalarının yanından geçiyorum ve diğer uçta spor salonunu buluyorum. Harika bir spor salonu, ki bu beni şaşırtmamalı, ama her şey beklediğimin çok ötesinde. Gerçekten şu lüks ev şovlarından biri gibi.

Weston'ın tüm arkadaşları böyle mi yaşıyor? Böyle mi büyümüş?

Tüm bodrumu keşfettikten sonra yukarı mutfığa çıkıyorum ve evin başka bir yerinde Weston'ın güldüğünü duyuyorum. Sesin yerini bulmaya çalışıyorum ve belki de kütüphane olduğuna karar veriyorum. Zaten oraya geri dönmek istiyordum, bu yüzden burnumu sokuyormuşum gibi görünmeden gidip bakmak için iyi bir bahane.

Köşeyi dönüp kemerli cam kapıdan içeri giriyorum ve işte oradalar. Şöminenin önündeki pelüş halının üzerindeydiler. Weston hala egzersiz kıyafetleri içinde yüzüstü uzanmış, Caleb ise sırt üstü yatmış, Weston'a bakıyor ve ayaklarını tekmeliyor. Weston onunla konuşuyor ve sonra eğilip Caleb'in boynuna bir ahududu üflüyor. Caleb daha önce hiç duymadığım kadar sert ve yüksek sesle yeni bir kahkaha atıyor ve ben de birkaç dakika boyunca fark edilmeden şaşkınlıkla ikisine bakıyorum.

Weston ona çocukken en sevdiği kitap olan *Where the Wild Things Are*'ı anlatıyor ve canavarların göründükleri kadar korkunç olmadıklarından bahsediyor.

"Senin için kitabı almam gerekecek," diyor. "İnanmak için görmen gerek. Canavarlar sonunda Max'in gözünü korkutuyor. Bu küçük çocuğun adı, Max. Güzel isim. Ama Caleb da öyle. Ayrıca Caleb... Söz veriyorum seni asla akşam yemeği yemeden yatırmayacağım. Ailem bana bunu asla yapmadı ve yemin ederim ki sana da yapmayacağım."

Caleb anlıyormuş gibi mırıldanıyor ve ben tüm bu konuşmayı Weston'la ilgili çok fazla olan şeyler listesine eklemek zorunda kalacağım...

Gözlerin üzerinde olduğunu hissediyor ve beni gördüğünde yüzünde temkinli bir ifade beliriyor.

"Günaydın. Nasıl uyudun?" diye soruyor. "Caleb doğduğundan beri hiç bu kadar iyi uyumamıştım," diye itiraf ediyorum. O da başını sallıyor. "Güzel. Arayı kapatacağını umuyordum."

"Siz nasıl uyudunuz?"

"Uyumadık." Kıkırdıyor. "En azından fazla değil. O uyurken ben de Google'da bir bebeğin gece boyunca nasıl uyutulacağını araştırıyordum. Tartışmalı bir konu."

"Ebeveynlik teknikleri söz konusu olduğunda her şeyin tartışmalı olduğunu düşünüyorum."

Bilge bir şey söylüyormuşum gibi başını sallıyor. Hiçbir fikrim yok ama kulağa hoş geliyor.

Ayağa kalkıp ellerini saçlarında gezdiriyor ve iyi ki düzgün görünmeye çalışmışım diyorum çünkü spor yaparken terledikten ve bebekle sabahladıktan sonra bile paparazzilerin sokakta kovalayacağı biri gibi görünüyor. Evet, *öyle*.

Sasha'yı onu internette takip ederken yakaladığım zamanları sayamıyorum. İlişkiye girmeden önce ve sonra.

Onu defalarca aradığını ve bebekle ilgili aramalarına geri dönmediğini iddia ettikten sonra bile, hayranlık duymaktan başka bir şey yapmamış gibi görünüyordu

ondan. Sadece o değildi. Yıldız gücü olan herkese takıntılıydı. Sürekli reality TV izliyor, o gösterişli hayatı yaşamayı hayal ediyordu, oraya ulaşmak için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Böyle bir şansın elinden kaçmasına izin vermek ona göre değildi.

Weston'a kızgındım. Öfkeliydim, gerçekten. Ama o hiç öyle değildi.

Bunu anlayamıyordum. Hatta ona defalarca neden ona kızgın olmadığını sordum. Neden hala sürekli onun resimlerine baktığını.

"O Caleb'in babası," dedi. "Ve o iyi bir insan."

O zaman yüzünde beni çok kızdıran o hülyalı ifade belirirdi.

"Onun iyi bir insan olduğunu nasıl düşünebilirsin? Ona en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk etti. Sana iyi davranması ya da yatakta iyi olması kimin umurunda? O bir pislik."

"Sadie?"

Gözlerimi kırptım ve Weston beklentiyle bana bakıyordu. "Ah, pardon. Bir şey mi diyordun?"

"Ailemin bugün onunla tanışmaya geleceğini söylüyordum. Öğlen hakkında konuşmuştuk."

"Oh. Tamam," diyorum, oturmam gerekecek kadar bedenimi korku kaplıyor. Şöminenin yanındaki rahat koltuğa geri dönüyorum ve derin bir nefes alıyorum. "O süre zarfında ortalıkta görünmemeye çalışabilirim."

Kaşlarını çatıyor. "Buna gerek yok. Tabii onlarla tanışmaya hazır değilsen. Şu anda düşünecek çok şeyin olduğunu biliyorum. Ama eğer bunu yapacaksak, hepimizin birbirinizi tanımasını isterim."

"Şehre geldiklerinde ailemi görmem gerekecek. Aslında, dönüp dönmediklerini öğrenmek için telefonuma bakmalıyım. Ne zaman ayrıldıklarını hatırlayamıyorum."

Cebimden telefonumu çıkardım, annemden öğleden önce bir mesaj gelmişti ve öğleden sonra üç gibi geleceklerini söylüyordu.

"Ben de onlarla tanışmak isterim, ne zaman hazır olurlarsa," diyor. "Yanlarına gidebilirim, böylece uzun bir yolculuktan sonra onca yolu gelmek zorunda kalmazlar."

Başımı sallıyorum. Gerçekten her zaman bu kadar düşünceli mi?

"Sanırım cenaze işlemlerini yarın halletmemiz gerekecek. İleride onlarla buluşmak için bolca zamanımız olacak. Acele etmemize gerek yok." Yanaklarım ısınıyor ve sözlerimi geri alabilmeyi dileyerek ağzımı kapatıyorum. Aslında bu sabahı yeniden başlatmak isterdim. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Zamanlamanın çok iyi olmadığını biliyorum ama benim hakkımdaki düşüncelerini rahatlatmak istiyorum," diyor. "Onların yerinde olsaydım, Caleb'e kimin baktığını bilmek isterdim."

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?" diye soruyorum.

Utandığım için ayaklarımı inceliyorum.

"Bilmem ki? Çünkü siz benim oğlumun ailesisiniz. Sizin için çok önemli ve onun için de çok önemli birini kaybettiniz ve Caleb hakkında bana neden bilgi verilmediği şu anda o kadar da önemli değil. Hâlâ incinmiş ve üzgünüm ve Sasha burada olsaydı, bunu bana neden yaptığını bilmek isterdim, ama... değil. Ve ben sizin onun isteklerini yerine getirdiğinizden şüpheleniyorum. Bana gerçeği söylemek size düşmezdi, yine de her zaman söylemenizi dilerdim."

Çenem sıkıştı. Hâlâ olayı Sasha'nın üzerine yıkmaya çalışıyor ve ben bunu anlamıyorum... onu daha iyi göstermesi dışında.

"Hepimiz onunla hiçbir şey yapmak istemediğini sanıyorduk," diyorum eşit bir şekilde. "Ailem onun babası olduğunu hiç bilmiyordu ama Sasha onlara söylemedi çünkü telefonlarına hiç cevap vermedin."

Gözleri kısıldı. "Peki neden gelip beni bulmadı? Beni bir partide buldu. Fotoğraflarını gördüğümde beri parça parça aklıma geliyor. O gece birkaç kadeh içmiştim ama hatırlıyorum. Beni görmek için partiye gelmişti. Ortak bir arkadaşımız var, Cal, doğru numarayı aldığından emin olabilirdi. Eğer aramalarından kaçtığımı düşünseydi benimle temasa geçmesini sağlayabilirdi."

Gözlerim bulanıklaşana ve bir damla gözyaşı damlayana kadar ona bakıyorum. Ağlamaktan çok yoruldum. Sanki gözyaşlarım hiç durmayacakmış gibi geliyor.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum, tamam mı? Bana söylediği buydu. Seni görmeye gitmesi ya da sana bir mektup göndermesi için onu zorlamaya çalıştım... ailenin hukuk bürosuna ulaşması için."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor.

"Onu elinden alacağın için çok korktuğunu biliyorum. Seni överken bile... özellikle de seni överken, velayeti bir çırpıda kazanacağını söylerdi. Evimizi gördün. Benim bahşışlerim ve devlet yardımıyla geçiniyorduk. Ama Sasha da-" Asılı bırakıyorum ve o bana bakıyor, gözleri çelişkili.

"Sasha da ne?" diye soruyor.

"Mücadele etti. Şeker hastasıydı ve bunu iyi yönetemedi. Bunu yapmamalıydı..." Lanet olası gözlerim taşmadan duramıyor. "O yapmamalı

Doktorlarına göre Caleb'i doğurmuş." Sonunda söyleyebildim. "Hasta mıydı?"

"Durumu iyiydi. Sonunda insülinini alıyordu ve kaçınması gereken her şeyden kaçınıyordu... bizi şaşırttı. Caleb'i doğurduktan sonra, neden bu kadar uzun zamandır kendi başının çaresine bakmasını istediğimizi anladı."

Uzun bir süre Caleb'e bakıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda yine mesafeli görünüyor. Dün gece ve bu sabah birkaç dakikalığına bunu aştığımızı hissetmişim ama bir duvar tekrar yükseldi.

"Yani ona bir şey olursa onu büyütmeyi mi planlıyordun?" diye soruyor, çenesi gergin.

"Evet. Ne olursa olsun ona bakacağıma söz verdim. Onu doğurmadan önce bile sık sık onu benimmiş gibi büyütüp büyütmeyeceğimi sorardı. Öyle ki ona bu şekilde konuşmayı bırakmasını söyledim. İyi gidiyordu, böyle düşünmesine gerek yoktu. *'Sadece kendine dikkat et, tek yapman gereken bu'* derdim." Başımı sallıyorum ve titremelerini önlemek için ellerimi birbirine kenetliyorum. "Bununla tatmin olmadı, bu yüzden evet, ona yapacağıma söz verdim."

"Yani planların için büyük bir rahatsızlık kaynağıyım," diyor.

Ona ters ters baktım. "Bir planım *yoktu*. Kız kardeşimin ölmesini hiç istemedim. Bu konuda konuşmaya çalıştı ve ben onu susturdum. Ve onu istediğini düşünmediğim için, ona bakamayacağı bir gün gelirse Caleb'in her şeyi olacağıma yemin ettim. Çoğunlukla bu konuda konuşmayı bırakmasını sağlamak için."

Başımı eğdim ve yan masadan bir mendil aldım.

"Bunu yalnız yapmıyorsun," diyor, sesi daha yumuşak. "Caleb'in seninle bir ilişkisi olması benim için önemli. Bir daha sakın beni dışlamaya kalkma. Ben iyi bir adamım ama artık bir babayım ve sınırlarım var."

Titriyorum ve karşılık vermiyorum. Bu konuda bir anlaşmaya varıp varamayacağımızdan emin değilim. Eğer karşımızdakinin yalan söylediğini ya da gerçeğin bilinmesi için yeterince çaba göstermediğini düşünüyorsak, bunu aşmanın bir yolu var mı?

DOKUZUNCU BÖLÜM

TANITIMLAR

WESTON

Dün gece çok az uyudum ama adrenalininle koşuyorum.

Bir oğlum var.

Tanrım. Hâlâ inanamıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar yorgun olmamıştım.

Gecenin büyük bir bölümünde ona sarıldım, ona baktım, onunla konuştum ve uyuyakaldım, ancak rüyamda onu ezdiğimi gördüm. Ter içinde ve panikle uyandım. Ondan sonra beşiğine gitti.

Kararlı bir ilişki kurmaktan çok uzak olduğum için çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Her şey bana hep çok uzak geldi. Yaşayacağımdan emin olmadığım büyük bir keşke.

Ve Sasha hakkında çok düşündüm.

Onu çok merak ediyorum. Keşke onun hakkında daha fazla şey hatırlayabilseydim. Sevimli, hoş ve ayakları yere basan biriydi ama aramızda pek bir kıvılcım yoktu. İlk hamleyi o yaptı, dışa dönük ve eğlenceliydi ve ben de ona istediğini vermeye çok istekliydim. Birçok kıza istediklerini vermek için çok istekli oldum. Bununla gurur duymuyorum. Ve bu tamamen yeni bir sayfa açtığım anlamına gelmiyor.

Hala sevişmeyi seviyorum.

Ama anlamsız sikişlerden bıktım.

Artık bu kadar kolay olmasını bile sevmiyorum - ilk başlarda memnun etmeye hevesli güzel kadınlara sürekli erişebilmek cazip geliyordu. Şimdi, o anda iyi hissettirebilir ama sonrasında hissettiğim boş duygu buna değmiyor.

Şimdi Sasha ile tanışacak olsam, onunla yatmayı düşüneceğimden bile şüpheliyim... belki de düşündüğümde daha fazla değiştim.

Çocuklar bu sabah mesaj atıp Caleb'la ne zaman buluşabileceklerini sordular. Onlara son mesajımda öğleden sonra konuşmayı önerdim. Belki ailem onunla vakit geçirdikten sonra gelebilirler. Çocukların onu görmesi için sabırsızlanıyorum ama ailem ilk hakkı hak ediyor.

Hizmetçim Amy haftada iki kez gelip temizlik yapıyor ve mutfağında hazırladığı birkaç yemeği bırakıyor. Ancak gün boyunca ailem gelmeye devam edeceğinden, bir sürü paket siparişi veriyorum - tekrar ısıtılsa da iyi olacak makarnalar, büyük salatalar, meyveler ve birkaç tatlı.

Gündüz güvenlik görevlilerinden Ed arayıp yiyeceklerin geldiğini söylediğinde, Sadie'nin Caleb'e banyo yaptırmasını izlediğim için yiyecekleri eve getirmesini ve adaya bırakmasını rica ediyorum. Üst kattaki en büyük banyodayız ve onun küçük küveti küvetin içinde duruyor. Sadie onu neredeyse benim kadar dikkatli tutuyor, sanki onun yanında hala çekingen davranıyor ama yine de ne yaptığını benden daha iyi biliyor.

Banyoyu çok seviyor. Biraz mızızlanmaya başlamıştı ama suya girdiğinde hemen sakinleşti.

"Sanki Zen durumuna geçmiş gibi," diyorum kıkırdayarak.

"Bazen gecenin bir yarısı Sasha'nın ona banyo yaptırdığını duyuyordum, zor zamanlar geçirdiğinde," diyor.

Her zamanki gibi Sasha hakkında konuştuktan sonra sessizleşiyor ve ona kız kardeşi hakkında ne istiyorsa söylemesini istiyorum.

Başka bir şey söylemeyince boğazımı temizliyorum ve Caleb'in elini okşuyorum.

Sadie onu yıkarken yumruğu parmağımın etrafında kenetleniyor.

"Okuduğum makalelerden birinde gün içinde birkaç saatte bir yemek yemeleri için uyandırılmaları öneriliyordu. Ve gece boyunca etkileşimi sınırlandırmayı... Bu arada dün gece bunu tamamen berbat ettim. Ama şimdi uyandı," diyorum, bana gülümsediğinde gülümsüyorum.

Başını öne eğiyor. "Deneyebiliriz. Onu uyandırdığım için kendimi kötü hissedeceğimi şimdiden biliyorum." O da ona gülümsüyor.

Onu yıkamayı bitiriyor ve sonra birkaç dakika boyunca ayaklarını suyun içinde tekmelemesini izliyoruz. Biraz titriyor ve ben de karnının üşüyüp üşümediğini kontrol etmek için elimi uzatıp tekrar üzerine işiyorum.

Sadie buna çok şaşıyor. Sanırım kendisi de şaşıyor çünkü neredeyse başladığı kadar çabuk bitiyor.

"Belli ki tuvalet alışkanlıklarını henüz öğrenememişiz," diyorum ellerimi yıkarken.

Arkamı döndüğümde onu gülümsemesini engellemeye çalışırken yakalıyorum. "Görünüşe göre hedef sensin," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Yani seni daha önce hiç yakalamadı mı?" "Hayır." Gülüyor.

Onu dikkatlice küvetten çıkarıyor ve ben de havluyu tutuyorum. Ona tutunuyor, havluyu etrafına sardığımda nefes veriyor.

"Banyo yapmak beni geriyor çünkü çok kaygan" diyor.

Yatağı işaret ediyorum ve onu yatağa yatırıyor, bezini takmadan önce iyice kurduğundan emin oluyor. Kıyafetini ben seçtim. Çok fazla kıyafeti yok ama olanlar da sevimli ve yumuşak.

"Tulum aldın mı?" diye soruyor. "Ne?"

"Tulum."

"Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama söyle de gidip aşağıdan alayım."

"Tek parça kısa kollu bir şey, çıtçıt ve kıyafetinin altına giriyor."

"Bu kıyafete tulum da deniyor mu?" Elimde tutuyorum.

Dudakları bü z ü l ü y o r . "Mmm, daha çok tek parça mı yoksa oyun kıyafeti gibi mi? Aslında bilmiyorum."

"Asla doğru anlayamayacağım. Yine de bu kıyafeti sevdim." Kapıya doğru işaret ediyorum. "Tamam, gidip bir tulum bakıp geleceğim."

"Ben de onu aşağıya getirebilirim, yeterince sıcak olur."

Tereddüt ediyorum ve sonra Caleb'i tekrar kundakladığında onu takip ediyorum. Hala yatağın üzerinde duran kıyafeti almak için geri dönüyorum ve onlara yetişiyorum.

"Vardiya kaçırman iş için sorun olur mu?"

diye soruyorum. "Neyse ki bu konuda çok iyiler."

"Bu iyi bir şey."

Aşağıya iniyoruz ve o bir tulum tuttuğunda "Ahh," diyorum.

"Muhtemelen bunu konuşmak için doğru zaman değil ama... Daha fazla sezon başladığında yapacağımdan daha fazla zaman ayırabilirim. Onu ne zaman izleyebilirim

Sen işe geri dön, sonra da ben döndüğümde ne yapacağımızı konuşalım. Karar vermek için birkaç ayımız var."

Çelişkili görünüyor ve bu konuyu bu kadar erken açtığım için pişmanım ama konu kaçınılmaz.

Caleb'i hazırlamayı bitiriyoruz. Ben çoraplarını giyerken o tüm çıtçıtla uğraşıyor ve onu kucağıma aldığımda, tatlı bebek kokusunu içime çekerek saçlarını kabartıyor.

Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum.

"Ailen ve Olivia burada," diyor Ed.

Nefesimin altında küfrediyorum. "Teşekkürler.

Onları yukarı gönder." Bir dakika sonra kapı çalıyor ve ben yine küfrediyorum.

"İnsanlar bir yere nasıl zamanında varabiliyor? Daha evden bile çıkmadık ve en az yarım saatimiz daha var sanıyordum." Caleb'in yanağına sokuluyorum ve ağzı yanağıma emmek için döndüğünde gülümsüyorum. "Üzgünüm ufaklık, senin için tıraş olmam gerekiyor."

Merdivenlere doğru yürüyorum ve henüz duş bile almadığımı mırıldanarak yavaşça yukarı çıkıyorum. Sonra dönüyorum ve Sadie'nin hâlâ geride durduğunu, kararsız göründüğünü görüyorum.

"Endişelenmenize gerek yok. Ailem iyi olacak. Tabii Olivia'nın keyfi yerinde değilse, ama ben onu hizada tutarım. Bu sabah herkesle daha fazla konuştum, onlara burada olacağını söyledim..."

Hâlâ tereddütlü görünüyor ama başını sallayıp bana doğru ilerliyor. Merdivenlerden yukarı ve ön kapıya doğru yürüyoruz. Kapıyı ardına kadar açıyorum ve üç çift göz de Caleb'e odaklanıyor.

Annemle babamın gözleri yumuşuyor, annem elini kalbinin üzerine koyarak nefes nefese kalıyor ve Olivia onu uzaydan gelmiş bir uzaylı gibi inceliyor. Gözleri ondan bana ve Sadie'ye kayıyor, sonra daralıyor. Ondan beklediğim de buydu.

"Kesinlikle çok güzel," diyor annem.

Sonunda gözlerini Caleb'den ayırabildiğinde Sadie'ye bakıyor ve ona çekingen bir gülümseme veriyor.

"Merhaba, ben Lane, bu da kocam David ve kızım Olivia."

"M e m n u n oldum. Ben Sadie, Caleb'in teyzesiyim." Elini beceriksizce kaldırdı ve bıraktı. "Sanırım bunu zaten biliyordun."

"Kaybın için gerçekten çok üzgünüz, Sadie," diyor annem.

"Teşekkür ederim," diyor Sadie, Caleb'e odaklanarak.

Babam düşünceli bir şekilde başını sallarken başsağlığı dileklerini ekliyor ve Olivia sadece Sadie'ye bakıyor. Ona bir bakış atıyorum ve içeri girmelerini işaret ediyorum. İçeri girdiklerinde annem Caleb'in saçlarına dokunuyor ve gözleri doluyor.

"Sana çok benziyor Weston," diye fısıldıyor.

"Geri gel. Öğle yemeği sipariş ettim ama biraz önce geldi, o yüzden bir süre fırında kalması gerekebilir."

Mutfağa giriyoruz, Sadie en son giriyor. "Bize her şeyi anlat," diyor annem.

Sadie'yle birbirimize bakıyoruz, yüzünde panik gibi bir şey var ve neden aniden onu koruma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

"Biraz sakın olalım, tamam mı?" Ben de öyle dedim. "Sadie son birkaç gündür çok şey yaşadı. Caleb Aralık ayının beşinde doğdu ve muhtemelen biraz taraflı davranıyorum ama o gelmiş geçmiş en iyi bebek, öyle değil mi?"

Caleb benimle aynı fikirdeymiş gibi bir ses çıkarıyor ve annemle babam gülüyor.

"Onu kucağına almak ister misin?" Anneme soruyorum.

Hevesle başını sallıyor ve ben de dikkatlice ona uzatıyorum. Kucağına aldığı anda ona huşu içinde bakıyor ve başının üstünü öpmek için eğildiğinde gözleri doluyor.

"Ben senin büyükannenim," diye fısıldıyor saçlarına doğru. Gözleri benimkilere kayıyor ve bana titrek bir gülümseme veriyor. "Weston, o bir rüya."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve konuşamayacak kadar bunalmış bir halde başımı sallıyorum. "Kız kardeşinin ona bebekten neden bahsetmediğini anlamıyorum... ama Şimdi de burada mı yaşıyorsun?" Olivia diyor ki.

"Olivia, bunu şimdi yapmayalım," diye uyarıyorum.

"Ama bu akıllıca mı? Birbirinizi tanımıyorsunuz bile," diye bastırıyor.

"Ani bir karar oldu, evet, ama önceliğimiz Caleb, bu yüzden farklılıklarımızı bir kenara bırakıp onun iyiliği için birlikte çalışmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Bu çok ilerici bir davranış ama oğlunu senden sakladılar West," diyor.

"Yeter Olivia," diyor babam.

Bununla nasıl başa çıktığını görmek için Sadie'ye bakıyorum, gözleri cam gibi ama dimdik ayakta duruyor.

"Ailem ve ben Weston'ın bebekle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğine inandırıldık. Caleb'in onun olduğunu henüz bilmiyorlar." Sadie

bana bakıyor. "Babam büyük bir hayran." Tekrar aileme bakıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, ben hâlâ gerçekte ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Herkes bir an sessiz kalıyor ve ilk annem konuşuyor.

"Umarım hepimiz Caleb için birlik olmaya devam edebiliriz." Annem ona bakıyor ve gözlerini kırıştırıyor. "Oğlumuzu henüz yeterince tanıımıyorsunuz ama size söz verebilirim ki o bu çocuğu tüm kalbiyle sevecek ve ona bakmak için elinden geleni yapacaktır. Senin buraya taşınmana izin vermesi de bunu kanıtlıyor olmalı."

Sadie'ye bakıyor ve Sadie başını sallıyor.

"Buna inanmaya başlıyorum," diyor usulca.

ONUNCU BÖLÜM

IZGARA

SADIE

Tanrım, bu tam bir işkence.

Weston'ın ailesi beklediğimden daha iyi, ama yüzeyin altında hala çok fazla kırgınlık var.

Bunun için onları suçlayamam.

Onların yerinde olsaydım, kendimden nefret ederdim.

Yemeğimizi yiyoruz ve Caleb, büyükanne ve büyükbabası onu kucaklarken uyukluyor. Lane onu kucağına almaya çalıştığında Olivia başını sallıyor. Olivia'ya ne diyeceğimi bilemiyorum ama ben de kardeşime karşı korumacı olurum - sanırım zaten öyleydim. Caleb'in bu kadar sevildiğini görünce, Sasha'yı korumam Caleb'in zararına olmuş gibi görünüyor.

Weston'ın kız kardeşi Felicity, kocası ve oğlu geldiğinde, hava oldukça aydınlanır. Owen dokuz yaşında, çok sevimli ve komik; Felicity ve Sutton ise sıcak ve arkadaş canlısı. Onlara bakmamak elde değil çünkü çok güzel insanlar ve birbirlerine aşık oldukları çok açık. Weston ve Felicity'nin yakınlığı bana Sasha ve beni hatırlatıyor; bir an sarılıyorlar, bir an sonra Weston ona çelme takıyor. Ama en önemlisi, Caleb için çok heyecanlılar.

Annemler arayıp üçten sonra geleceklerini söylediler. Huzursuzum ve ne yapacağımı bilemiyorum. Gün geçtikçe burada ne işim olduğunu daha çok merak ediyorum. Belli ki Weston'ın yedeği var. Bu işi yürütmek için bana ihtiyacı yok. Ailesi ve Olivia iş hakkında konuştuklarında, hepsinin avukat olduğunu ve Sutton'ın da lanet bir *yargıç* olduğunu hatırlıyorum.

"Eğlenmek için ne yaparsın, Sadie?" Felicity soruyor.

"Son birkaç aydır her şey bu adamla ilgili," diyorum.

Gülümsemesi saf, hepsinin hak ettiğimi düşündüğü suçlamalardan arınmış.

Weston, "Hanson's Steakhouse'da çalışıyor," diyor.

Onlar orayı ne kadar sevdiklerini anlatırken ben başımı sallıyorum.

"Çok sık gidemiyoruz, ben artık Landmark Mountain'da yaşıyorum, o da işin bir parçası. Ama ondan önce bile uzun zamandır oraya gitmemiştik. Tekrar gideceğiz," diyor.

Olivia gözlerini deviriyor ama Felicity bunu fark etmiyor çünkü bana gülümsüyor. "Caleb'i bir ara herkesle tanışması için dışarı çıkarmalısın." Felicity, Weston ve bana bakarak şöyle diyor. "Sutton'ın kocaman bir ailesi var ve şu anda hepsi Weston için deli oluyor." Gülüyor.

"Harikalar," diye ekliyor Weston.

"Tüm yaptığın bu mu?" Olivia bana bakarak soruyor. "Tüm yaptığım mı?" Tekrar ediyorum.

"İş için mi?" Kaşları kalkıyor.

"Evet. Bir sürü saat çalışıyorum ve izinli olduğum zamanlarda Caleb'e yardım etmeye çalışıyorum." Başımı sallıyorum.

Onun gidişi zihnimde yankılanıyor.

"Bu güzel evde sonsuza kadar kalmak harika bir duygu olmalı," diyor Olivia.

"Olivia, böyle olmaya devam edeceksen gitmen gerek," diyor Weston.

Olivia bir omzunu kaldırır. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Başka kimse doğruyu söylemiyor gibi görünüyor."

"Sorun değil," diyorum Weston'a, ayağa kalkarak. "Bana ihtiyacın olursa aşağıda olacağım." Herkese bakıyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi. Size biraz zaman vereceğim. Tüm bunları kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum."

"Gitmene gerek yok," diyor Weston usulca.

"Sorun değil." Yanından geçip hızla odadan çıkıyorum.

Merdivenlere yaklaştığımda Weston'ın şöyle dediğini duyuyorum: "Kız kardeşini daha yeni kaybetti. Sen burada kalıp kalmayacağı konusunda onu yargılarken, o *kızlarını* yeni kaybetmiş ailesiyle yüzleşmek ve cenaze töreni planlamalarına yardım etmek zorunda. Biraz merhamet et Olivia. Üzgünüm, Owen. Küfür kavanozun için mutfaktan bir dolar al. Zulanın nerede olduğunu biliyorsun."

Owen mutfığa varmadan bodrum merdivenlerini koşarak indim ve dün gece uyuduğum odaya varana kadar durmadım. Yatağa uzandım ve gözyaşlarıma daha fazla engel olamadım. Duygularımın derinlerine dalamadan telefonum çalıyor.

"Döndük," diyor annem. "Neredesin?" "Sana söylemem gereken bir şey var."

Yaklaşık bir buçuk saat sonra ailem Weston'lara varıyor. Yolculuklarından sonra buraya gelmek için araba kullanmak zorunda kaldıkları için bir dakika daha kendimi kötü hissettim ama olanlardan sonra Caleb'i görme ihtiyaçları yorgunluklarından daha ağır basıyordu. Weston'a döndüklerini ve Caleb'i görmek istediklerini söylediğimde onları buraya davet etti ama aynı zamanda onlara gitmeyi de teklif etti. Kararı onlara bırakacağımı söyledim ve ailesinin burada olduğunu duyduklarında geleceklerini söylediler.

Kapıdan içeri girdiklerinde birbirimizin kollarına atılıyoruz ve daha önce ağladığımı sanıyordum - sanki ailemi gördüğümde içimden yepyeni bir duygu seli akıyor. Birkaç dakika sonra annem geri çekiliyor ve her zaman yaptığı gibi benimle ilgilenmeye başlıyor, saçlarımı geriye doğru itiyor ve çantasından mendil çıkarıyor. Bana ve babama birer tane uzatıyor ve hepimiz burnumuzu silip kendimize gelmeye çalışıyoruz.

Weston'ın odada olduğunu fark ettiğinde babamın dikkatinin değiştiğini hissediyorum ve boğazını temizleyerek ona başını sallıyor.

"Merhaba. Ben Chris." Babam elini uzatıyor ve Weston'ın elini sıkıyor. "Bu da eşim Pam."

Weston başını sallayıp annemin elini sıkıyor.

Annem ve babam son derece kibar insanlar, bu yüzden küçük kızlarını kaybetmenin ağırlığıyla omuzları çökmüş olsa da Weston'a karşı nazik olmak için çaba göstereceklerini biliyorum.

Hepimizin içinde Sasha özgür bir ruh oldu, asla bir kutuya hapsolmadı. Kibar olmak istemezse, olmazdı. Bu yönünü hep takdir etmişimdir.

Annemle babam büyük çift merdivenli girişe iyice baktıklarında, gözleri dün benimkiler kadar genişti.

Babam, tuttuğu takımı iki yıl üst üste Super Bowl'a götürdükten sonra, aynı zamanda torununun babası olan ve hiç ortalıkta görünmeyen oyun kurucuyla tanıştığı için şaşkınlık ve güvensizlik karışımı bir duyguya kapılıyor.

Weston, biz daha fuayeden ailesine katılmak için ayrılmadan önce, daha en baştan işi hallediyor. Caleb'i onlara teslim ediyor, bu da her ikisini de ağlatıyor, Sasha için duydukları üzüntü o kadar acımasız ki.

Onu onlarla tanıştırdığımda çok nazikti. Onlara olan her şey için üzgün olduğunu söyledi. Kaybettikleri için çok üzgün olduğunu. Ve Cumartesi günü hastane onu arayana kadar bir oğlu olduğunu bilmediğini söyledi. Ailem de benim gibi şok oldu, hatta o olduğunu öğrenince daha da şok oldular ve bence o kadar samimiler ki Weston'ın yüzünde buna gerçekten inandığını görebiliyorum.

Beni şok eden şey Weston'ın bilmediğine inanmaları.

Belki de bu sonuca varmakla hata ettim, özellikle de Sasha'nın bazen gerçeği nasıl çarpıtabildiğini bildiğim için. Bana söylediği her şeye inanmayı her zaman çok istemiştim.

"Özür dileriz," dedi babam. "Keşke Sasha'nın ne düşündüğünü bilseydim. Bazen... en iyi seçimleri yapmadığı zamanlar oldu." Yanakları kızarıyor ve gözleri yaşlarla dolarken Caleb'e bakıyor. "Ama o iyi bir insandı Weston ve bu çocuğu her şeyden çok seviyordu."

Weston, "Hazır olduğunda onun hakkında daha fazla şey duymak isterim," diyor. Bu annemin daha çok ağlamasına neden oluyor ve önce ona, sonra da babama sarılıyorum.

Weston orada sessizce duruyor, orada ama aynı zamanda bize alan açıyor.

Kendimizi toparladığımızda annem Weston'a bakıyor ve şöyle diyor: "Tüm bu olanlardan sonra bize güvenip güvenemeyeceğinizden emin değilim ama biz buradayız ve yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Caleb'in hayatının bir parçası olmak istiyoruz ve eğer bu çok fazla olursa, onunla da ilgilenebiliriz. Seni onu görmekten asla alıkoymayız."

"Bunu söylediğin için minnettarım," diyor Weston.

Bunu duymanın onu kızdırıp kızdırmayacağından emin değildim ama sakinleşti.

"Onu görmene de engel olmayacağım. Onu ben büyötmek istiyorum ama Sadie'den burada kalıp bana yardım etmesini istememin bir nedeni de bu. Onu bildiğı tek aileden ayırmak istemiyorum. Normalliğı ihtiyacı var ve Sadie bunu benimle ne kadar yapmak ister bilmiyorum ama göreceğiniz gibi burası büyük bir yer, yani sonsuza kadar burada kalabilir ve benim için sorun olmaz."

Annemin gözleri benimkilerle buluşuyor ve onun zihninin de en az benimki kadar döndüğünü görebiliyorum.

"Biriyle tanıştığında ne olacak?" diye soruyor, hâlâ önce bana sonra Weston'a bakarak. "Eninde sonunda ikiniz de birine aşık olacaksınız ve o kişi bu anlaşmayı kabul etmeyebilir."

"Bunun yasal bir belgede yer almasını istiyorum," diyorum. "Böylece, markete gittiğimde onu senden almayacağıma güvenirsin ve ben de bir kız arkadaşın olduğunda beni kovmayacaklarını bildiğim için kendimi daha iyi hissederim."

Bir an için gözlerinde bir öfke parladı ama başını sallayınca geçti. "Bu gece ailemle bu konuyu konuşabiliriz. Aileme evrakları hazırlatabilirim, onlar avukat. Sen de her şeyi gözden geçirirsin ve kabul ediyor musun yoksa ince eleyip sık dokumamız mı gerekiyor bakarsın. Sadie daha önce yazılı olarak istediğini söylemişti ve o zaman yapıldığından emin olmalıydım. Ama ilişkiye gireceğimiz gün gelirse, ki ben buna yakın değilim, bu arada Sadie'nin Caleb'i benimle birlikte büyötmelerini yine de isterim. Sasha'nın asıl istediğı de buymuş gibi görünüyor, onu Sadie'nin büyötmesi ve doğum belgesine beni yazdırdığına göre, onu benim büyötmemi de sorun etmeyeceğini düşünmek istiyorum."

Annem ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Aç mısınız?" diye soruyor. "Mutfakta bir sürü yemek var."

"Kalacağımızı sanmıyorum," diyor babam. "Yorgunuz ve iyi değiliz ama gitmeden önce ailenle tanışmak istiyorum."

Oturma odasına geçip herkesle tanışıyorlar ve herkesin bu kadar iyi anlaşması çok tuhaf. Ailem gitmeye başladığında Lane ve Felicity anneme sarılıyor.

Annemle babamı kapıya kadar geçiriyorum ve beni dikkatle inceliyorlar. "Burada gerçekten iyi olacak mısın?"

Babam soruyor.

"Sanırım iyi olacağım. Her şey çılgınca ama Caleb'sız yaşamaktansa burada olmayı tercih ederim."

Ciddiyetle başlarını sallıyorlar ve hepimiz
birbirimize sarılıyoruz. Annem ben uzaklaşırken
yanağımı okşuyor.
"Bence emin ellerdesin" diyor.
Ve en çılgın kısmı da haklı olduğuna inanmaya başlamam.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BUNDAN DAHA HAVALI.

WESTON

Ertesi sabah saat on birde ailem bir velayet sözleşmesi hazırladı, muhtemelen şimdiye kadar yaptıkları en tuhaf sözleşmelerden biriydi. Temel olarak Sadie ve benim Caleb'i birlikte büyüteceğimizi belirtiyor. Teknik olarak tam velayet bende ama Sadie'nin onu istediği zaman görmesine engel olmayacağım. Şartları yeniden müzakere etmemiz gerekirse ederiz ama şimdilik ona tam erişimi var ve ben de öyle.

Sadie ve benim aramda bir şeyler gevşedi. Neredeyse anında. İlk başta buna yazılı olarak ihtiyaç duymasına gücendim, çünkü burada uzlaştırıcı olmak zorunda olmadığım halde uzlaştırıcı olmak için çok şey yapıyorum, ama sanırım buna benim de ihtiyacım vardı. Güven inşa etmek zaman alacaktır.

"Öğle yemeği yiyelim mi?" Ben soruyorum.

"Aslında, ben-" Yine gergin görünüyor ve ben de yüzümü ona dönüyorum.

Annemlerin ofisinden yeni çıkmıştık ve kapıdan zamanında çıkmak için büyük bir çaba harcadık... az uykuyla geçen bir geceden sonra. İkimizin de gözlerinin altında koyu halkalar var ve şu anda bir enerji şekerlemesi yapabilirmişim gibi hissediyorum ama midem itiraz ediyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Annemlerle apartmanda buluşup cenaze evine gitmem gerekiyor. Cenazenin yarından sonraki gün olmasına karar verdiler ve yapılması gereken bir sürü düzenleme var."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Yüz hatları yumuşuyor, yanağının içini ısırırken dolgun dudakları büzülüyor. "Teşekkürler, Weston. Eğer yapabilirsen, yani senin için sakıncası yoksa, ben-" Derin bir nefes alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Yardım isteme konusunda pek iyi değilim."

"Sorun değil. Ben teklif ediyorum."

Başını sallıyor. "Ben yokken Caleb'e göz kulak olabilir misin?"

Yüzümde tereddütlü bir gülümseme beliriyor ve o da bundan ürkmüş görünüyor. Yanakları kızarıyor ve o kadar güzel görünüyor ki, gözlerini kaçıran ilk kişi ben oluyorum.

"Bunu yapabilirim," diyorum. "Onunla başa çıkma konusunda bana güvendiğine emin misin?"

Tekrar nefes veriyor ve utangaç bir gülümsemeyle başını sallıyor. Bu bana bir şeyler hissettiriyor. Onun gülümsemesini daha sık görmek istiyorum.

"Oraya doğru gidiyorsun. İyi olacaksın," diyor.

Ben kendi tarafıma doğru yürürken o cipe bindi. Kantağı çevirdiğimde devam ediyor.

"Sen eve dönene kadar muhtemelen tekrar yemek isteyecektir." Yanakları tekrar pembeleşti. "Ve onu uykuya yatırmadan önce bezinin değiştirilmesi gerekecek."

"Anladım. Seni evine bırakmamı ister misin? Caleb ve ben seni istediğin zaman alabiliriz."

Bana bakmak için döndü. "Hayır, sorun değil. Gününü meşgul etmek istemiyorum. Bu zaten çok fazla." Ellerini iki yana açıp sallıyor.

"Benim için fark etmez. Senin için en kolayı neyse o olsun." Onunla tek başıma kalacağım için biraz gergin olduğumu itiraf etmek istemiyorum. Geceleri Caleb'le birlikte olduğumdan ve Sadie'nin yakınımda olduğunu bildiğimden farklı.

Bir an sessiz kaldı. "Böyle biri için-" Boğazını temizliyor. "Beklediğimden çok daha iyisin."

Bir an afallıyorum ve sonra gülüyorum, eve doğru giderken gözlerimi yoldan ayırmıyorum. "Teşekkür ederim, sanırım? Ne diyecektin ki? Böyle bir ne?"

Pencereden dışarı bakıyor ama sırtışını hâlâ görebiliyorum. "Tam bir oyuncu." Burnunu kırıstırıp bana bakıyor.

Sonunda başımı salladım. "Bunu hak ediyorum." Ben de yüzümü ona dönüyorum. "Ama bir süredir oyuncu yönlerimi düzeltmeye çalışıyorum."

"Hmm," diyor kuşkuyla. "Benim adıma bunu söylemene gerek yok. Evrakları bu sabah imzaladık bile." Omzunu kaldırıyor ve dudakları gülümsememeye çalışıyormuş gibi yana kayıyor. "Kim olursan ol ve kiminle olursan ol, ben ona bağlıyım."

Homurdanıyorum, her şeyden çok o konuya girmesine şaşıyorum.

"Bunu senin hesabın için söylemiyorum. Bunu kanıtlayacağım. Ailem dışında evime giren tek kadın sensin."

Alay ediyor. "Oh, *tamam*, orada yaşadın, ne kadar, yaklaşık bir dakika mı?"

"Eylül sonu gibi taşındım... Aslında Eylül ortası. Tam beş aydır."

"Oh." Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve sonra tekrar sırtıtmaya başlıyor. "Ama yolda yatıp kalkman için hâlâ bir sürü fırsat var. Eylül'den beri seni en az beş farklı kadınla gördüm."

Kaşlarım havaya kalktı. "Kiminle fotoğraf çekildiğimi mi takip ediyorsun?"

Ağzı açık kalıyor, yanaklarına renk geliyor. Gülümsemesi ve yüzünün kızarması bağımlılık yapıyor.

"Colorado'nun sevgilisi olduğunuzda gözden kaçırmak zordur..."

"Colorado'nun sevgilisi..." Gülmekten kırıldım. "Bu benim için yeni bir şey. Sence ben sevgilim miyim?" Ona bakıp sırtıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Duygulandım Chapman."

"Üzülme Shaw," diyor ama pencereden dışarı baktığında sırttığı kesin.

Eve gidiyoruz ve ben biberonunu hazırlarken o da bebeği kucağına alıyor. Kütüphanedeki rahat koltuğa oturmuş onu besliyordum ki kapıyı tıklattı.

"Ben çıkıyorum" dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara. Beş ya da beş buçuk gibi dönerim."

"Tamam. Görüşürüz o zaman."

O ayrılırken bir an bir şeyleri berbat edeceğimden ya da Caleb'in onca zaman benimle mutlu olmayacağından endişe ediyorum. Ama en azından ilk bir saat için memnun.

Çocuklar her gün mesajlaşıyor. Aramızda sürekli bir mesaj akışı var ama bugün Caleb için daha açık olan ilk gün.

Caleb'ı görmeye geldiler, ben de onlara haber verdim. Rhodes ilk yanıt veren kişi olur.

RHODES

■

Zamanı gelmişti.

BOWIE

■

Hemen geliyoruz demek istiyor. RHODES

Söyleyeceğimi söyledim. Biz de hemen geliyoruz.

■

HENLEY

■

Kızları almadan önce biraz zamanım var. Güzel çocuk, var mısın? PENN

Ben de varım. Bu sabah biraz yorgunum ama varım.

■

HENLEY

■

Saat 11, PB. Sen iyi misin? PENN

Bir geceydi. RHODES

■

Dün sana mesaj atmayı bırakmayan kız mıydı? PENN

■

<smug emoji>

■

RHODES

■

Lanet olsun. Sevişmeyi özledim.

BOWIE

Ne kadar oldu, bir hafta mı?

RHODES

Keşke, dostum. Keşke.

İyi bir fikrim var. Neden bu konuşmaya yüz yüze devam etmiyoruz?

RHODES

Tamam, Snarky. Bunu görmezden geleceğim çünkü sen yeni bir babasın ve yorgun olduğunu biliyorum.

Şu anda uyanık ve uyanıkken çok tatlı. Ya da uyurken. Gel buraya.

BOWIE

İki dakikadır baba ve şimdiden gösteriş yapıyor. RHODES

O hep böyleydi. İçindeki oyun kurucudan kaynaklanıyor.

Telefonum Penn'in geldiğini söylemek için çaldığında hâlâ mesajlara gülüyordum. Sürüklendiğini söyledikten sonra buraya ilk gelen o olduğu için gülmek zorundayım.

Blake'e Penn'in geçmesine izin vermesini, Henley, Rhodes ve Bowie'nin de birazdan geleceklerini bildiriyorum.

Penn'e kapıyı açtığımda "Çok hızlıydı," diyorum.

Beni bebekle görünce sırtıttı. "Vay anasını West. Seni bir çocukla görmeye alışmak zaman alacak, Shaw."

"Biliyorum. Güven bana. Buna alışmak benim için de zor." "Ailen ne düşündü?"

"Çıldırdılar." Güldüm. "Şimdiden ona kafayı taktılar. Olivia hariç herkes, ama bu da olağan bir durum." Eğilip Caleb'in başını öpüyorum.

"Ve o bir şampiyondu, etrafta dolanıyor ve bunu bir profesyonel gibi idare ediyordu. Kendini kaybettiği tek zaman gecenin bir yarısı."

Penn yüzünü buruşturuyor ve diğer çocuklar eve doluşuyor.

Hepsi birden konuşmaya başlar. Ve bir grup iri yarı futbolcunun bebek gibi konuşmaya başlaması çok komiktir.

Henley, "Çok tatlısın," diye mırıldanıyor.

"Ne adam ama," diyor Bowie, hayatımda duyduğum en yüksek ses tonuyla. "Evet, öylesin." Caleb'in yumruğu havaya kalktığında sırıtıyor. "Babanın koluna sahip olacaksın."

"Yakışıklı bir çocuk. Annesine benziyor olmalı," der Rhodes ve Bowie uzanıp meme ucunu büktüğünde başını sallar. "Ah. Benim hatam. Öyle demek istememiştim. İyice düşünmeden ağzımdan çıktı."

Ona bir bakış atıyorum ve Bowie bıraktığında rahatlıyor. "O

harika, dostum," diyor Bowie. "Dün gece nasıldı?"

"Yine uykusuz bir gece geçirdi," diyorum. "Sanırım annesini özliyor. Gündüzleri uyumak istiyor ama geceleri uyanık ve onu arıyor."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en üzücü şey," diyor Rhodes.

"Biliyorum." Uyanık kalmak için mücadele eden Caleb'a bakıyorum.

Adamlar içeri girdiğinde sarsılarak uyandı ama şimdi gürültüye alıştığı için tekrar uyuklamaya başladı. Uyanık kalıp kalmayacağını görmek için onu biraz zıplatıyorum.

"Çocuklar, buna alışabilecek miyim bilmiyorum." Odaya bakıyorum.

"Neden bekâr babalar için bir oyun kitabı yok?"

Henley başını eğerken gözleri kısıyor. "Bir tane için her şeyimi verirdim. Etrafta yedek bir defterin var mı?"

Omuz silkip başımı sallıyorum. "Tabii. Bir saniye."

Kütüphaneye gidip büyük mavi spiralli bir defter ve birkaç kalem alıyorum.

Geri döndüğümde hâlâ uyku hakkında konuşuyorlardı. Defteri Henley'e fırlatıyorum ve o da açıp boşluğa bakarak yazmaya başlıyor.

"Levi yedi aylık olana kadar gece boyunca uyumadı. Öleceğimi sandım," diyor Rhodes.

Rhodes'un oğlu iki yaşında ve tıpkı ona benziyor, bu da çocuk için iyi bir şey çünkü Rhodes beş yıldır *People* dergisinin *En Güzel 50 İnsan* listesinde yer alıyor. Bu adamın genlerinde süperstarlık var. Babası İngiliz, çok Oscar ödüllü Troy Archer, annesi ise Amara,

Afrikalı süper model ve güzellik sektöründe birçok başarılı işletmenin kurucusu.

Penn hariç hepimiz listede yer aldık, ki bu konuda onunla dalga geçmeyi seviyoruz, ama o henüz yirmi dört yaşında değil, yani olacak. Henley sekiz kez listeye girdi. Ben iki kez listeye girdim, ki bu hiç hayal etmediğim bir şeydi, özellikle de oyuncu olmadığım ve sadece yirmi altı yaşında olduğum için. Kötü görünen bir grup değiliz ve Penn'in de seçilmesi an meselesi. Adamın kendisi bir modele benziyor - basına inansak hepimiz benziyoruz, ama biz bununla her şeyden çok dalga geçiyoruz. Bu gülünç unvan yaşımızla ve ne kadar süredir oynadığımızla örtüşüyor ki bu da futbol hayatımızı değiştirmeden önce nispeten tanınmadığımız için mantıklı. Ne olursa olsun, birbirimize sürekli bu konuda saçmalıyoruz ve bu sahte bir rekabet haline geldi. Rhodes otuz yaşında, yani Henley'den daha az tecrübesi var, Bowie ise yirmi sekiz yaşında ve listede üç kez yer aldı. Ayrıca on iki yaşına kadar büyüdüğü Avusturya'da neredeyse Mozart kadar ünlü.

"Gracie de öyleydi," diye ekliyor Henley. "İlk ikisi bizim uyku fısıldayıcısı olduğumuzu düşündürüyordu. Gece boyunca hemen uyudular ve emzirmeyi bitirdiklerinde on bir saat gibi bir süre oldu. Sonra Gracie geldi ve tüm sistemi alt üst etti."

Hepimiz gülüyoruz. Gracie beş yaşında ve küçük bir tükürük ateşi. Dünyaya bu şekilde gelmesi hiç de şaşırtıcı değil. Audrey sekiz yaşında ve sessiz. Şimdiye kadar bir an bile üzüntü yarattığını sanmıyorum. Cassidy ise on iki yaşında ve Henley'nin söylediğine göre tipik bir büyük çocuk. Her şeyin düzenli olmasını istiyor ve olmadığında da buna katlanamıyor.

"Alışacaktır," diyor Bowie, Caleb'e bakarken gözleri sıcacık. "Sadece zaman alacak."

Bowie tanıdığım en sabırlı insan. İri yarı ve huysuz biri ve çoğu zaman omzunda bir çip varmış gibi görünüyor ama içi yumuşacık. En azından senden hoşlanıyorsa öyledir. Eğer sevmiyorsa, o zaman başka bir hikaye.

Kızı Becca gördüğüm en sevimli çocuklardan biri. Yedi yaşında, her zaman gülümsüyor ve Down Sendromu var. Bowie ve Becca'yı birlikte izlemek bana insanlığa dair umut veriyor. Kötü bir gün geçiriyor olabilir ama Bowie'yi gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor ve sanki onu görmeyeli yıllar olmuş gibi koşup kollarına atlıyor.

bir saat. Onun için doğru bakımı bulmanın zor olduğunu biliyorum, özellikle de yola çıkarken, ama Bowie'nin şikayet ettiğini hiç duymadım.

"Burada olmanıza çok sevindim," diyorum onlara. "Geri gelin."

"Bir bira alabilir miyim?" Penn söyledi.

"Tabii ki yok. Keyfine bak." "Herkes bir tane ister mi?" diye soruyor.

Hepimiz istediğimizi söyleyip oturma odasına oturuyoruz ve Penn birkaç dakika sonra gelip hepimize birer bira uzatıyor. Henley not defterini Bowie'ye uzatıyor ve Bowie Henley'nin yazdıklarını okuyunca kıkırdıyor ve yazmaya başlıyor.

Bir basketbol maçı açıyorum ve yarı yarıya izliyoruz ama çoğunlukla konuşuyoruz. Caleb'e sarıldıklarında ve onun hakkında konuştuklarında hissettiğim gurur çok garip.

"Kızla işler nasıl gidiyor?" Henley Caleb'i tutarken soruyor.

"Sadie mi?"

Başını sallıyor.

"Çoğunlukla barışı koruyoruz." Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim.

"Nasıl biri?" Penn soruyor.

"Temkinli... kız kardeşi ve Caleb'e karşı korumacı." Geriye yaslanıyorum ve roller tersine dönseydi benim de kardeşlerime karşı nasıl korumacı olacağımı düşünüyorum. "Caleb'i seviyor. Buna hiç şüphe yok."

Rhodes başını sallayarak, "Öncelikli olan o," diyor.

Bowie, "Bence şu anda birlikte çalışıyor olmanız övgüye değer," diyor.

"Evet, öyle," diye ekliyor Henley.

Hepimiz bir an sessiz kalıp her şeyi değerlendiriyoruz.

"Sanırım kendini The Single Dad Players'a soktun, Weston. Kıskanmıyor musun Penn?" Rhodes soruyor, bok karıştırıcı sırtışı tam etkide.

Penn ellerini kaldırır. "Bekar Baba Oyuncuları'nın bir parçası olmama gerek yok, çok teşekkür ederim. Dışarıdan bakınca gayet iyiyim." Bira şişesini kaldırıyor.

"Olmak istediğini biliyorsun," diye alay ediyor Henley. "Çünkü biz çok iyiyiz."

Penn kahkahalar atarken yumruğunu ağzına kapatır. "Tamam, babalık. Kendini duyuyor musun?"

"Dikkat et, tatlı çocuk," diyor Henley, bakışı alaycı ama yine de Penn'in ukala sırtışının kaybolmasına yetecek kadar sert. Henley'ye hayranlık duyuyor ve onu

ona bok atıyor ama o ince çizgiyi aştığında korkuyor. "İçeride olmak çok güzel," diyorum omuz silkerek.

Gülüyorlar ve biz çocuklar ve saçmalıklar hakkında konuşurken, onları hayatımda görmekten ne kadar memnun olduğumu düşünmeden edemiyorum.

Sadece birkaç gün oldu ama bir oğlum olduğunu fark ettiğimde tüm dünyam genişledi.

Hayat kısa ve her an tersine dönebilir. Bir anını bile kaçırmamanın bir yolunu bulmalıyım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ÇOCUKLAR

SADIE

Acı dolu bir günün ardından Weston'ın garaj yoluna girdiğimde görmek istediğim son şey birilerini görmektir. Annem bana bir kez baktı ve kapaticısını çıkardı. Cenaze evinde ağlayarak sildim ve gitmeden önce tekrar uyguladı.

Böylece hayatında bir şeyler normal hissedecek, dedi.

Kapaticı kendimi nasıl hissetmeme yardımcı olur bilmiyorum ama arkada park etmiş dört tane korna çalan cip gördüğümde annemin yardımına seviniyorum. Normalde nasıl görüldüğümü pek düşünmem ama ben bile az önce kötü görüldüğümü biliyorum.

Kimse beni fark etmeden bodrum merdivenlerine nasıl ulaşabileceğimi düşünerek arka kapıdan içeri adımımı atıyorum ve bir tımarhaneye giriyorum.

Duyduğum ilk şey, yaşayan herkesin bildiğini düşündüğüm yaylı riff. Britney Spears'ın "Toxic" şarkısındaki o cümle çok yukarıdan söyleniyor ve bir çift de söyleyebildikleri kadar aşağıdan söylüyor. Sanırım Weston nakaratı yüksek bir falsetto ile söylüyor.

Mutfağa giriyorum ve beş iri yarı adamın dans edip şarkı söylediğini görüyorum, bir yandan da battaniyenin üzerinde yatan Caleb'in etrafını sarmışlar.

bezini değiştiren bir masa. Kim olduklarını anladığımda afallıyorum ve aşırı seksi erkek yüklemesi yapıyorum ama manzara çok komik. Penn Hudson ve Rhodes Archer Britney'nin yedek dansçıları olmak için yaratılmışlar gibi dans ediyorlar ve Rhodes yüksek telli dizeyi söyleyen kişi, Penn ise dans hareketlerine odaklanırken rastgele dizeler atıyor. Henley Ward kalçalarını bükerek bas gitar çalıyor ve Bowie Fox da kafasını sallayarak bas söylüyor. Weston bebek bezini değiştiriyor ama kalçaları Channing Tatum'un oynadığı ve ona yeni bir takdirle bakmamı sağlayan o dans filmindeki gibi dönüyor. *Magic Mike*, evet.

Terlemeye başlıyorum ama aynı zamanda gülmeye de başlıyorum... hem de çok.

Hemen dönüyorlar, Weston Caleb'i omzuna kaldırıyor ve şarkı söyleyip dans etmeleri aniden duruyor.

"Lütfen. Benim yüzümden durmayın," diyorum içimden gelen histerik kahkahayı dizginlemeye çalışarak.

Yıllardır sevdiğim bazı oyuncularla yüz yüze gelmekten içim titriyor. Henley Ward bir *ikon*. Yani, hepsi öyle. Weston Shaw'ın evinde yaşadığım gerçeğini hâlâ atlatabilmiş değilim ama bir şekilde bu durumla başa çıkmam gerekiyor. Ama lanet olsun.

Teker teker gelip kendilerini tanıtıyorlar ve elimi sıkıyorlar. Daha önceki şakaları gitmiş, yüzlerinde ciddi ifadeler var.

Rhodes, "Kız kardeşin için çok üzıldüm," diyor.

Henley, "Weston bize ikinizin birlikte neler yaptığınızı, bu küçük adamı nasıl büyüttüğünüzü anlattı," diyor. "Övgüye değer. Gerçekten öyle. İhtiyacınız olduğunda size yardım etmek için buradayız."

Penn, "Seni daha iyi görebildiğim için Caleb'in kime daha çok benzediğini söylemek zor," diyor. "Ama siyah saçların ve mavi gözlerin... Bence sensin."

şu anda yanaklarım yanıyor. Sasha her zaman Caleb'i kendisinden çok bana benzettiğini söylerdi, bunu çok severdim ama şimdi keşke ona benzeseydi diyorum.

"Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," diyor Bowie. "Ve Henley'nin dediği gibi, yardım etmek istiyoruz."

"Çok nazıksınız, hepiniz. Teşekkür ederim."

Rhodes, "Yaşadıklarınız karşısında bu şekilde devam etmemiz yanlış geliyor," diyor.

"Hayır, yanlış değil," diyorum. "Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim. Kız kardeşim o şarkıya bayılırdı ve hepinizin büyük bir hayranıydı, o yüzden keşke bunu kendi gözleriyle görebilseydi." Onlara gülümsüyorum, gözlerim en son Weston'a ulaşıyor.

Yanakları kızarmış, bu da mavi gözlerini daha da öne çıkarıyor. Saçları dağınık ve onu hiç görmediğim kadar seksi görünüyor, ki bu çok şey ifade ediyor çünkü o *her zaman* seksi görünüyor. Ama şimdi ifadesi kararsız, sanki söylediklerimde ciddi olmadığımından endişeleniyor ve böyle üzücü, çalkantılı bir başlangıç yaptığımız için kendimi kötü hissediyorum. Başka bir şekilde tanışsaydık, eminim arkadaş olurduk. Belki o noktaya geliriz, bilemiyorum.

Weston, "Pizza sipariş edecektik," dedi. "En sevdiğin hangisi?"

"Hawai pizzasını severim."

"Evet," diyor Rhodes, yumruğuma vurmak için yanıma geliyor. "Seni tutuyoruz. Kimseyi Hawaiian'a ikna edemiyorum."

"Çünkü bu yanlış," diyor Bowie.

Rhodes kaşlarını kaldırıyor. "Eğer onu sevmek yanlışsa, haklı olmak istemiyorum."

Güldüğümde tekrar yumruğuma vuruyor.

"Peki, Weston sana bizim hakkımızda bir şey söyledi mi?"

Penn soruyor. "Biraz," diye geçiştiriyorum.

"Biz başka şeylerle meşguldük," diye homurdanıyor Weston.

Rhodes sırtarak, "Bu ikisi sürekli Bekar Baba Oyuncuları'nı sıkıştırmaya çalışıyordu," diyor. "Şimdi sadece bir tane kaldı. Bu konuda ne yapacaksın Penn?"

Penn, "Jeremiah, Samson ve Free ile daha fazla takılmalıyım," diye mırıldanıyor. "Onlar bana bu boku vermiyor." Bana göz kırpmıyor.

"Onlarla çok takılıyoruz," diye alay ediyor Rhodes. "Reed'i unutma. O çocuk saha içinde ya da dışında nasıl iyi vakit geçireceğini biliyor. Ama biraz terbiyeye ihtiyacın olduğunda, Bekar Baba Oyuncuları'na gelirsin."

"Bekar Baba Oyuncuları," diye tekrarlıyorum, Weston'a bakıp sırtarak. "Futbol oyuncuları gibi mi yoksa playboy oyuncuları gibi mi?"

"Senin için hangisi uygunsu." Rhodes bana seksi bir sırıtış atıyor. Çok ateşli ve çok *belalı* biri.

"Geri çekil, Archer." Weston gözlerini deviriyor. "Ben göreve başlamadan çok önce bu ismi vermişlerdi," diyor bana.

Bir omzumu kaldırıyorum. "Görünüşe göre, hangi anlamda olursa olsun, buraya tam uymuşsun."

"Kahretsin," diyor Bowie gülerek. "Numaranı almış, Shaw." Weston'ın gözleri bana dikildi. "Yeni bir sayfa açtım Chapman. Söyleyin ona, çocuklar."

Henley, Rhodes ve Penn'i başıyla işaret ederek, "Şimdi düşündüm de, dışarı çıktığımızda o ikisinden çok Bowie ve benimle takılıyor," diyor.

Weston sanki bu onun doğru yolda olduğunun bir kanıtıymış gibi bana bakıyor.

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ama bir şey söylemiyorum. Zaten benim ne düşündüğüm önemli değil.

Rhodes, "Hayır, Penn'in sana bunun gerçek olmadığını düşündürmesine izin verme," diyor. "Bu adamlar benim hayatımı kurtardı. Mustang'lere seçildiğimde baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Takımdaki tek babalar olduğumuzu fark ettiğimizde, babalığın zorlukları ve sıkıntıları hakkında konuşmak için toplanmaya başladık ve gerisi tarih oldu." Önce Henley'nin sonra Bowie'nin yumruğuna vuruyor... sonra kaşlarını kaldırıp Weston'inkine vuruyor.

"Al, yakala," diyor Bowie ve Rhodes'a mavi bir not defteri fırlatıyor. "Sıra sende."

Rhodes sırtır ve başını sallar. "Pekâlâ. Şimdi felsefe yapma zamanı, millet."

Penn inliyor. "Bu babalar küçük kulüplerinin her şey olduğunu sanıyor." Sırtıyor ve başını sallıyor. "İyi toparlayabiliyorum diye dışarıda bırakılmam gerekmiyor."

Rhodes gülerek, "Hayır, öyle demedin," diye bağırıyor ve sonra bebeğe bakarak bu kadar yüksek sesle konuştuğu için özür diliyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her şeyi çok iyi paketledim. Sadece Carrie'nin prezervatif kutumu 2000'lerin başındakilerle değiştirdiğini bilmiyordum... ve söylediği gibi doğum kontrol hapi almadığını."

Vay be. Carrie'de boğa kadar taşak var.

"Karımla çocuk yapıyordum, artık benimle evli olmak istemediğinin farkında değildim," diyor Henley, sesi kısık.

Yok artık. Akli başında kim Henley Ward'la evli olmak istemez ki?

"Üzgünüm dostum." Rhodes bira şişesini Henley'ninkiyle tokuşturuyor.

Bowie, "Kız arkadaşımın özel ihtiyaçları olan bir çocukla başa çıkamayacağını bilmiyordum," diyor.

Aman Tanrım.

"Siktir, siz kazandınız, tamam mı?" Rhodes diyor ki.

Kalbim her yeni ifşaatla daha da düşüyor ama Bowie ve Henley gülüyor ve kadehlerini tokuşturuyor.

Rhodes, "Bu saçmalıkla beni her seferinde kandırıyorsunuz," diye homurdanıyor.

"Hey, biz sadece gerçeği söylüyoruz," diyor Henley. "Acılarımızla böyle başa çıkıyoruz. Buna gülüyoruz."

"Şu anda gülmüyorum," diyor Rhodes. "Bu çok iç karartıcı bir şey dostum. Carrie'yi bir aziz gibi gösteriyor."

Hepsi buna gülüyor.

Penn, "Carrie bir aziz değil," diyor.

Rhodes hepsinden daha çok gülerek gözlerini siler. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. O kadın korkunç ama iyi bir anne. Futbolcu bir baba istiyordu ve öyle de oldu."

"Hem de çok iyi bir tane," diyor Bowie.

"Bana karşı yumuşuyor musun, Bow?" Rhodes Bowie'yi yanağından öpecekmış gibi yapar ve Bowie bir saniye içinde onu kafasından kilitler. Rhodes ölüyormuş gibi çığlık atıyor ve Caleb ağlamaya başlıyor. "Siktir, özür dilerim," der ve Bowie'nin elinden bir anda kurtulur. "Oğlum yanımdayken bir yetişkin olduğuma yemin ederim." Bana ciddiyetle bakıyor.

"Sana inanıyorum." Caleb'e uzandım ve Weston onu bana verdi. Onu sıkıca tutarken gözlerimi kapatıyorum. Sakinleşiyor ve boynuma sokuluyor ve bu dünyadaki en güzel duygu.

"Bu çocuklar tanıdığım en iyi babalar," diyor Henley. "Ve sen de öyle olacaksın, Weston. Şimdiden aklımı başımdan alıyorsun. Cassidy doğduğunda bir bez değiştirmek en az on beş dakikamı alıyordu." Saatine bakıyor. "Kahretsin. Gidip kızları almalıyım." Bana gülümsüyor. "Sadie, benim için bir zevkti."

Yanaklarım kızarıyor ve ben de bir şeyler mırıldanıyorum ve Weston onunla kapıya kadar yürüyor.

Geldiklerinde gardiyanlardan biri pizzaları getiriyor ve üç dilimi hemen almam iyi oluyor. Weston son birkaç dilim alınmadan önce daha isteyip istemediğimi soruyor ve hayır dediğimde içeri dalıyorlar. Altı büyük pizzayı mideye indirdiler.

Weston sonra inliyor. "Sezon dışı olduğumuzu biliyorum ama yine de bunu yapmamalıydım."

"İyi olacaksın. Yarın spor salonunda buluşmak ister misiniz?" Penn soruyor.

"Günün erken saatlerinde olursa olabilir." Bowie saatine bakar. "Çıksam iyi olacak. Becca yakında evde olur."

Rhodes, "Sizinle buluşabilirim," diyor. "Carrie'nin bugün ve yarın Levi'si var." "Bu seferlik pas geçeceğim," diyor Weston.

"Eğer gitmek istersen Caleb'e ben bakabilirim," diyorum ona.

Gülümsüyor. "Teşekkürler. Henüz onu bırakmaya hazır değilim." Yüzümdeki ifadeyi görüyor ve ekliyor: "Onu seninle bırakmaktan korktuğum için değil. Artık evraklarımız var, unuttun mu?" Kalçama eliyle vuruyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Kafamı çevirdiğimde Penn, Bowie ve Rhodes bize ilgiyle bakıyor.

Rhodes sırtıyor. "Aranızda şimdiden tatlı bir şeyler var, biliyorsun değil mi?"

"Kapa çeneni Rhodes," diyor

Weston. "Sadece söylüyorum..."

"Peki, yapma."

Weston bana gergin bir bakış fırlatıyor ve kalbim birkaç atış atıyor. Etkilenmemiş gibi davranıyorum ve başımı Caleb'inkine yaslıyorum.

Keşke Weston'ın beni etkilemediğini söyleyebilseydim, ama yalan söylemiş olurum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KADINLARLA BİR YOL

WESTON

Cenaze sabahı takım elbiseyle aşağı indiğimde Sadie şaşkınlıkla bana bakıyor.

Elimi enseme gezdirerek, "Cenazeye gelmemin sorun olmayacağından emin olmalıydım," diyorum utangaç bir ifadeyle.

"Cenazeye mi gidiyorsun?" diye soruyor.

"Ben de bunu planlıyordum. Eğer senin ve ailen için sorun olmazsa."

Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor. "Bu çok iyi olur. Teşekkür ederim." "Elbette. Orada olmak istiyorum."

Gözleriyle uyumlu mavi bir elbise giyiyor ve uzun, siyah saçları kalın bir perde gibi sırtından aşağı dökülüyor. Çok güzel görünüyor. Ve bitkin.

"Dün gece hiç uyudun mu?" diye sordum.

Yüzünü buruşturuyor. "Pek uyuyamadım. Ama Caleb'i aldığın için teşekkürler. O nasıldı?"

"Aslında biraz daha iyi bir gece geçirdi. Onu senden birde aldığımda ve üçte tekrar aldığımda bir süre ağladı ama o kadar uzun sürmedi. Birkaç konu hakkında konuştuk.

Eşyalarını topladı, evin etrafında bir gezintiye çıktı... Sanırım bana alışmaya başlıyor."

Gülümsemesi zayıf ve hüzünlü ama yine de orada. "Öyle," diyor.

"Seni törene götürebilir miyim?"

Bir an tereddüt ediyor ve hayır diyeceğinden eminim.

"Çok isterim, evet. Sadece Caleb'i hazırlamam gerekiyor. Annem giymesi için güzel bir kıyafet verdi. Nerede o?"

"Portatif beşiği kütüphaneye koydum." Bebek telsizini gösteriyorum. "Bu kattaki ve üst kattaki tüm monitörler en yüksek seste. Derin bir nefes alırsa duyarız."

Yine gülümsüyor ama kalbi buna dayanmıyor. Acı çektiği apaçık ortadayken nasıl hâlâ burada durduğunu, bu kadar cesur ve güçlü görüldüğünü gerçekten bilmiyorum. Bebek telsizinden küçük bir ses geliyor ve gözleri parlıyor. Kahvesinden birkaç yudum alıyor ve hazır biberonunu, bezini ve az önce fark etmediğim kıyafetini alıp kütüphaneye doğru ilerliyor.

Yapılacak en doğru şey, içeride onunla birlikte olduğu için monitörü kapatmak olurdu, ama onunla konuştuğunu duyduğumda, sesi sessiz ve şarkı söyler gibi, dinlemekten kendimi alamıyorum.

"Selam, tatlı çocuk. Yemeğe hazır mısın? Buraya gel ve beni gör. Seni seviyorum." Sesi kırılıyor ve bunu yapamıyorum.

Monitörü kapatıp kız kardeşlerime mesaj atıyorum.

Hey. Sizi seviyorum çocuklar.

FELICITY

Ben de seni

seviyorum!

OLİVYA

Kim bu?

Çok komik.

OLİVIA

<göz devirme emoji> Ben de seni seviyorum, b-delik.

Nefesimin altında inleyip gülüyorum. Çocukken ailem Olivia'nın bana göt demesine izin vermezdi, o da göt demeyi denerdi. Olmadı. Ama nedense b-deligi çıkardığında, bunun en komik şey olduğunu düşündüler. Doğal olarak, yapıştı. Ben dokuz, o on iki yaşından beri bana böyle sesleniyor.

Sadie'nin Caleb'i hazırlamasına yardım etmeli miyim yoksa onunla bu zamana ihtiyacı var mı emin değilim. İkincisinde karar kılıyorum ve yarım saat sonra onunla birlikte dışarı çıktığında, Caleb gri bir kazak giymiş, çok sevimli görünüyor.

"Şu ikinize bakın." Telefonumu kaldırdım. "Bir fotoğraf çekebilir miyim?"

Yanakları kızardı ve gözlerini kırıştırdı. "Tabii. Ya da sadece onun fotoğrafını çekebilirsin."

"Ama ikiniz de harika görünüyorsunuz."

Ona gülümsüyor. "Çok tatlı görünüyor, değil mi? Bu çok yumuşak bir kazak ve bedeni de mükemmel. Oyuncak bir ayıyla kucaklaşmak gibi."

Birkaç fotoğraf çekiyorum, başını öptüğünde duraklıyorum, gözleri bir anlığına onu içine çekiyormuş gibi kapanıyor. Sonra o anı yakalamak için acele ediyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Cenaze töreni sırasında Sasha hakkında şimdiye kadar duyduğumdan daha fazla şey duyuyorum ve onun kim olduğunu daha iyi anladığımı hissediyorum. Komik, zorlayıcı ve biraz da umursamaz, şefkatli ve inatçı. Arkadaşları ve ailesi onun hakkında, bir sonraki adımda ne yapacağını asla bilemediklerini ama onun kendilerini de bu yolculuğa dahil etmek istediğini söylüyorlar. Caleb için ne kadar deli olduğunu da duyuyorum ve bu beni neredeyse gözyaşlarına boğan kısım. Caleb'in annesini hiç tanıyamayacak olmasından nefret ediyorum.

Caleb, Sadie ve ailesiyle birlikte oturuyor ve ben de zamanımın çoğunu onları izleyerek geçiriyorum. Caleb çünkü var olduğunu öğrendiğimden beri onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum ve Sadie'nin tüm bunlara nasıl tepki verdiğini görmek için. Onunla birkaç gün önce tanıştığımda olduğundan daha da zayıf görünüyor. Daha fazla yemeye başladığından emin olmalıyım.

Tören bittiğinde ve Sadie annemle babamın, Felicity'nin ve çocukların geldiğini gördüğünde gözyaşlarına boğuluyor ve herkese sarılıyor. En son bana ulaşıyor ve gözlerindeki ifade beni hem şaşırtıyor hem de kalbimi kırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Duygularıma yenik düşerek başımı sallıyorum ve ona sarılmak için uzanıyorum. Bunu yaparken onun derin bir nefes aldığını ve bana doğru gevşediğini hissediyorum ve içimde Caleb'ı ilk gördüğüm andaki kadar şiddetli bir şey oluyor. Onu hiç tanımıyorum ama onunla ilgilenmek istiyorum. Onu acıdan korumak ve başvurabileceği biri olmak istiyorum. Ona güvenmek ve onun da bana güvenmesini istiyorum.

Bu duyguların yoğunluğundan biraz sarsılmış bir halde, sonunda uzaklaştığında ne diyeceğimi bilemiyorum. Saniyeler ya da dakikalarca sarılmış olabiliriz, gerçekten bilmiyorum. Zaman benim için durmuş gibiydi.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ve deneme ihtiyacı da hissetmiyorum. İkimiz de farklı nedenlerden dolayı kırılgan bir durumdayız ama ortak kökümüz Caleb'a olan sevgimiz. Bu da onunla olan her etkileşimime daha fazla ağırlık katıyor.

Onu bıraktığımda ellerinin titrediğini fark ettim.

"Ailemle birlikte mezarlığa gideceğim," diyor, sonunda tekrar gözlerimle buluşuyor. "Buna gelmek zorunda değilsin. Sadece ailem ve onlar beni Silver Hills'e geri götürebilirler. Caleb'i de, eğer sorun olmazsa."

"Tabii ki olur. Yine de yakınlarda kalıp ikinizi de eve götürmek benim için sorun olmaz," diyorum.

"Teşekkür ederim. Sanırım ben de onlarla gideceğim. Muhtemelen beni ağlarken görmekten bıkmışsınızdır ve içimden bir ses mezarlığın çirkin ağlamamı ortaya çıkaracağını söylüyor."

"Bence sen tanıdığım en güçlü insanlardan birisin," diyorum ona.

Kıpırdamadan duruyor, bakışları benimkine sabitlenmiş. Gözlerini kırptığında büyü bozuluyor ve biri ona sesleniyor. Dönüyor ve el sallamak için elini kaldırıyor. Gözlerimi ondan ayırdığımda yakışıklı bir adamın ona doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Teşekkürler Weston," diyor uzaklaşmadan önce.

Felicity ve çocuklarla yemeğe çıkıyorum ama aklım bir milyon mil uzakta.

"İyi misin?" Felicity nefesinin altında soruyor.

"Evet, özür dilerim. Dikkatim... dağınık."

"Caleb'dan uzak kalmaktan mı endişeleniyorsun?"

"Ondan uzak kalmak hoşuma gitmiyor ama hayır. Sadie'nin onu bu gece eve getireceğine inanıyorum."

"Ondan hoşlanıyorum. Hayatına girme şekline rağmen bana açık sözlü ve dürüst görünüyor." Felicity kolasından bir yudum alıyor ve bana dönüyor. "Ve gerçekten çok seksi."

Gözlerimi deviriyorum. "Onu oraya götürdüğüne inanamıyorum. Çocuklar geçen gece onunla pizza yedikten sonra bile bunu yapmadılar." Aslında yapmadıkları için şok olmuştum. Rhodes onunla flört etmişti ama o herkesle flört eder.

"Sakın bana fark etmediğini söyleme," dedi. "Senin evinde kalmasını sorun etmeyecek misin? *Gerçekten* çekici biri."

"O iyi," diyorum.

Felicity ben daha kelimeleri tam olarak çıkaramadan homurdanıyor. "Ne yani, onunla çıkmak mı istiyorsun?" Alay ediyorum.

"Ben mutlu bir evliliği olan bir kadını, çok teşekkür ederim. Sadece kadınlarla aranım iyi olduğunu biliyorum ve ne yazık ki yuva kurduğunu görmeyi ne kadar istesem de bunun için acele etmiyorsun." Bana bir kaşını kaldırdı.

"Buna itirazım yok." Ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Evinizde geçit töreni yaptığınız tüm kadınlarla gerçekten iyi olacak mı?"

Felicity üniversiteden mezun olduktan sonra birkaç hafta benimle kaldı, bu yüzden yaşam tarzım hakkında her şeyi bildiğini sanıyor.

Kaşlarımı çattım. "Sen benimle kaldığından beri değiştim. Bu bir yıl önceydi. Dönüştüğüm kişiyi sevmiyordum," diye itiraf ediyorum. "Ve bir oğlum olduğunu ve bundan haberim bile olmadığını öğrenmek - bu sadece bir şeylerin değişmesi gerektiği gerçeğinin altını çizdi."

"Bu senin suçun değil West. Sasha sana söylemeliydi. Ama Sadie'ye dönersek... onunla ilgileniyor musun?"

Felicity bilgi ararken ava çıkmış bir köpek gibidir. En iyi okullara kabul edilmesine rağmen hukuk fakültesine gitmedi. Farklı bir kariyer yolu seçti ve bu ona çok yakışıyor ama gerçeğin özüne tanıdığım herkesten daha iyi inebiliyor.

"Hayır, onunla... ilgilenmiyorum." Ona sarıldığımda hissettiğim o duygu geri geliyor ve onu bastırıyorum. "Sasha'nın seçimleri yüzünden ona kızamam. Onunla iyi geçinmek istiyorum. Caleb'i birlikte büyütmek istiyorum ve bunu yaparken bir tür dostluk geliştirebileceğimizi umuyorum."

Felicity eğiliyor. "Ve o çok güzel."

İnledim. "Evet, o güzel ama pek çok kadın da öyle. Bu onların pantolonlarına girmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Kimin pantolonuna giriyorsun?" Rhodes canlanarak soruyor.

Kahretsin. Orada derin bir sohbete daldıklarını sanıyordum ama etrafıma baktığımda herkes bana odaklanmıştı.

"Kimsenin pantolonu değil. Aslında, normalden daha uzun süredir kimsenin pantolonuna girmedim ve bununla bir sorunum yok. Bilerek yaptım. Ve konu kapanmıştır. Kız kardeşim burada ve o olmasa bile bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Genelde en çok konuşmamız gereken zamanlar bu zamanlardır," Bowie diyor.

"Gerçekten mi?" Ona alaycı bir bakış attım. "Senin hakkında konuşmaya ne dersin?"

Kuru bir dönem o zaman?"

Bowie bana ters ters bakıyor ve tabağına bakıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kıkırdıyorum ve suyumdan uzun bir yudum alıyorum.

Sadie'nin mezarlıktaki işinin bitip bitmediğini merak ederek saatime yüzüncü kez bakıyorum. Nasıl dayanıyor? Ne zaman evde olurlar? Döndüğünde onu yiyecek bir şeyler hazırlamalı mıyım?

Düşüncelerimden yorulmuş bir halde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Neden bilerek kuraklıktan geçesin ki?" Rhodes konunun peşini bırakmak istemeyerek soruyor. "Hayatta kalmak için kadınlara ihtiyacımız var."

Henley sırtarak, "Belki de sel baskınlarından bıkmıştır," diyor. "O kadar çok kadını vardı ki, kurumak ve evini düzene sokmak için bir molaya ihtiyacı vardı."

"Ve bu iyi bir şey, çünkü şimdi evinde güzel bir kadın var," diyor Bowie, birasından bir yudum almadan önce sırtarak.

"Ben de bu konuyu konuşacağımızı umuyordum," diyor Rhodes, tüm gücüyle gülümseyerek.

"Hayır, bunun hakkında konuşmayacağız," diyorum.

"Ama gerçekten istiyorum," diyor Rhodes sahte bir surat ifadesiyle. "Ben de istiyorum. Bu konuda konuşmayı çok isterdim," diye ekliyor Penn.

"Çok yazık." Ayağa kalkıyorum ve peçetemi masaya fırlatıyorum. "Bugün geldiğin için teşekkürler. Sanırım hepinizin orada olması Sadie için gerçekten çok şey ifade ediyordu."

"Bekle. Bunu unutma." Rhodes yazmakta oldukları mavi defteri tutuyor. Önünde büyük blok harflerle Bekar Baba Oyun Kitabı yazıyor. "Yazımı bitirmek için eve götürmek zorunda kaldım. Tekrar buluştuğumuzda eklemeler yaparız."

"Teşekkürler." Kitabı ondan alıyorum ve hafifçe sallıyorum. "Bu şeydeki bilgelik külçelerini görmek için sabırsızlanıyorum," diye takılıyorum, ama aslında şimdiye kadar ne bulduklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Gidiyor musun?" Bowie soruyor. Ayağa kalkıyor ve omzumu sıkıyor.

"Evet, eve gitmem gerek."

"Eve dönmesi gereken güzel bir kadın var. Ben de aceleyle giderdim," diyor Rhodes, bıyık altından gülerек.

"Oraya gitmiyoruz," diyorum elimi kaldırarak. "Onu o şekilde görmüyorum bile."

Bowie'nin kaşları kalkıyor.

"Gerçekten mi?" Rhodes şaşkın şaşkın bakıyor. Masanın üzerine eğilir ve yüksek sesle fısıldar, "Günlerce süreceк kıvrımları var, dostum. O kot pantolonun içindeki kıcı ve göğüsleri mükemmel-"

Elimi masaya vuruyorum. "Yeter,"

diyorum biraz fazla yüksek sesle.

Etrafıma bakıyorum, kendimize ait küçük bir oyukta olduğumuz için minnettarım.

Masaya bakmak için geri döndüğümde Rhodes'u işaret ediyorum. "Onun hakkında böyle konuşma."

Rhodes memnun görünüyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor sırtarak.

İnledim ve oradan çıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

REPERTUAR VE İÇECEKLER

SADIE

Cenazeden sonraki en az üç hafta boyunca sis içindeydim. Sasha'yı kaybetmekle ve bunun benim ve Caleb'in geleceği için ne anlama geldiğiyle başa çıkabildiğimi sanıyordum ama henüz yüzeye bile çıkmamıştım.

Her şey yerle bir oluyor. Yataktan kalkmak için mücadele ediyordum. Halsiz ve hasta hissediyorum ve her yerim ağrıyor. Yemek yiyemiyorum. Tek yapmak istediğim uyumak ama Caleb'ı görmek için kendimi uyanık kalmaya zorluyorum.

Weston yanımda dolanıyor, bana yemek yedirmeye çalışıyor ve yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğimi ya da yapabileceği bir şey olup olmadığını soruyor. Düşünceli davranıyor ama ihtiyacım olduğunda da beni yalnız bırakıyor. Yas tutarken insanlarla birlikte olma sınırına ulaştığımı nasıl anlıyor bilmiyorum ama gözlemci ve anlayışlı biri. Ona neden şaşırp durduğumu bilmiyorum ama şaşıırıyorum.

İki kez işe gittim ve ikisinde de ağlamaya başladım ve duramadım, bu yüzden Kim beni eve gönderdi. Ama şimdi tekrar aramaya başladı, ne zaman döneceğimi soruyor. Bu karanlık çukurda onu geri arayamayacak kadar derindeyim.

Geceleri Weston bakıyor ve üçümüz çoğu gün beraberiz. Yıprandığımı biliyorum ama bu konuda olumsuz tek bir kelime etmedi. O ve

Caleb bunca zamandır birlikte olduğu için birbirlerine bağlandılar. Weston odaya girdiğinde Caleb ileri geri sallanıyor, heyecanlanıyor ve ona uzanıyor. Bunun Weston'ı ne kadar mest ettiğini görebiliyorum ve bu beni onun adına mutlu ediyor ama yine de her geçen gün kız kardeşimi biraz daha kaybettiğimi hissetmekten kendimi alamıyorum. Caleb onu hatırlamayacak bile. Ve onunla bu şekilde devam edersem, çok yakında adım atmazsam o da beni hatırlamayacak.

Uzun bir duş alıp kot pantolon ve kazak giyiyorum, her gün giydiğim tayt ve bol tişörtü bir adım öteye taşıyorum.

Yukarı çıktığımda Weston'ın Caleb'a şarkı söylediğini duyuyorum. Dua Lipa'dan "Houdini" olduğunu duyunca gülümsüyorum. Bu adamın müzik repertuarı en hafif tabirle tuhaf. Mutfağa ulaştığımda, Weston'ın şarkı söylerken ce-ee oynadığını görüyorum. Caleb başını arkaya atıp kıkırdıyor, Weston da gülüyor. Caleb çok yüksek bir kahkaha attığında, Weston kendini kaybediyor ve çok güldüğü için şarkı söylemeye devam edemiyor. İçimden bir kahkaha patlıyor ve Weston şaşkınlıkla dönüyor. Beni görünce gözleri parlıyor ve neredeyse merdivenlerden geri çekiliyorum. Üzüntümle havayı bozmak istemiyorum.

Yüz ifademi görünce yüzü düştü ve elini uzattı. "Hey, gel bize katıl."

Bunu yapmamı isteyip istemediğini bilmiyorum ama elini tutuyorum ve bu bana bir can simidi gibi geliyor. Beni onlara doğru çekmesine izin veriyorum ve battaniyeyi başıma atıp "Nereye gitti?" diye soruyor.

Ben de ona uyuyorum, battaniyeyi çekip çıkarmadan önce bir saniye saklanıyorum ve "Yuh!" diyorum.

Caleb o kadar çok gülüyor ki hıçkırık tutuyor ve onu bu kadar mutlu görmek bana o kadar keyif veriyor ki neredeyse üzölmeyi unutuyorum.

Sanırım Weston bu fırsatı kaçırmak istemiyor çünkü şöyle diyor: "Neden bir süreliğine evden çıkmıyoruz? Parka gitmek ister misin? Hava güzel, bahar gibi. Ya da arabayla gezebiliriz... Kız kardeşim Landmark Dağı'nda onu görmemizi istiyordu."

"Henüz oraya gidecek kadar iyi bir arkadaş olduğumu düşünmüyorum ama belki eve yakın bir yere gitmek iyi olabilir."

"Öyle mi? Hoşuna gidebilecek bir yer biliyorum. Paltonu ve rahat ayakkabılarını al, ben de yiyecek bir şeyler hazırlamaya çalışayım."

Şimdiden kararımı gözden geçiriyorum ama gözlerindeki umutlu bakış beni bunu kendime saklamaya zorluyor. Başımı sallayıp en rahat botlarımı ve montumu almaya gidiyorum. Geri döndüğümde Weston, Caleb'ın çantasını hazırlamış ve

Sandviçler. Ben de yardım ediyorum, bu tekdüze görev düşüncelerimi rahatlatıyor.

Yarım saat içinde arabadayız ve Weston bana nereye gittiğimizi söylemiyor.

Sanki büyüü bozmaktan korkuyormuş gibi sessiz.

"Onunla harika gidiyorsun," diyorum sonunda.

Bana dönüyor, yüzünde memnun bir ifade var. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Gerçekten öylesin. Üzgünüm, ben-"

"Hayır, olma." Tekrar yola bakıyor. Bir dağa tırmanıyoruz ve virajlar gittikçe şiddetleniyor. "Senin için endişeleniyorum, ama sanırım bu kayba tepki vermeseydin daha çok endişelenirdim. Bu bana kız kardeşini ne kadar sevdiğini, sevdiğin insanları ne kadar derinden önemseddiğini gösteriyor."

Pencereden dışarı bakarken bunu düşünüyorum.

"Caleb için daha iyisini yapmalıyım," diyorum usulca. "Daha iyisini yapacağım."

"O iyi. Seni seviyor ve kendini yeniden hissettiğinde hemen burada olacak."

Dönüp ona bakıyorum. "Sen gerçekten iyi bir adamsın." Sırıttıyor. "Ben de öyle olmak için çabalıyorum. İyi biri."

Gözlerimi devirirken bana bakıyor ve gülümsemesi büyüyor.

"Hey, en azından ben yanıdayken asla büyük bir kafaya sahip olmayacaksın." Omzumu kaldırıyorum ve o da gülüyor.

"Doğru. Ailem bundan memnun olacak."

"Bir an önce evime dönsem iyi olacak. Konuştuğumuz birkaç haftadan biraz daha fazla oldu ve misafirliğimi fazla uzatmak istemiyorum," diyorum.

Onun evinde kalmayı hiç istemedim ama Caleb'ı terk etmeyi düşünmek çok zor.

"Şu anda bunun için endişelenme. Gitmen için acelem yok ve kira kontratının sonuna kadar kiran ödenecek, bu yüzden endişelenmene de gerek yok."

"Weston! Gerek yoktu-"

Elini kaldırdı. "Sana göz kulak olacağımı söylemiştim. Ve kalabildiğin kadar kalmanı istiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca.

Weston park ettiğinde neredeyse dağın tepesine varmıştık. İndiğimizde Caleb'e bir şapka ve mont giydirdi ve onu bebek taşıyıcısına koydu.

sahip olduğumuzu bile bilmiyorduk. Caleb'in başı Weston'ın göğsüne yaslanıyor ve ikisi de memnun görünüyor. Caleb'ı bu kadar rahat idare etmesi beni şaşırttı. Son bir ayda çok değişti.

Yiyecekleri ve battaniyeyi alıp tepeye ulaşana kadar yürüyoruz. Sadece kısa bir yürüyüş ve oraya vardığımızda nefesim kesiliyor. Manzara inanılmaz. En yüksek dağda olmaya yakın bile değiliz, ama ağaçların üzerindeyiz, bulutlar bir tanesine atlayıp uçacak kadar yakın hissediyor.

Eşyalarımızı bırakıp dağın kenarına doğru yürüyoruz. "Gümüş Tepeler," diyor, sol tarafı işaret ederek.

Buradan güzel kiliseyi ve etrafı sarmaşıklarla boyanmış su kulesini seçebiliyorum.

"Görülecek ne çok yer var," diyorum.

"Henüz en sevdiğim kafeye bile gitmedin, Luminary. Ya da bir şeyler içmek için en sevdiğim yere -kimseye söyleme..." Eğilip fısıldıyor, "Peri Kulübesi'nde."

Bir kahkaha atıyorum ve başımı kaldırıp bakıyorum. Düşündüğümünden daha yakındı ve hiçbir şey söylemeden bir süre birbirimize baktık.

"Peri Kulübesi mi?" Sesim nefes nefese geliyor ve boğazımı temizliyorum. "Tam da hayal ettiğin gibi," diyor sinirlenmiş gibi.

"Daha önce bir peri kulübesi hayal ettiğimi söyleyemem."

"Şey, bu harika. İçerisi biraz karanlık, her yerde ışıklar var, bazıları etrafta uçuşan şimşek böceklerine benziyor. Ve tüm içeceklerin tuhaf isimleri var ama çok lezzetliler. Kayınbiraderim içkileri zorlukla yutabiliyor ama son gittiğimizde Tink'in bal likörünü seçti ve çok mutlu oldu."

"Tink'in bal likörü," diye tekrarlıyorum, gülümsememi tutamıyorum.

Beni işaret ediyor ve Caleb parmağını tutmak için uzanıyor. Gülüyor ve Caleb'in parmağını tutarak işaret etmeye devam ediyor. "Keçi Kovuğunun Ötesi tarzında bir kıza benziyorsun."

"Ben... uh, bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Belki bir Kurbağaları Kim Saldı... ama bunlar güçlü. İçkiyi ne kadar iyi idare ettiğinden emin değilim."

Kıkırdıyorum. "Beni bu özel içkilerle ilişkilendirdiğin için alınmalı mıyım emin değilim. Kulağa korkunç geliyorlar. Çok nadiren içerim, ama içtiğimde de hafif sıklet olurum."

Bana kocaman bir sırıtış attı. "Eğer istersen piknikten sonra gideriz. Harika yemekler de sunuyorlar." Bir omzunu kaldırıyor. "Belki bu kadar temiz havadan sonra yine acıkırız. Bubbling Brook çorbası favorimdir."

"Kulağa içkilerden çok daha iştah açıcı geliyor."

"İnek Salyası çorbaları da güzeldir ama sanırım o mevsimlik."

Bir kahkaha attım. "Ona dokunmayacağım." "Güzel, yemin ederim."

"Her zaman yemek hakkında düşünüyorsun, değil mi?" Bana kuşkuyla bakıyor. "Herkes öyle değil mi?" Yine gülerek başımı sallıyorum.

"Hmm. Bunu bilmiyordum." Dönüyor ve battaniyeyi almak için eğilirken elini Caleb'in karnına koyuyor.

"Bırak yardım edeyim." Battaniyenin diğer ucunu alıyorum ve düzeltiyoruz. Oturduk ve manzarayı seyretmeye devam ettik. Bir şey söylemek için döndüğümde bana bakmaya başlamıştı bile. Hafifçe irkiliyor ve yiyecekleri çıkarmaya başlıyor. Düşündüğümde daha fazlası var. Sandviçlerin yanı sıra cipsler, meyveler ve kekler.

"Bunlar harika görünüyor. Nereden geldi bunlar?" Brownileri göstererek sordum.

"Onları Clara yapıyor. Luminary'nin sahibi. Ona bayılacaksın. Şımarık ve çok tatlı... ve çok iyi kahve ve pasta yapabiliyor... ve browni." Elini sallıyor. "Yaptığı her şey güzel."

Midemde bir huzursuzluk kıvrımı oluşuyor ve tepki vermemeye çalışıyorum. Clara'dan hoşlanıyor mu? Belki de Luminary'ye gidip bu kızı görmeliyim. Sadece bir noktada resmin içinde kimin olabileceğini görmek için.

"Yumulun," diyor ve bana bir tabak uzatıyor.

Çok fazla yiyemeyeceğimi düşünmeme rağmen her şeyden biraz yemeyi başarıyorum. İşimiz bittiğinde Weston kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, belki de doğruyu söylüyordu diye düşündüm. Belki de benim için gerçekten endişeleniyordu.

Biraz daha kalıyoruz ama rüzgâr şiddetleniyor, biz de gitmeye karar veriyoruz.

"Peri Kulübesi mi?" diye soruyor şirin ve küçük şehir merkezinin ana caddesi olan Jüpiter'den aşağı inerken.

"Tabii, neden olmasın?" Uzun zamandır geçirdiğim en güzel gündü. Kısa kesmeye pek hazır değilim.

Bir ışıktaki duruyoruz ve Stevie Nicks'in küçük kız kardeşine benzeyen uzun sarı saçlı bir kadın köşede gitarıyla şarkı söylüyor. Weston camları indiriyor ve dinliyoruz.

"Çok iyi," diyorum.

"Evet, Tiana çok tatlı biri. Woodstock'a gitti ve oranın hayatını değiştirdiğini söyledi."

Uzaklaşırken ona bakmak için geri dönüyorum. "Woodstock'a gidecek kadar büyük mü?"

"Yetmişli yaşlarında," diyor.

"İnanılmaz."

Yol boyunca en sevdiği yerleri işaret ediyor. Twinkle Tales, inanılmaz bir kitap seçkisinin yanı sıra turuncu tekir kedi Hank'in öne çıktığı sevimli bir kitapçı. Starlight Cafe, hamburger ve shake'ten daha fazlasını sunan retro bir lokanta, ayrıca akla gelebilecek her turtaya sahipler ve çorbaları da harika. Rose & Thorn, kaliteli bir yemek deneyimi... Bunu söylerken dudaklarını öpüyor ve bu beni güldürüyor.

"Bütün bu cadde boyunca, her Cumartesi, yazdan sonbahara kadar, her yerden satıcılar gelir ve Pixie Pop-Up Market devralır." Gülmemeye çalıştığımda başını sallıyor. "Biliyorum, buradaki herhangi bir şeyin adını her söylediğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. Twinkle Tales? Hadi ama."

O zaman gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ama Pixie Pop-Up Market... inanılmaz. Birazcık bile alışveriş yapmayı seviyorsanız, bayılacaksınız."

"Bu şehri gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Burada büyüdüm ve olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Landmark Dağı da inanılmaz bir yer. Başka bir yerin buna yaklaşabileceğini bilmiyordum ama yaklaşıyor."

Peri Kulübesi Weston'ın anlattığından daha da iyi, gerçi o da oldukça iyi bir iş çıkarmış. Bana garsonların sivri kulakları olduğunu ve peri kıyafetleri giydiklerini söylemedi. Kızlar küçük tütüler ve kanatlar giyiyor ve gördüğüm tek erkek dar siyah pantolon üzerine taraklı kenarlı bir gömlek giyiyor.

"Buraya geldiğinde hiç peri gibi giyinme isteği duyuyor musun?" I sor.

"Uh...hayır. Bu pantolonlar benim giymek zorunda olduğum pantolonlara çok benziyor. futbol oynamak. O sitelere girmeyi sevmiyorum."

Bu haliyle şişkinlik yapıyor. Bu kadar sıkıştırmayan bir pantolon giydiğimi hayal edebiliyor musun?" Titriyor.

Bu arada ben de onun şişkinliğini hayal ediyorum. Üzölerek söylemeliyim ki bu sitelere ve onun şişkinliğine oldukça aşınayım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BENDEN NEFRET EDEBİLİRSİN

WESTON

Dışarıda geçirdiğimiz günden sonra Sadie daha fazla etrafta. Hâlâ çok üzgün ve çekingen görünüyor ama yanaklarına renk geldi ve daha sık yemek yiyor.

Caleb'in mobilyalarının bugün geleceğine dair bir e-posta aldım, bu yüzden odasını üst kata taşıma konusunu gündeme getireceğim. Çoğu zaman alt kattaki kanepede ya da kütüphanedeki sandalyede uyuyorum. Onu uyandırmadan önce ona ulaşabileceğim kadar yakın bir yerde.

Bu konuyu ona açma konusunda biraz gerginim ama neden bilmiyorum. Daha açık davranıyor. Artık bana kötü adammışım gibi bakmıyor. Hâlâ bana tam olarak güvendiğini sanmıyorum ama benden nefret ettiğini de sanmıyorum.

Huzurlu bir yerin ortasında bir yerdeyiz.

Yine de ortamı yumuşatmak için krep yapıyorum. Sadie başka bir şey yemek istemiyorsa pizza ya da krebe evet diyeceğini keşfettim ve saat sabahın dokuzu olduğu ve nasıl yapılacağını bildiğim birkaç şeyden biri olduğu için krep yapıyorum.

Sadie mutlu bir Caleb ile geliyor. En son saat altıda onunla birlikte uyandıktan sonra, ben çalışırken onu alt katta kanepenin yanındaki portatif beşiğe koydum.

ve biraz önce duş almak ve kahve yapmak için üst kata çıktı. Hala gece boyunca uyanıyor, ancak aralarındaki aralıklar uzuyor ve uyanık kaldığı süre kısalıyor.

Sadie bugün daha iyi görünüyor. Aslında harika görünüyor. Şirin bir kazak ve kot pantolon giymiş ve saçlarını at kuyruğı yapmış. Bunu düşünmemek için elimden geleni yaptım ama kışının kot pantolonuna nasıl oturduğunu ve memelerinin nasıl avuç avuç olduğunu fark eden tek kişi Rhodes değil. Bacakları günlerce uzuyor ve uzun boynu zarif bir zarafetin genişliği. Ve bu sadece vücudu. Yüzü... Tanrım, yüzü. Gözleri, ağzı.

Kendine gel, Shaw. Kendine gel.

Sadie ile bunu mahvetmemeye kararlıyım. Bunu berbat edemem.

Gözlerinin altındaki halkalar neredeyse yok olmuş. Günlerdir olmadığı kadar dinlenmiş görünüyor ve Caleb'a gülümsüyor. Başını kaldırıp bana baktığında, ne yaptığımı görünce gözleri açılıyor.

"Krep mi yaptın?" Gülümsüyor.

"Kulağı hoş geliyor mu?"

"Her zaman."

"Pekâlâ, yumul bakalım. Hâlâ sıcaklar."

Sadie yanıma geldiğinde Caleb o kocaman, sakızlı gülümsemesiyle bana bakıyor ve ben de eğilip boynuna sarılıyorum. Sadie donakalıyor ve Caleb gülüyor.

"Özür dilerim." Bir adım geri çekiliyorum. "Boynuna karşı koyamıyorum."

Rahatlıyor ve sırtıyor. "Ben de yapamam. Küçük tombul boynu... ve bilekleri ve bacakları... ve yanakları..." Gülüyor. "Sanırım onunla ilgili hiçbir şeye karşı koyamıyorum."

Ona sırtıyorum ve bir an için şaşırılmış görünüyor. Yanakları kızarıyor ve bir tabak kapmaya odaklanıyor.

"Sen yemek yerken onu almamı ister misin?"

diye sordum. "Henüz yemek yemedin mi?"

"Birkaç dakika önce bir protein shake içtim."

Bana bakıyor, şurubu yarıda bırakıyor. "Bunları sadece benim için mi yaptın?"

Omzumu kaldırıyorum. "Evet. Uzun sürmedi. Sen de sevmişe benziyorsun."

"Krepleri severim," diyor usulca. "Teşekkür ederim. Bunu yapmana gerek yoktu, özellikle de yemeyeceksen."

Caleb'i bana uzatıyor ve ben de ona sıkıca sarılıyorum.

"Sorun değil. Belki birazdan fıstık ezmesi bir çift alırım." Gölüyorum.
"Zaten iyi bir antrenman yaptım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Fıstık ezmesiyle mi yiyorsun? Ağzının damağına yapışmıyor mu?"

"Benim en sevdiğim Karo şurubu ve fıstık ezmesiyle yemek ama çoğu zaman o tür şekerden uzak durmaya çalışıyorum. Bugün sadece üstüne bal gezdirebilirim."

Denemeyi düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Kulağı hoş geliyor."

Masaya gidip oturuyoruz, ikimiz de ilk birkaç dakika Caleb'e odaklanıyoruz.

"Mobilyalarının bugün gelmesi gerekiyordu," diyorum sonunda. "Oh iyi. Ben de ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Bu konuda ne hissediyorsun... ya-" *Tanrım, neden bu kadar zor? Kadınların yanında hiç gergin olmam ama onun yanındayken gerginim.*

"Çıkar ağzındaki baklayı Shaw." Gölüyor.

Elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum. "Neden gergin olduğumu bilmiyorum."

Göz ucuyla ona bakıyorum ve yüzünün rengi soluyor. Çatalını yere bırakıp ellerini kavuşturuyor ve benim söylememi bekliyor.

"Sadece söyle," diyor.

"Odasını üst kata taşısak sorun olur mu? Sen de oraya taşınabilirsin. Ya da gerçekten alt katı tercih ediyorsan, olduğu gibi kalabilir. Ben sadece... senin iyi uyumanı istiyorum ve onun için gerçek bir yatak odası hazırlamanın eğlenceli olacağını düşündüm."

Sandalyenin arkasına yaslandı ve sonra peçetesini bana fırlattı. "Gitmemi isteyeceğini sanıyordum."

Kaşlarını çatıttı. "Daha dün değil miydi sana kalmanı ne kadar istediğini söylediğim? Daha rahat olmaya başladın mı? Alışmanın zor olduğunu biliyorum."

Bir ısırik alıyor ve konuşmadan önce bitiriyor. "Buraya ilk geldiğimde hiç rahat edemeyeceğimi düşünmüştüm ama sen alışmamı kolaylaştırdın. Senin de biraz uyumaya ihtiyacın var. Buraya geldiğimizden beri hiç yatakta uyudun mu?"

Yavaşça başını sallıyorum.

"Eğer üst katta olmayı tercih ediyorsan, onun odasını oraya taşıyalım. Benim de orada kalmama ne dersin? Şimdiye kadar olduğumdan daha fazla yardımcı olmak isterim."

oldu."

"Çok yardımcı oluyorsun," diyorum ona. "Onunla vakit geçirmeyi çok sevdim. Hiç zor olmadı." Ona gülümsüyorum ve kollarını sallarken eli benimkine çarpıyor. "Üst katın aydınlık olması hoşuma gidiyor ve pencerelerden dağların manzarası yukarıdan biraz daha iyi görünüyor. Ve tabii ki sen de oraya taşınabilirsin."

"Senin alanını işgal etmek istemiyorum."

"Bizi duyuyor musun? Biraz daha kibar olursak, havada haleler belirecek."

Şok olmuş bir kahkaha patladı.

"Ya da minik boynuzlar," diye küstahlaşıyor.

Sırıtiyorum. "Bu daha iyi."

Gözlerini deviriyor ama hâlâ gülüyor ve yanaklarında iki pembe leke beliriyor. "Tamam, eşyalarımı üst kata taşıyacağım ama bir şartla."

"Duyalım bakalım."

"Gece vardiyasının yarısını almaya başlayacağım."

Yüzümü buruşturdum. "Sezonum yeniden başladığında seni daha sık kabul etmem gerekecek. Ama şimdilik zamanım var ve hem oğlumu tanımak hem de senin uykunu almış olman hoşuma gidiyor."

Bir lokma daha bitiriyor ve tabağını iterek beni dikkatle inceliyor.

"Bunu söylediğinde sana gerçekten inanıyorum," diyor. Başımı öne eğiyorum. "Umarım öyledir."

Başını sallıyor. "Daha kızgın olmadığına inanamıyorum... ya da daha acı. Benden nefret edebilirsin ama ettiğini sanmıyorum."

"Tabii ki etmiyorum. Şunu söylemeyi keser misin? Senden gerçekten nefret ettiğimi hiç düşündün mü?"

"Başlarda öyleydi. Sadece bunu saklamakta iyi olduğunu düşündüm." "Peki ya şimdi?"

"Bence sen samimisin ve bir şey söylediğinde ciddisin." Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Sadece içimden geleni söylemeye çalışıyorum."

"Bir an önce işe dönmem gerekiyor. Patronum harika biriydi ama beni kovarsa bunu kesinlikle hak etmiş olurum."

"İşini sevmediğin sürece geri dönmek zorunda değilsin..." Bunu nasıl karşılayacağını bilmediğim için hafifçe siniyorum. "Lütfen bunu sadece benim niyet ettiğim şekilde duyun. Birkaç ay içinde Caleb için yardım bulmamız gerekecek. Caleb için yardım bulmamız gerekecek."

Yapmak istediğinden fazlasını yapman için baskı hissetmeni istemiyorum... ya da seni herhangi bir şeye ikna etmeye çalışmıyorum, ama ona tam zamanlı bakmak istersen, bunun için sana ödeme yapabilirim. Eğer bunu yapmazsak, birkaç ay içinde bakımını üstlenecek birilerini bulmayı düşünmeliyiz."

"Şimdiden senin sırtından beleşçilik yapıyormuşum gibi hissediyorum," diyor başını sallayarak.

"Öyle hissetmiyorsun. Hiç de öyle hissetmiyorum. Seni burada istedim, hatırladın mı?"

"Onunla istediğim için ilgilenirim, para için değil."

"Bunu yaparsan sevdiğin bir şeyi kaçırdığını hisseder misin?"

"İşimi sevmiyorum ama bu bir zorunluluktur."

"Eğer buna açıksan, bunu kesinlikle daha fazla tartışmalıyız. Ne zaman istersen, ben varım." Caleb yüksek sesle geçirince gülüyorum. "Harika bir buz kırıcısın, değil mi?" Şakağından öpüyorum.

"Ben de varım," diyor.

Sonraki bir saat içinde bir anlaşmaya vardık. Ona küçük bir maaş ve tüm masraflarını ödeyeceğim. Ben isteyken Caleb'e o bakacak ve onlar da benimle seyahat edecekler. Nerede yaşayacağı konusunda henüz bir karara varmadık ama onu buradan aceleyle göndermeyeceğime dair teminat verdim.

"Tam zamanlı bir dadı gibi konuşuyorum," diyor gülümseyerek.

"Daha çok sosyal hakları olmayan bir çalışan eş gibi... ya da belki de sosyal hakları *olan*, nasıl baktığınıza bağlı." Garip bir şekilde gülüyorum. "Dışarı çıkmak zorunda kalmadan işlerle ilgilenmek." İnledim. "Şimdi susacağım. Bunu garip bir hale getirdim."

Neyse ki o da gülüyor. "Evet, gülüyorsun."

Ona tekrar baktığımda yanakları her zamankinden daha pembe. Dolgun dudakları pembe ve dikkat dağıtıcı, gözleri ise parlak ve eğlenceli. Bir arzu acısı bana sertçe çarpıyor. Her yerde hissediyorum. Kafam, kalbim, aletim - tüm varlığım ona uzanıyormuş gibi hissediyor.

Hayır, bu olamaz, diyorum kendime. Ondan etkilenemem. Ona aşık olamam. Kesinlikle yapamam.

Ama dudakları sadece benim için bir gülümsemeye dönüştüğünde, bunun çoktan gerçekleştiğini anlıyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

ŞU ANDA CİDDİ MİSİN?

SADIE

Günün geri kalanını Caleb için seçtiğimiz odayı temizleyerek geçiriyoruz. Benim eşyalarımı koyduğum büyük oda ile Weston'ınki arasında üst katta. Weston arkadaşları ve ailesi arasında artık ihtiyacı olmayan yeni mobilyaları olduğunu duyurduğunda, bir saat içinde bunları elinden almak için birkaç teklif aldı.

Henley'nin kızı Cassidy mobilyaları ister ve almaya gelirler. Cassidy soğukkanlı davranmaya çalışsa da Weston'a aşık olduğu ve ona ait bir şeye sahip olmak için yanıp tutuştuğu bellidir. Henley bunun için Weston'a ödeme yapmaya çalıştığında, Weston bunu reddediyor ve ben de bir şeyleri öylece verebilmenin ne kadar harika bir his olduğunu düşünüyorum.

Ayrılmadan önce Henley, "Hey, o defteri aldın mı?" diye soruyor.

Weston'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. Sanırım Cassidy de ben de nefes almayı bıraktık.

"Evet, biliyorum," diyor. "Bu altın, dostum."

Henley gülüyor. "Benim için al ve yarınki toplantımıza getireyim."

"Artık davetli olduğumu unutmuşum." Weston gülüyor. "Nerede buluşacaksınız?"

"Luminary..."

Weston bana baktı ve durakladı. "Bekleyip burada işlerin nasıl gittiğini göreceğim.

Tabii en sevdiğim kahve dükkanını görmek istemezsen?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Bunu yapabilirim. Toplantının bir parçası olmak zorunda kalmam... Caleb ve benim kendi masamız olur." Kaşlarım kalktı. "Bekar Baba Oyuncuları toplantısı mı bu?"

"Bekar Baba Oyuncuları mı?" Cassidy gözlerini babasına dikerek "Bekâr Baba Oyuncuları mı?" diyor.

Gülmek istiyorum çünkü bunu tipik bir ergen sesiyle *söylüyor*.

"Çocuklarla kahve içeceğiz," diyor Henley.

Bana başımın belada olduğunu hissettiren bir bakış fırlatıyor ama nedense yine de gülmek istiyorum. Rhodes'un şu anda neler söyleyebileceğini hayal edebiliyorum.

"Orada olacağız." Weston sanki şakada berabermişiz gibi bana sırtıyor.

Henley homurdanıyor ve Weston her şeyi bir nakliye kamyonuna yüklemelerine yardım ediyor. Çok zengin olmanın bir başka büyük avantajı: İhtiyacınız olan her şeye parmağınızı şıklatarak erişmek. Bu iş için en az üç kişi toplamam gerekirdi.

Belki mobilyaları güvenli bir şekilde evime götürebilirler.

Weston onlarla işini bitirirken patronum Kim'i aradım. İkinci çalışta cevap verdi.

"Nasılsın kızım?"

"Bugünlerde kendimi biraz daha insan gibi hissediyorum," diyorum. "Bebek nasıl?"

"Deli gibi büyüyor. O da daha iyi. İkimiz de alışıyoruz ama biraz zaman alıyor."

"Ah, tatlı oğlum. Onu özlüyorum... İkinizi de özlüyorum. Sasha'yı da," diyor usulca. "Evinizin önünden her geçişimde sizi düşünüyorum... yani her zaman. İkinizin de uyum sağladığınızı duyduğuma sevindim," diyor. "Bu zaman alacak."

"Seni geri aramam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm.

Tüm bu olanlar konusunda harikaydın ve ben seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Hayır, yapmadınız. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve burada iyi iş çıkardık. Esther ve Carla zaten daha fazla vardiya istiyorlardı. Her zaman sana öncelik verdim çünkü sen en iyisisin ve seni seviyorum, ama onlar işi hallediyorlar." Gülüyor. "Sen istediğin zaman iş burada, ama... biz

Tamam, Sadie. Artık düşünmen gereken küçük bir oğlun var." Boğazını temizliyor. "Bu yeni bir şey değil, doğduğundan beri durmadan onu düşünüyor ve ona bakmak için kıcını yırtıyorsun. Bir abla olarak hepimizi utandırıyorsun."

Başımı eğdim ve gözyaşlarımı yüzümden sildim. "Teşekkür ederim, Kim. Ben de seni seviyorum. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi patron ve daha da iyi bir arkadaş oldun. Gerçekten ihtiyacım olduğunda beni kanatlarının altına aldın ve bunun için her zaman minnettar olacağım. I..." Derin bir nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Caleb'le tam zamanlı olarak ilgilenme fırsatım var ve bunun bizim için iyi olacağını düşünüyorum, en azından bir süreliğine."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çalışan oldun. Müdür olduğumda kıcımı kurtardın. Ve bu kaçıramayacağın bir fırsat gibi görünüyor. Benimle her zaman çalışabilirsin, yani bence iş güvencen hazır." Gülüyor. "Yine de seni özleyeceğim."

"Ben de seni özleyeceğim. Buralarda işler biraz daha normale döndüğünde bir ara seni görmeye geleceğim. Şu anda Silver Hills'te kalıyorum ama herkesi özledim."

"Bunu çok isterim. Bebeği de getir. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu." "Getireceğim."

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissederek telefonu kapatıyorum. Caleb uyumak için aşağı iniyor ve Weston geri geldiğinde kollarını başının üzerine uzatıyor. Omuzlarındaki ve pazularındaki kaslara, gömleğinin altından görünen küçük deri şeridine biraz fazla dikkatle bakıyorum ve kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

"O eşyaları tam zamanında buradan çıkardık," diyor. "Caleb'in mobilyaları burada. Onları ön kapıdan içeri alacağım."

Kapı zili çaldığında koşarak ön kapıya gidiyor ve ben ilk defa bu kadar enerjiyi nereden bulduğunu merak ediyorum. Ne zaman uyuduğundan emin değilim. Çocuklar mobilyalarla içeri giriyor, buranın Weston Shaw'ın evi olduğunu fark ettiklerinde heyecandan akılları başlarından gidiyor. Sadece bir sorun var: beşik yok. Onlar siparişi kontrol ettiklerinde ve biz de kendi tarafımızdan kontrol ettiğimizde, bir alt değiştirme masası, bir şifonyer ve kitap rafları, ama aslında seçtiğimiz beşiği almadık.

"Lanet olsun. Sanırım alışverişe gitmemiz gerekecek," diyor Weston ve bana aptal bir surat ifadesi takınıyor.

Mobilyaların geri kalanını kurduktan ve hepsini bir araya getirmek için fazladan çaba harcadıktan sonra ondan imza istiyorlar. Her konuda iyi huylu davranarak onları rahatlatıyor ama yine de profesyonelliğini koruyor.

Gitmeleri için hazır olduğunda, tüm yardımları için tekrar teşekkür ediyor ve onları kapıya kadar götürüyor.

"Vay canına, bu konuda gerçekten çok başarılısın. Kendilerini aptal gibi hissettirmeden onları aceleyle buradan çıkarman hoşuma gitti."

Burnunu kırıştırır. "O kadar belli mi ettim?"

"Hayır! Hiçbir fikirleri olduğunu sanmıyorum. Burada biz ya da arkadaşların ve ailen olduğunda çok daha rahat oluyorsun."

"Bir keresinde Free'nin evine bir hayranı gelmişti. Mustangs'le anlaştıktan hemen sonraydı, henüz iyi bir güvenlik sistemi yoktu ve Free eve geldiğinde kız tüm aile fotoğraflarını duvardan indirmiş ve oturma odasında etrafını sarmıştı."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Onunla fotoğraf çektirmeye başladı... tüm çerçeveleri ikisiyle doldurmak istedi."

"Vay be." Yüzümü buruşturdum.

O da başını salladı. "Evet. Sanırım o andan itibaren hepimiz sağlıklı bir mesafe koymayı öğrendik."

"Kadınlar hariç..."

Hafifçe irkiliyor ve bunu söylediğime pişman oluyorum.

"Evet," diyor sonunda. "Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman en iyi kararları vermedim."

"Birlikte geçirdiğiniz geceden sonra kız kardeşimi tekrar görmek istedin mi?" Kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Bu konuyu neden açtığımı bilmiyorum ve ondan ne söylemesini istediğimden de emin değilim.

Mutfak tezgahına yaslanıyor. Caleb'in tüm eşyalarını bodrumdan aldık ve onları almadan önce bir bardak su içmek için durakladık.

"Dürüstçe mi?" diye

soruyor. Başımı

sallıyorum. "Evet,

lütfen." "Hayır."

Su şişeme bakıyorum. "Neden?"

"Partide eğlendik... içtik, dans ettik ve birlikte yatağa düştük. Ertesi sabah numaralarımızı paylaşmadık, veda öpücüğü vermedik. İkimiz de gecenin ne olduğunu biliyorduk, sadece iyi vakit geçirdik."

Sasha'nın anlattığına göre, hayatının en ateşli gecesiymiş. Olaya bu kadar farklı bakması biraz üzücü ama beni şaşırttığını söyleyemem. O olabilir

istediği kişiye sahip olabilir. Bunu duymanın beni rahatlatan bir yanı da var... gurur duymadığım çarpık bir şekilde.

Önemli değil. Kiminle yattığı beni ilgilendirmez. "Hiç yattığın biriyle daha çok şey hissettin mi?"

Bu sorular sanki bilmek benim ayrıcalığımmış gibi ağzımdan dökölüp duruyor.

Ama değil.

Ama o bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Hayır, pek sayılmaz. Aksine, çok fazla bağ kurabileceğim kadınlardan kaçındım. Kariyerime odaklandım. Seks bir çıkış yolu, iyi vakit geçirmek içindi ve yattığım herkes bunu biliyordu. Daha fazlası için asla söz vermedim." Bir omzunu kaldırıyor. "Ama tüm bu partilerden ve yatıp kalkmalardan bıktım. Artık ocuk değilim ve bilmiyorum... belki de sırf seks yapmış olmak için seks yapmak istemiyorum."

Tam olarak nefes almakta zorlanıyorum. Weston Shaw ile seks hakkında açıkça konuşacağımı hiç düşünmemiştim.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Ben mi?" diye ciyaklıyorum. "Benim için uzun zaman oldu ve sırf seks yapmış olmak için seks yapmayı umursamıyorum."

Gülerken gözleri parlıyor. "Bu doğru mu?"

Yüzüm alev alev yanıyor. "Hayır, muhtemelen değil. Yani, evet. Hayır!" Başımı sallıyorum. "Ugh. Um. Genelde seksle bağ kurmayı sohbet etmekten daha kolay bulurum. Bu muhtemelen seni şaşırtmamıştır. Sohbet etme konusunda pek iyi değilimdir." Elimi kaldırıyorum. "Benim seks yapmamı düşündüğünden değil." Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Gülmemeye çalışarak öksürüyor.

"Bu konuya nasıl girdik?" İnliyorum.

Parmaklarımı yüzümden çekiyor ve nefesim kesiliyor. Kafamı kaldırdığımda gülümsüyor ve bir adım daha yaklaşıyor. Koyu renk saçlarından bir tutam alnına düşmüş ve onu geri taramak istiyorum.

"Kolayca konuşabileceğin biri olmak istiyorum... her konuda," diyor. "Aıldığın zaman hoşuma gidiyor." Omzunu kaldırıyor. "Her şeyi bilmek isterim."

İçim ısınıyor. "Ne bilmek istiyorsun?" "Hayatında iyi arkadaşların var mı?"

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor. Acaba ona zavallı mı görünüyorum?

"Pek yok. Sasha benim en iyi arkadaşımdı... ve iş yerindeki arkadaşlarım dışında kimseyle vakit geçirmedi. Ara sıra iş dışında patronum Kim'le takılırdım. O iyi bir arkadaştır. Artık eski patronum. Sana henüz söylemedim ama Hanson'a geri dönmeyeceğimi ona bildirdim. Yine de ne zaman ihtiyacım olursa onunla çalışabilirim."

"Hiç garsonluk dışında bir şey yapmak istedin mi?" diye soruyor.

Kıkırdıyorum. "Elbette. Beni yanlış anlama, harika bir işti. Ama iç mimarlık için okula gitmeyi çok isterdim. Ama bu mümkün olmadı."

Beni incelerken sessizleşti. Ve sonra, "En son kiminle seks yaptın?"

Güldüm. "Bilmek istediğin bu mu?" Omuz

silkiyor. "Seks muhabbetini sen başlattın."

İnledim. "Drew."

Yutkunurken adem elmasını izliyorum. "Drew kim? Bekle..." Gözleri kısıldı. "Cenazeye gelen adam bu mu?"

"Oradaydı, evet."

Bir adım geri atıyor. "Yani, o hâlâ resmin içinde mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yani, hiç de öyle değil. Ama o bir arkadaş. Birlikte çalıştık."

"Restoranda mı?"

Başımı salladım.

"Onu önemsiyor muydun? Daha fazlası olsun istedin mi?" Cevap vermemi beklerken yüz ifadesi gerginleşiyor. "Şimdi daha fazlası olsun istiyor musun?"

"Hayır. *Hayır.*" Garip bir şekilde gülüyorum. "Ben buna çoktan bir son vermiştim. İlişkimiz bitmişti ve ben bu konuda iyiydim. Ona değer veriyordum ama onu ciddiye almam için herkesle çok fazla flört ediyordu. Sürdüğü sürece eğlenceliydi ama o her şeyden çok bir arkadaştı. İlişkimizi bitirdiğimde üzgün gibi davrandı ama ben buna pek inanmadım." Gülümsüyorum ve Weston'ın çenesindeki kasların sıkılıp gevşemesini izliyorum.

"Üzgün olduğuna eminim," diyor yumuşak bir sesle. Gözleri yüzümde geziniyor ve ağzımın üzerinde oyalanıyor.

Şu anda neler oluyor? Neredeyse beni öpmek istiyor gibi görünüyor... ama hayır, yanlış anladığımdan eminim.

Terlemeye başladım.

"Neden böyle söylüyorsun?" Sesim titriyor.

"Çünkü sen nadir bulunan türden bir güzelsin, Sadie," diyor. "Seninki gibi gözleri hiç görmedim, menekşe rengi, ışıltılı ve unutulmaz. Ağzın süper modellerin estetik cerrahlarına sahip olmak için para ödedikleri türden." Bana bakıyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor. "Ama aynı zamanda zekisin, kibarsın, alçakgönüllüsün... ve tüm kalbinle seviyorsun. Sana her şeyiyle sarılmamak için deli olmak gerekir."

Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Bu sözleri sarıp sarmalayıp yanımda taşımak, ne zaman zor bir gün geçirsem içimden çıkarmak istiyorum.

Ağzım bir karış açılıyor ve uzaktan, biz birbirimize bakarken saatin tik taklarını duyabiliyorum. Caleb bebek telsizinden bir ses çıkarıyor ve büyü bozuluyor.

Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Gidip onu kontrol edeceğim."

Başını sallamadan önce yutkunuyor ve dudaklarını yalıyor. "Kalan eşyalarını buraya getireceğim, böylece bu gece odasında uyuyabilir."

Sanki dünyamı alt üst etmemiş gibi gülümsüyor ve kalbimi de yanına alarak odadan çıkıyor.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

TEETERING

WESTON

Bu da neydi böyle?

Tehlikeli bir bölgeye giriyorsun Shaw.

Elimi saçlarımda gezdirip Caleb'in eşyalarını kaldırmaya odaklanmaya çalışıyorum ama Sadie'nin az önce bana nasıl baktığını düşünmeden edemiyorum.

Onu öpmeye *bu kadar*

yaklaşmıştım. Ne düşünüyordum

ki ben?

İçimde birlikte patlayacağımıza dair bir his var, peki ya sonra?

Artık bana zar zor güveniyor. İşler kötüye giderse, Caleb'i birlikte büyütmek zorunda kalırsınız ve bunun zaten zor olduğunu mu düşünüyoruz? Duygularımız işin içine girerse on kat daha zor olur.

Birbirimizi tanımaya başladığımız ve aramızdaki duvarların nihayet yıkıldığını hissettiğim için mutluyum, ancak tüm bunları mahvetmenin kesin yolu ona karşı bir hamle yapmak olacaktır. Hissettiğim şey her neyse asla'nın uzak köşelerine yerleştirilmeli ve arkadaş bölgesinde kalmaya devam etmeliyiz.

Yeterince düşünmeden çocuklara mesaj attım.

Hiç doğaçlama Bekar Baba Oyuncuları toplantıları yapıyor muyuz?

HENLEY

Az önce gördüm seni! Neden bugün bir toplantıya ihtiyacın olduğunu söylemedin?

O zaman bunu düşünmüyordum.

PENN

Bekar Baba Oyuncuları, hayati ipuçları ve bilgiler için sürekli bir kaynaktır. En azından ben öyle duydum. Ben şahsen bilmiyorum. Ama 20 dakika içinde orada olabilirim. Sadece bitiriyorum Spor salonu.

RHODES

Ben Penn'leyim. Hemen geliyoruz.

BOWIE

Yarına kadar bekleyemeyeceğine göre çok kötü olmalı.

Kahretsin. Yarın buluşacağımızı unutmuşum. Bekleyebilir. Boş ver. Zaten evde olmaması en iyisi.

HENLEY

Yarına kadar beklemek zorunda kalırsam meraktan öleceğim.

Önemli değil. Unut gitsin. Yarın görüşürüz.

RHODES

Yola çıkıyoruz.

HENLEY

Otuz dakika içinde orada olacağım.

BOWIE

Aynısından.

Hayır, gelme. Sadie burada ve bunu duymasını istemiyorum.

HENLEY

Beni öldürüyorsun.

RHODES

Yarına kadar kendinizi uçurumdan aşağı atmış ve öfkeyi azaltmış olacaksınız ki bu gerçekten berbat bir durum çünkü biraz DRAMA'ya ihtiyacım var. Super Bowl'u kazanmamızın üzerinden gerçekten sadece **b i r** buçuk ay mı geçti? Ölüyorum burada. En azından bize bir ipucu ver, Shaw!

Kıkırdıyorum, daha önceki aciliyetim şimdiden biraz daha kontrol altında hissediyorum.

Ama şimdi birkaç dakikada bir mesajlaşıyorlar.

PENN

Onu duş alırken mi gördün? RHODES

Yok artık. Lanet olsun. Öyle

mi? BOWIE

Hayır, onu duş alırken içeri girmedi. Adamın yetmiş milyar banyosu var, neden kız duş alırken onunkine girsin ki?

RHODES

Çünkü o içeride! Duş alıyor!

Duş alırken içeri girmedim. Ben bir skeeze değilim.

RHODES

Ben de değilim ama azdım dostum. Çok uzun zaman oldu. Birinin biraz almasına ihtiyacım var.

PENN

Ben biraz alıyorum. Sen neden almıyorsun? Genelde bana ayak uyduruyorsun. Artık bize gerçekten ihtiyacın yok mu, Weston?

RHODES

Neyim var bilmiyorum. Gidip istekli bir beden bulmalıyım. Elle, Bernard'la çok kötü şeyler yaşıyor, ben de onun yanında olmaya çalışıyorum ama sürekli sinirli bir haldeyim. Bu adama katlanamıyorum.

BOWIE

Hala o adamla birlikte olduğuna

inanamıyorum. RHODES

Güvenin bana. Ben de inanamıyorum. Sonsuza dek en iyi arkadaşım oldu ve tanıdığım en zeki kadın, ama konu Bernard'a gelince, Teksas büyüklüğünde at gözlükleri var.

Hepimiz Rhodes'un en iyi arkadaşı Elle'i seviyoruz ve Rhodes haklı, Bernard bir pislik. Ben şahsen Rhodes ve Elle'in birbirine ait olduğunu düşünüyorum ama Rhodes bu konuda dalga geçmemize bile izin vermiyor. Onu *hemen* kapatır.

HENLEY

O pisliği temelli terk etmeli. West, ara onu. Bize şimdi ihtiyacın var, orada olacağız.

Yarın görüşürüz. Kriz şimdilik önlendi. Teşekkürler çocuklar.

Caleb'in odasındaki her şeyi yerleştirdim ve son birkaç gündür odamda sakladığım sürprizi getirdim. Rahat ve güzel bir sallanan sandalye, bulmanın bu kadar zor olacağını tahmin etmemiştim.

Sadie, Caleb'le birlikte odaya girip köşedeki sallanan sandalyeyi gördüğünde nefesi kesildi.

"Bayıldım," dedi. "Bunu satın aldığını bilmiyordum."

"Küçük bir sürpriz oldu. Dene bakalım," diyorum ve ona oturmasını işaret ediyorum.

Oturuyor ve sallandığında sırtıyor. "Çok iyi." Heyecanla gevezelik eden Caleb'e bakıyor. "Odan hakkında ne düşünüyorsun? Sen de sevdin, değil mi?"

Etrafına bir göz atıyor, her şeyi içine çekiyor.

Resmi görünce sallanmayı bırakıyor. O başka bir odadayken daireden aldığım bir resim. Sasha minik Caleb'i tutuyor ve öpüyor. Sallanan sandalyenin yanına, Caleb'i sallarken görebileceğimiz kadar alçak bir yere astım.

"Bu mükemmel, Weston. Hayal ettiğimden bile daha iyi."

"Bir beşik aldığımızda öyle olacak." İkimiz de gülüyoruz. "Mağazalar yakında kapanıyor. Yarın kahveden sonra gidip bir tane seçelim mi?"

"Bu harika olur." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Weston, Sasha -" Duraksıyor. "Buna bayılırdı ama aslında bu Sasha'dan çok benim zevkim." Yüzünü buruşturuyor. "Bunu söylerken neden kötü hissettiğimi bilmiyorum. Burada olsaydı bunu konuşurduk, yani onun arkasından konuşuyor değilim." İç çekiyor ve başını sallıyor. "Hala onun hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum, sanki tatile falan gitmemiş gibi."

"Bunu anlıyorum. Onun hakkında nasıl istersen öyle konuşabilirsin," diyorum. "Onun hakkında bir şeyler duymak hoşuma gidiyor. Caleb'in annesi hakkında her şeyi bilmesini istiyorum."

Derin bir nefes alıyor ve dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez Sasha'dan bahsederken ağlamıyor. "Duvarlarda karakterler olurdu ve sevimli olurdu, ama ben onlar olmadan her şeyin ne kadar şık göründüğünü seviyorum. En şirin tavşan yerine," diyerek kitap rafında duran sarkık peluş tavşanı işaret ediyor, "*her yerde* peluş hayvanlar olurdu. O her şeyin abartılı olmasını severdi ve ben de buranın şirin şeylerle kafayı bozmadan hala bir bebek odası olmasını seviyorum."

Gülümsüyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ben de bu yönünü seviyorum. Yine de istersen Sasha için birkaç karakter ekleyebiliriz."

Gülüyor. "Çok tatlısın, ama hayır, sorun değil. Bu çok daha iyi." Sasha ve Caleb'in resmine bakıyor. "Ve o da hâlâ her şeyin bir parçası."

"İç mimarım Autumn Ledger - sallanan sandalyeyi ve bu evdeki neredeyse her şeyi bulmama yardım eden kişi o. O buna abartısız şıklık derdi."

Bana göz kırpıyor. "Autumn Ledger mı dedin? Zac Ledger'ın karısı gibi mi?"

Sırıtarak başımı sallıyorum. "Biliyorum. Onlarla tanıştığımda çıldırmıştım. Zac'in her zaman büyük bir hayranı olmuşumdur. Bana göre NFL'in en iyisi o. Ve çok iyi bir adam. Ailelerimiz arasında garip bir bağ var, daha çok kız kardeşimin ailesi gibi. Zac'in kardeşi Jamison, kayınbiraderim Sutton'ın kız kardeşi Scarlett ile evli."

Parmaklarını hesap yapar gibi yukarı kaldırıyor ve sonra başını sallıyor. "Vay be. Yani Autumn Ledger'ın bu evde olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı salladım ve bana kocaman bir gülümseme verdi.

"Bu inanılmaz. Ona bayılıyorum. Sanırım yer aldığı her dergiyi ve her programı gördüm..."

"İç mimarlık için okula gideceğini söylemiştin?"

"Evet. Bu işte iyi olup olmadığımı bilmiyorum ama bu işle ilgileniyorum." "Dairen güzel dekore edilmiş."

Yüzünü buruşturdu. "Teşekkür ederim. Elimden gelenin en iyisini yapmış gibi hissetmedim ama çok az şeyden bir şeyler çıkarabilirim." Gülüyor. "Annem ve Sasha biraz daha," doğru kelimeyi bulmaya çalışırken dudakları bükülüyor, "dağınıklık... benden daha fazla ıvır zıvır. Senin her şey için bir yerin olmasını ve dağınıklık hissi vermeden rahat olmanı seviyorum."

"Teşekkür ederdim ama bunun için Autumn'a teşekkür etmeliyim."

"Eminim sana nelerden hoşlandığını sormuştur ve her şeyi buna göre düzenlemiştir," diyor. "Yani eminim ortaya çıkan sonuçta senin de payın vardır. Ve yeterince uzun süredir buradayım, eğer evinizi bu şekilde tutuyor olsaydınız şimdiye kadar dağınıklık yaptığınızı görürdüm."

"Beni durmadan sorguya çekti, nelerden hoşlandığımı bulmaya çalıştı. Ve yaptığı her şeyi o kadar çok sevdim ki berbat etmek istemedim." Ona gülümsüyorum ve Caleb'den korkunç sesler çıkınca ikimiz de gülüyoruz.

Burnunu kıvrarak onu kaldırıyor.

"Sanırım yeni alt değiştirme masanı deneme vakti geldi ufaklık," diyor. diyor.

Küçük adamın yarattığı karmaşa üzerinde ikimizin de çalışması gerekiyor. İşimiz bitince aşağı inip buzdolabını yağmalıyoruz. Bugün aramızda farklı bir hava var, gerçekten de birlikte pikniğe gittiğimizden beri. Sanırım ona nadir bulunan türden bir güzel olduğunu söylediğimde elimi çok fazla gösterdim, ama söylediklerimin arkasındayım. Sadie'nin

Düşük özgüvenle mücadele ediyor ya da belki de öyle değil, belki de şimdiye kadar benim yanımda rahat değildi.

Artık birbirimizle daha rahat konuştuğumuz için onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Ve bu beni korkutuyor. Çünkü hiç bu kadar bağlandığımı hatırlamıyorum.

Kendime içinde bulunduğumuz durumun böyle olduğunu söyleyip duruyorum. Aynı evde yaşıyoruz.

Caleb'i birlikte büyütüyoruz.

Kız kardeşini kaybettikten sonra savunmasız bir durumda.

Ben de bilmediğim bir oğlum olduğunu öğrendiğim için savunmasız bir durumdayım... Tüm bunlar *dikkatli davranmam* gerektiğini gösteriyor!

Ama onunla konuşmak çok iyi hissettiriyor. Ondan edindiğim her yeni bilgi paha biçilemez.

Caleb masanın yanındaki salıncakta mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

"Geçen gün havuz evini görmeye gittim," diyor sandviçinden bir ısırık almadan önce. "Umarım sorun olmaz. Dışarı da çok güzel."

"Elbette, sorun değil. Buranın senin de evin olduğunu hissetmeni istiyorum. Biliyorsun, bir daha asla dairene dönmek zorunda değilsin."

Tabağına bakıyor. "Teşekkür ederim. Burada olmak yardımcı oldu ama buranın evim gibi hissettirmesi zaman alacak. Caleb'la birlikte olduğum için minnettarım." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra bakışlarını hızla kaçırıyor. "Burada olduğuma inanmakta hâlâ zorlanıyorum," diye itiraf ediyor. "Ve bunun için çok suçluluk duyuyorum."

"Suçluluk mu, neden?"

Sandviçini yere bırakıyor ve kırıntıların tozunu alıyor. Birden çok uzakta görünüyor, dışarıya bakarken gözleri uzaklara dalıyor.

"Ben olmalıydım," diyor usulca. "Giden ben olmalıydım, Sasha değil. O daha iyi bir hayatı hak ediyordu ve Caleb de annesini tanımayı hak ediyordu. Bu konu hakkında hiç konuşmadım ama... o sabah Caleb'e benim bakmam gerekiyordu. Sasha'yı rahatlatmak dışında özel bir sebebi yoktu. Ama bir gece önce işten eve çok geç geldim ve uyuyakalmışım. Beni neden uyandırmadığını ya da en başta neden gittiğini bilmiyorum. Nadiren bir yere giderdi. Kötü havalarda araba kullanmaktan hoşlanmazdı, bu yüzden o gün buzlu havada neden dışarı çıktığı daha da kafa karıştırıcı."

Gözlerini kırıştırıyor ve yüzünden bir damla yaş süzülüyor.

"Henüz tüm eşyalarını gözden geçiremedim. Annemle babamın evdeki bazı eşyaları gözden geçirmesine yardım ettim ama ona ait özel olan her şeyi saklamak ve büyüdüğünde Caleb'e vermek istiyorum. Onu hatırlamasına imkan yok ama onun da onunla ilgili her şeyi bilmesini, hayatında hala onun varlığını hissetmesini istiyorum. Anlıyor musun?" Yere bakıyor ve daha fazla gözyaşı döküyor. "Bu ev bir rüya. Caleb isteyebileceği her şeye sahip. Ama asla buraya ait olamayacakmışım gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Kız kardeşime ait olması gereken yeri alıyorum."

Uzanıp elini tutuyorum. Elim küçük ama avuçlarımız birbirine değdiği anda içimde bir farkındalık oluşuyor. Sadie bana bakıyor. O da hissediyor mu?

"Sasha'nın ölümü asla bir anlam ifade etmeyecek," diyorum. "Ama bu senin buraya ait olmadığın anlamına gelmiyor. Bu sadece senin doldurabileceğin bir boşluk... Caleb'in hayatında, benimkinde, bu evde. Caleb'la Sasha hakkında konuşacağız, sana söz veriyorum. Onu tanıyacak ve onu ne kadar çok sevdiğini bilecek."

Gözlerime bakması için eğildim ve hafifçe başını salladı.

"Ben *her şeyin bir nedeni* olduğunu söyleyen insanlardan değilim, çünkü bu benim için neden bu kadar çok insanın acı çektiğini merak etmek için çok çelişkili bir durum. Neden çocukların ve iyi insanların başına korkunç, affedilemez şeyler geliyor? Her şeyin bir nedeni olması, dışarıda bir yerlerde bazı insanların hayatlarını *en kötü* hale getirmek için ipleri elinde tutan daha yüce bir güç varmış gibi görünmesine neden olur." Boğazımı temizliyorum, yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördükçe boğazımda bir yumru oluşuyor. "Ama ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar, trajedilerden iyi şeyler çıkabileceğini düşünüyorum. Sasha ölmemeliydi ve aynı derecede doğru... ölmediğin için kendini suçlu hissetmemelisin."

Bir an bana baktı ve sonra yüzü çöktü. Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ve ben de sandalyesinin önünde diz çökene kadar ilerliyorum. Saçlarını geriye doğru itiyorum ve sonra onu kendime doğru çekiyorum. Başını göğsüme yaslıyor ve kollarımla onu sarıyorum.

Bir süre sonra sessizleşiyor ve ben onu tutmaya devam ediyorum. Arada bir derin, ürpertici bir nefes alıyor ama geri çekilmiyor.

Sonunda ayrıldığımızda, bacaklarım uzun süre aynı pozisyonda durmaktan kaskatı kesilmişti. Ama hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim Weston," diyor usulca. "Cenazede insanlar bunu söyleyip durdular -her şeyin bir nedeni vardır- ve bu beni çok kızdırdı. Daha önce kimsenin senin söylediğin şeyi söylediğini duyduğumu sanmıyorum."

"-sesi titriyor ve derin bir nefes daha alıyor-"gerçekten yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

Saçlarını gözlerinden geriye doğru itiyorum ve birkaç uzun saniye boyunca birbirimize bakıyoruz. Sonunda ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum çünkü onu öpme dürtüsü çok güçlü.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

HEP AKLIMDA

SADIE

Yatmadan önce duş alıyorum, zihnim Weston'la olan son etkileşimlerimi tekrarlıyor. Beni öpebileceğini düşündüğüm birkaç an oldu. Bu tamamen benim hayal gücüm olabilir... Aslında öyle olduğuna eminim. Muhtemelen bunu sadece ben istiyorum.

Onu tam olarak ne zaman farklı görmeye başladım?

Ona kızgın kalmak ne zaman imkansız hale geldi?

Caleb'e ve bana bu kadar iyi davranırken ona karşı olumsuz duygular beslemek için bile derinlere inmem gerekiyor.

Kız kardeşimle yattığı için herhangi bir şey hissetmem hâlâ yanlış.

Ama devam eden bir şey değildi. Bir ilişkileri yoktu.

İstedığınız kadar küçümseyin, ama Sasha'nın onun hakkında bunları düşündüğünüzü bilse ne kadar incineceğini biliyorsunuz.

Mesele de bu zaten. Sasha hayatta olsaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Weston Shaw'a takıntılıydı ama aynı zamanda Timothée Chalamet, Robert Pattinson ve Ryan Reynolds gibi isimlere de takıntılıydı.

Weston diğerk takıntlarına göre biraz daha ulaşılabilirdi.

Onun bebeğine hamile kaldığında, onun kapısına kamp kurup kendisine ve bebeğine bakmasını talep etmemesi beni şok etti. Bunu yapmaması onun karakterine aykırıydı. İstedğini elde etmiş gibiydi; Weston'la ve bebeğiyle zaman geçirdi ve sonra Caleb'i ondan uzaklaştırabilecek yanlış bir hareket yapmaktan korktu.

Weston'ı şimdi tanıdığım kadarıyla, Caleb'i ondan almayacağını biliyorum ama kız kardeşim bunu bilmiyordu.

Weston ve Sasha'nın birbirleri için ne olduklarına ya da ileride ne olabileceklerine bakılmaksızın... birlikte bir çocukları var.

Weston'ın hayatında Caleb'in bakıcısı olmanın ötesinde bir yerim yok.

Dikkatim dağılmış bir şekilde saçlarımı ve vücudumu yıkıyorum ve yatağa girmeden önce Caleb bir kez daha uyanırsa diye hızlanıyorum. Çarşafların ne kadar yumuşak olduğunu hissedince iç geçirerek yorganın altına giriyorum. Saten atletim ve şortum sıcak duştan sonra tenimde cennet gibi hissettiriyor ve yumuşak çarşaf da işin tuzu biberi oluyor. Gözlerim kapanıyor ve aklım bir kez daha Weston'ın kollarının beni sarmasının nasıl bir his olduğuna gidiyor.

Caleb ağlamaya başlıyor ve ben de Weston'dan önce ona ulaşabilmeyi umarak ayağa fırlıyorum. Weston'ın geçtiğimiz ay boyunca geceleri onunla ne kadar çok kalktığını düşününce kendimi kötü hissediyorum. Kapısına varmadan önce Caleb sessizleşiyor ve ben dikkatlice kapıyı aralıyorum, Weston'ın çıplak göğüslü ve - *boxer mı o?!*- sallanan sandalyede Caleb'i salladığını gördüğümde nefesim kesiliyor.

Jacob Collier'ın "Little Blue" şarkısını söylüyor ve o kadar dokunaklı ve güzel ki, sanki ben de transa geçmişim gibi onlara bakıyorum.

Gözlerini kaldırıyor ve şarkı söylemeye bir saniyeliğine ara veriyor, gözleri yavaşça beni tepeden tırnağa içine alıyor. Meme uçlarım onun bakışları altında çakıllaşiyor ve gözleri vücudumun geri kalanını izlemeden önce oraya takılıp kalıyor. İçeri bornozsuz girdiğim için üzerimde neredeyse hiçbir şey yok... ama o da öyle.

Gözlerimi kaçırmak için kendimi zorlayamıyorum. Caleb'i beşiğine yatırdığında.... bana doğru yaklaşırken gözleri yırtıcı... Gözlerimi ayıramıyorum. Geniş omuzlarının ve kaslı kollarının beni tutarken nasıl hissettirdiğini biliyorum ama onları görmek başka bir seviyede. Göğsü muhteşem ve V'ye doğru uzanan karın kasları ağzımı sulandırıyor. Gözlerim daha aşağılara iniyor ve web sitelerindeki şişkinlik görüntüleri

bu adaleti sağlayamaz. Tüm bunlar bir gece lambasından görülüyor, ama gözümün önünde büyüdüğünü görebilmem için yeterince parlak.

Bir santim yakınımda durdu. Sertçe yutkunuyorum ve yukarı bakıyorum. Eğildiğinde nefesi tenimde geziniyor ve tepe noktalarım göğsüne değiyor.

"İyi görünüyorsun Chapman."

Yanımdan geçip gidiyor ve odama gittiğimde yorganın altına girerken titriyorum. Bunun bir anlamı yoktu, değil mi? Beni istediği anlamına gelmeden bana iltifat edebilir. Gerçi bu beni gördüğünde sertleşmesini açıklamıyor. Ama muhtemelen bir süredir seks yapmadığı içindir. Caleb ve ben taşındığımızdan beri seks yapacak zamanı olmadı.

Bana doğru yaklaşırken nasıl görüldüğünü, iyi görüldüğümü fısıldarken nefesinin kulağıma nasıl dokunduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Titriyorum ve sonunda Weston Shaw ile her türlü X dereceli aktiviteyi hayal ederek uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi günle yüzleşmeye şaşırtıcı derecede hazır hissediyorum. Uzun zamandır sahip olmadığım bir enerjiyle yataktan fırlıyorum ve hâlâ mışıl mışıl uyuyan Caleb'ı kontrol ettikten sonra Weston'ın en sevdiği kafeye gitmek için hazırlanıyorum. En son vardiyada çalıştığımndan beri göz kalemi ya da biraz rimel ve dudak parlaticısından başka bir şey sürmedim ve bu iyi hissettiriyor.

Eğer işe yararsa, kafeden sonra eve gidip daha fazla kıyafet alabilirim. Getirdiklerimden fazla kıyafetim yok ama Sasha'nın kıyafetlerinden bazılarını alıp, onunkilerden kalan her şeyi buraya getireceğim. Her nasılsa bu, sadece onun eksik olduğu yerleri görebildiğim dairede yapmaya çalışmaktan daha kolay geliyor.

Odamdan çıktığımda Caleb beşiğinde mırıldanıyordu ve ona ulaştığımda bana gülümsemesi kalbimi dolduruyor.

"Çok tatlısın," diyorum ona.

Gülümsemesi genişliyor ve gevezeliğe başlıyor ki bu yeni bir şey. Weston'ın da bunu duymasını dileyerek gülmekten kırılıyorum.

"Konuşmaya mı çalışıyorsun?" Eğilip boynunu hafifçe gıdıklıyorum ve o da gülüyor. "Hayatında olduğum için çok şanslıyım," diye fısıldıyorum onu kucağıma alırken. "Seni çok seviyorum."

Bezini değiştiriyorum ve onu ılık bir bezle yıkıyorum. Bu gece yatmadan önce banyo yaptıracağım ama sıcak bezi çok seviyor, o yüzden sabahları hep bunu yapıyorum. Weston'ın da artık bunu yaptığını fark ettim ve bu düşünce beni gülümsetiyor. O iyi bir baba. İkimiz de her konuda daha iyi olduk.

Bunu kısa bir sürede başardım. Ateşle imtihanın yapabildikleri inanılmaz ama hâlâ kendimi bir profesyonel gibi hissetmiyorum ve hissedeceğimden de şüpheliyim.

Hava durumunu kontrol ettikten sonra, beyzbol formasına benzeyen uzun kollu gri ve beyaz bir tulum seçiyorum. Üzerinde C harfi var. Sasha bunu bebek partisinde almıştı ve Weston'ın Caleb üzerinde en sevdiği kıyafetlerden biri. Ama giydirmeye çalıştığımda çok küçük geliyor.

Beni ağlatan başka bir şey daha. Kendimi toparlamak için gerçekten çok uğraşıyorum ama Caleb'i kucağıma alıp dolabında daha büyük beden bir şey ararken birkaç damla gözyaşı döküyorum.

"Günaydın," diyor

Weston. Dönüyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor.

Burnumu kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum. "Bugünlerde her şey beni ağlatıyor sanırım. Caleb en sevdiğimiz kıyafeti çoktan aştı." Tulumu gösteriyorum ve Weston kaşlarını çatıyor.

"Ah, o değil. Çok mu hızlı büyüyorsun ufaklık?" Caleb'in kolunu okşamak için uzanıyor ve Caleb kıpırdanıyor, Weston'ı görünce kollarını çılgınca sallıyor.

Gülüyorum ve onu Weston'a veriyorum, o da hemen Caleb'in boynuna ahududularla dalıyor. Caleb kıkırdıyor ve ikimiz de gülmekten kırılıyoruz. Bir kıyafette karar kılıyorum ve Weston onu soyunma masasına yerleştiriyor, ben onu giydirirken Caleb'e surat yapıyor.

"Bunun ona şimdiden uyduğuna inanamıyorum. Bunu o doğmadan önce almıştım ve onu gördüğümde giymesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi," diyorum.

"Gerçekten çok şirin. Sanırım yeni favorim bu. İyi bir zevkin var Chapman." Caleb saçmalamaya başlayınca gülüyor. "Ne diyorsun sen? Ne diyorsun?" Hâlâ gülerek bana bakıyor ve o kadar güzel görünüyor ki nefesim birkaç saniyeliğine kesiliyor. "Bunu duyuyor musun?"

Gülüyorum. "Onu duymanı umuyordum. Sen gelmeden önce de bunu yapıyordun."

Weston, Caleb'e gülümseyerek, "Oğlumuz konuşmaya çalışıyor, evet, öyle," diye şarkı söylüyor ve kalbim yere fırlamadan önce içimde çırpınıyor.

Oğlumuz.

Sevinç, acı, coşku ve suçluluk gibi bir dizi duygu devreye girer. Her zaman suçluluk.

Weston'ın bunu söylerken kötü bir şey kastetmediğini biliyorum. Yeğenim benim oğlum, ama onun da annesi olduğumu hissetmemek giderek zorlaşıyor ve ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum.

Duygularımı maskeliyorum ve yüzümde bir gülümseme tutturuyorum, eğer birazcık bile düşmesine izin verirsem, günün geri kalanında parçalanacağımı biliyorum.

İlk kez, rollerimiz tersine dönseydi Sasha'nın beni kaybetmekle nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.

Muhtemelen acısını her gece parti yaparak gizlerdi. Her şey için başvurduğu yol buydu. Morali bozuksa, parti. Mutluydu, parti. Eğer biriyle yatmak istiyorsa, parti. Bedava içki ve yemeğe ihtiyacı varsa, parti.

Her zaman birbirimizin zıttıydık. O kendinden emin ve her odanın neşesi iken, ben utangaç ve beceriksizdim, onunla bire bir zaman geçirmeyi tercih ederdim. Onun bir sürü arkadaşı vardı ama benim sadece ona ihtiyacım vardı. Çalışmaya başladığımda ve yeni arkadaşlar edindiğimde beni kıskanırdı ama arkadaşlarıyla günlerce ortadan kaybolur ve neden nerede olduğunu bilmek istediğimi anlamazdı. Ben daha yaşlıydım ama bekaretini ilk o kaybetmişti. Asla bir yabancıyla tanışmadı ve insanları her şeye ikna edebilirdi. Benim ise birine ısınmam biraz zaman alırdı ve eğer birini bir şeyden vazgeçirmeye çalışırsam, bunu mutlaka yapardı. O karizmatik, çekici ve güzeldi, bense zeki ve pratik olardım.

Belki de bir kez olsun Sasha'nın kitabından bir sayfa alıp onun doğru bir fikre sahip olup olmadığını görmeliyim. Parti yapacak kadar ileri gitmeme gerek yok ama biraz eğlenmeye çalışmaktan zarar gelmez.

"Nereye gittin?" Weston gözlerime bakmak için hafifçe eğilerek soruyor. "Bu arada çok hoş görünüyorsun." Gülümsüyor ve ağzım kuruyor.

"Teşekkür ederim. Ben, uh... Sadece bir süreliğine evden çıkmanın iyi olacağını düşünüyordum."

"Ahh. Benimle gelmene çok sevindim. Clara'yla tanışacaksın. Birbirinizi seveceğinizi şimdiden biliyorum."

Doğru. Clara. Onu neredeyse unutmuştum.

Luminary'ye gitmeden önce Caleb'in karnını doyurup altını tekrar değiştiriyoruz ve vaktinde kalkmış olmamıza rağmen yine de yirmi dakika gecikiyoruz.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

KİLER

WESTON

Vardığımızda Luminary Coffeehouse'da uğultu vardı. Clara'yı gördüğümde el sallıyorum ve o da tezgâhın etrafından bize doğru koşuyor. Bize ulaştığında gözleri parlıyor. Gözleri sadece Caleb'i görüyor.

"Bu adamla tanışmak için ölüyordum," diyor. "Şimdiye kadar beni görmeye gelmediğine inanamıyorum!" Ona bakıyor ve elini kalbine götürerek başını sallıyor. "O çok mükemmel. Onu unutamıyorum." Koluma vuruyor. "Onu kaçırmak istemiyorum! Clara Teyzesini tanımaya ihtiyacı var, evet, var," diye mırıldanıyor.

"Üzgünüm, Clara. Eve yakın kalıyorduk, alışmaya çalışıyorduk... bir bebeğe bakmanın getirdiği her şeye..."

Sadie'ye bakıyorum ve yüzünde tuhaf bir ifade var. Dirseğimle onu dürtüyorum.

"İyi misin?"

Dalgınca başını sallıyor ve Clara'ya gülümsüyor. "Sen Clara mısın? Merhaba," diyor, gülümsemesi büyüyor. "Ben Sadie, Caleb'in teyzesiyim."

Tanrım, o gülümsediğinde tüm dünya daha parlak görünüyor. Kör edici ve göğsümü garip hissettiriyor. Göğsümdeki ağrıyı silmeye çalışıyorum,

kaşlarını çatarak.

"Merhaba Sadie. Lane'den senin hakkında her şeyi duydum. Biz kankayız -insanlar hâlâ böyle mi diyor?" O gülüyor, Sadie kıkırdıyor, çok mutlu görünüyor ve ben sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi ona bakıyorum.

Ama
görmüyo
rum.
Çok
açık.

Dün gece o kısa şortu ve daracık atletikle her santimini gördüm ve bunun sonuçlarıyla başa çıkmak için duşta iki seans geçirdim, ama lanet olsun, burada neler oluyor?

Çok çekici ve bu durumdan tamamen habersiz. Zeki ve anlayışlı ve yaptığı her şeyde sessizce parlıyor; Caleb'le ilgilenirken, iç tasarım hakkında konuşurken ya da kız kardeşiyle paylaştığı dairedeki eşyalarını toplarken. Yas tutarken bile metanetli ve zarif.

Fark ettiğinden çok daha büyük bir kişiliği var.

Oyuncu yönlerimden kurtulmaya çalışmıyor olsaydım, bu düşünceleri köreltmek için dışarı çıkıp birileriyle yatardım ama işe yaramazdı. Bunu düşünmek bile ihanet gibi geliyor ama bu saçmalık. Bir ilişki düşünmüyoruz ki. Oraya gidemeyiz ve eminim o da istemezdi zaten.

Ama onu düşünmeden
edemiyorum. Sadie Chapman
derimin altında.

Bir süredir bunu inkar ediyorum ama hiçbir yere gitmiyor. Sadece daha da yoğunlaşıyor.

"Ne sipariş etmek istersin diye bakmaya geldim, Sadie." Eğiliyor ve sadece bizim duyabileceğimiz kadar alçak sesle konuşuyor. "Çocuklar gelmeye başladığından beri işler patladı. İki yeni çalışan işe aldım."

Eliyle işaret ediyor ve biz de espresso makinesinin yanındaki pembe saçlı barista ile kasadaki uzun boylu, sırık gibi adama bakıyoruz. Kolumu tutuyor ve onu takip etmemi beklediğini anlıyorum. Başını geçen sefer buluştuğumuz odaya doğru eğdiğinde bunu kanıtıyor. Hızlı hızlı yürümeye başlıyoruz, hem ona yetişmeye hem de onu duymaya çalışıyoruz. Konuşmayı bırakmadı.

"Sırada beklemenizi istemedim çünkü insanlar imza istemeye başlayacak ve sonra buradan asla çıkamayacaksınız." Şifreyi giriyor ve içeri giriyor, kapıyı sıkışabileceğimiz kadar açıyor ve hızla kapatıyor. Başını kapıya yasladı ve nefes verdi.

"Vay canına," diyor. "Bu koşuşturmaya alışabileceğimden emin değilim. Hayatım boyunca Silver Hills'de yaşadım ve burası hep sessizdi. Bunu seviyorum

Bu şekilde." Gülüyor ve bize eğlenerek bakan çocukları işaret ediyor.

Penn sırtarak "Jeepers," diyor. "Bunu sevdim. Kullanmamın sakıncası var mı Clara?"

Gülerken omuzları titriyor. "Benim gibi eski çağlardan kalma gibi konuşmak istiyorsan, buyur konuş," diyor.

Sadie gülümser ve Rhodes'un küçük oğlu Levi'ye el sallar. "Merhaba, ben Sadie," der.

Ağızına bir Cheerio koymadan önce sırtıyor ve el sallıyor.

"Çok sevimli Rhodes," diyor Sadie.

Rhodes sırtıyor ve Levi'nin kıvrıkcık saçlarını karıştırıyor. "Ve t-r-o-u-b-l-e." Gülüyoruz. Elimi uzatıyorum ve Levi bana beşlik çıkarıyor.

"Tıpkı baban gibisin, değil mi dostum?" diye takılıyorum.

"Baba!" Levi bağılıyor, yumruğuyla ağızına tıktığı bir avuç Cheerios'u tutuyor.

Henley ayağa kalkıyor ve bebeği almak için ellerini uzatıyor. Onu uzattım ve Henley beni güldürmeyi asla başaramayan o yüksek bebek sesiyle onunla konuşmaya başladı.

"Yeterince uzun süre ebeveynlik yapmadım mı bilmiyorum ama ufaklıkla konuşurken bebek gibi ses çıkarmaya başladığım bir nokta olacak mı?" Diyorum.

Henley gözlerini bana diyor ve ağzı seğiriyor.

Sadie homurdanıyor. "Arada sırada sen de yapıyorsun." "Evet, yapıyorsun!" derken sesi falsettoya dönüşüyor.

Kahkahanın gürleyen sesi küçük odada yankılanır. Rhodes o kadar çok gülüyor ki gözlerini siliyor.

Sadie'yi işaret ediyor ve bana bakıyor. "O senin numaranı aldı, Shaw."

Sırtarak gözlerimi deviriyorum. "Her neyse. Sesim hâlâ siz aptallar gibi çıkmıyor."

Buna da gülüyorlar.

"Evet, doğru," diyor Bowie.

"Sen sadece bekle. Yapacağınızı hiç düşünmediğiniz her türlü şeyi yapıyor olacaksınız," diyor Henley.

"Bebek muhabbeti, Peppa Pig, bezini ne kadar hızlı değiştirebileceğin konusunda kendinle yarışmak..." Rhodes parmaklarıyla işaretler.

Bowie, "Sanırım en hızlı sürem otuz saniyeydi," diyor.

Rhodes hakarete uğramış gibi başını geriye atar. "Ama ondan sonra temiz miydi? Ne kadar hızlı olduğunu ve hâlâ izler bıraktığını konuşmuyoruz."

Bowie gücenmiş görünüyor. "Tabii ki hayır. Beni ne sanıyorsun? Bir acemi mi?" Rhodes kaşlarını kaldırır ve başını sallar. "Çok kötü Levi's potty-

eğitilmiş. Senin zamanını geçmek için çalışmalıyım."

Henley Caleb'i zıplatar ve yüzünü buruşturur. "Burada üzerinde pratik yapabileceğin bir bebeğimiz var."

"Gidip altını değiştireyim," diyor Sadie. "Zaten burada kalmaya niyetim yoktu. Sadece merhaba demek istedim."

Herkes birden konuşmaya başlıyor, onu kalmaya ikna etmeye çalışıyorlar.

O gülüyor ve başını sallıyor. "Hayır, kuralları Penn'den bile daha fazla çiğnemiş olurum." Herkes gülerken o sırtıyor.

"Her zamankinden ister misin Weston?" Clara sorar. "Evet, lütfen."

"Peki ya sen Sadie? Sen nelerden hoşlanırsın?" diye sorar.

"Oraya geleceğim ve spesiyallerini göreceğim. Karıştırmayı severim."

"Tam gönlüme göre bir kız," diyor Clara. "Gel, sana en sevdiklerimi göstereyim."

Sadie, Caleb'in bez çantası olarak kullandığımız sırt çantasını alıyor ve Caleb'e uzanıyor. Caleb ona doğru gidiyor, ayaklarını tekmeliyor ve sakızlı gülümsemesi o kadar büyük ki bütün çocuklar onun ne kadar sevimli olduğundan bahsediyor.

Elini kaldırıp el sallıyor, gözleri bende. "İyi eğlenceler çocuklar."

"Gerçekten gitmek zorunda değilsin," diyorum ona nefesimin altında.

"Her şey yolunda Shaw" derken gözlerinin içi gülüyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve kapıdan çıkana kadar onu izliyorum.

"Vay anasını, dostum," diyor Rhodes, gözleri kocaman. "Bazı titreşimler hissediyorum..."

"Hadi canım," diyor Penn. "Siz-"

"Hayır," diye araya giriyorum. Elini kaldırıyorum ve aceleyle sandalyeye gidip içine çöküyorum. "Bunu yüksek sesle söyleme bile."

"Neyi yüksek sesle söylemeyeyim?" Penn kaşlarını çatar. "Ağzından çıkmak üzere olan şey neydi?"

"Siz takılıyor musunuz?" Penn başını eğerek soruyor.

Homurdanıyorum ve hemen orada kesmesini işaret ediyorum. "Neden bunu söyleyemiyorum?" diye soruyor.

"Çünkü bunu evrene açıklamak bile istemiyorum. Bu gerçekleşemez. Bunu düşünemem. Sadece hayır." Dirseklerimi masaya koyuyorum

ve iki elimle saçlarımı çekiştiriyorum.

"Bunu düşündüğün çok açık," diyor Rhodes. "Peki bu neden gerçekleşmiyor?"

"Çünkü Caleb'i birlikte büyötmeye çalışıyoruz ve işler kötüye giderse bu çok kötü olur."

Henley, "İşlerin kötüye gitmesi harika bir şey değil ama hepimiz ebeveyn olduğunuzda ve sevgilinizle ilişkiniz kötüye gittiğinde neler olduğunu gösteren örnekleriz," diyor. "Adriane hariç," diyerek Bowie'ye özür dileyen bir bakış atıyor, "hepimiz eski sevgililerimizle birlikte ebeveynlik yapmayı başardık. Kolay değil ama barışçıl bir şekilde halledilebilir. Sadie'yle işler yolunda gitmezse, Caleb'i zaten yaptığın gibi ilk sıraya koyarsın."

"İyi dedin, Hen." Rhodes onu işaret ederek, "İyi dedin Hen," diyor. O da bana bakıyor. "Her ilişki bir risktir. Ve evet, birlikte çocuk büyöttüğünüzde daha karmaşık bir hal alır ama bu, eğer duyguların varsa denemeyeceğin anlamına gelmez."

"Muhtemelen sadece geçici bir çekim... ama ben bu duyguya alışık değilim. Beni bilirsiniz, sırf Mustang'lerde oynadığım için benimle birlikte olmak isteyen pek çok kızla yattım. Bu çekim uzun sürmüyor. Onunla henüz yatmadığım için mi? Eğer onunla yatarsam ve duygularım aynı olmazsa bu ne kadar kötü olurdu?" Başımı eğiyorum. "Zaten benimle oraya gideceğini sanmıyorum çünkü kız kardeşiyle yattım," diye itiraf ediyorum.

Bir an için sessizlik oldu.

"West," diyor Bowie, sesi alçak.

Başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum.

"Onu tanımaya çalış. Eğer bu hisler büyörsen ve onun da aynı şeyleri hissettiğini düşünürsen, onlara bir şans ver. Vermezsen pişman olursun. Adriane kalbimi kırdı ama onunla geçirdiğim güzel zamanlardan pişman değilim. Sanırım hepimiz eski sevgililerimiz için bunu söyleriz... Rhodes için bile."

Rhodes homurdanıyor. "Evet. Haklısın dostum. Carrie beni her ne kadar çıldırtsa da, bana hayatımın en güzel hediyesini verdi. Bundan pişmanlık duyamam."

"Ve kız kardeşiyle bir ilişki içinde değildin," Penn diyo

r. "Daha yeni bir bebek yaptık," diye inliyorum.

"Hayattayken hiç görmediğin. Kız kardeşin de bir faktör," diyor Penn.

"Bu onun için bir faktör olabilir ve eğer öyleyse bunu anlarım," diyorum.

"O köprüye geldiğinde geçersin," diyor Bowie. "Şimdilik bu cazibe için acı çekme. Onu tanı ve hissettiğin şeyin bu olup olmadığını gör... eğer bu çekimin ötesine geçiyorsa. Bir kızın etrafında bunu bilecek kadar uzun süre kalmadın."

Elimi yüzümde gezdirip tekrar inliyorum ama o haklı. Otuzlu yaşlarımın ortalarında, kariyerimin tadını bir süre çıkardıktan ve bir düzen kurmaya hazır olduktan sonra bir ilişki düşüneneğimi hayal etmişim. Yaşadığım etkileşimler, daha fazlasını hissetmeyi beklemediğim kadınlarla oldu - lisede sadece iyi vakit geçirmek için gelen kızlar ve o zamandan beri forma peşinde koşanlar. Şimdi düşündüğümde biraz iğrenç geliyor, ama her zaman bunun tek seferlik bir şey olduğunu bilerek girdikleri için kimseye zarar vermediğini düşünmüşümdür.

Bir yabancıyı hamile bırakmak bu teoriyi suya düşürüyor.

"Bowie'nin dediği gibi," diyor Henley bize gülümseyerek. "Bu sağlam bir tavsiye." Gülüyor ve başını sallıyor. "Yine de söylemeliyim ki, sizi bu halde görmek çok eğlenceli."

Diğerleri de gülüyor ve aynı fikirde olduklarını söylüyorlar. Piçler.

"Onu daha yakından tanımayı kabul ediyorum ama bunu," elimi vücudumda gezdiriyorum, "bu her neyse çok derinlere gömeceğim ve bir daha dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim. Bunu konuşmama izin verdiğin için teşekkürler. Yardımcı oldu." Titrek bir nefes verdim.

Hepsi bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Kahretsin. Söylediklerimizin tek kelimesini bile duymadınız." Rhodes kaşlarını çatı.

"Sizi duydum. Ben sadece... Nasıl baba olunacağını öğrenmekle meşgulüm. Bir ilişki içinde olmayı öğrenebileceğimi de sanmıyorum."

YİRMİNCİ BÖLÜM

DIŞARIDA BİR GÜN

SADIE

Clara'ya bayılıyorum.

Onun genç ve seksi bir kız değil de Weston'ın annesi yaşında olduğunu öğrendiğimde hissettiğim coşkuyu zapt etmek çok zordu.

Bunun ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyorum.

Caleb'in altını değiştirdikten sonra Clara bana bir kupa uzattı. "Al bakalım tatlım. Bu bir Solar Latte. İçinde lavanta olduğunu söylediğimde neşelendiğini gördüm."

"Deneyeceğim için heyecanlıyım. Çok teşekkür ederim." Bardağı alıyorum ve bir yudum almadan önce üflüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve mırıldanıyorum. "Bu *harika*."

Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyor ve arkamda biri gözüne ilişince aydınlanıyor.

"Bugün geleceğini bilmiyordum," diyor.

Dönüyorum ve Weston'ın annesi Lane'i görüyorum. Caleb ve beni gördüğünde ağzı mutlulukla açık kalıyor. Clara'ya sarılıyor, sonra omzumu sıkıyor ve Caleb'e merhaba demek için eğiliyor.

"Gördüğün en şirin şey değil mi?" diyor.

"Gerçekten öyle," diyor Clara. "Bana söylemiştin ama *bu kadar* sevimli olabileceğine inanmamıştım."

Lane sevinçle güler ve atkısını çıkarır. "Clara'ya sürpriz yapmak istedim ama onun yerine şaşırın ben oldum."

Sırt çantasını taşıyorum ve sandalyeye dokunuyorum. "Bize katıl." Bana sırttırken başını eğiyor. "Çok isterim."

Caleb'i tutması için ona uzatıyorum ve o da heyecanla başını sallıyor. Onunla birlikte sandalyesine doğru ilerlerken bir tartışma sesi duyuyorum ve dönüp yakındaki bir masada oturan iki yaşlı adamı görüyorum.

"Her zamankinden daha iyi, Marv," diyor biri.

"Hayır, değil. Futbol eskisi gibi değil," diyor Marv olduğunu tahmin ettiğim adam. "Eskiden basitti. Haklı olduğumu biliyorsun Walter. Maç izlemeye gider, sosisli sandviç yer ve bira içerdik... uygun bir saatte eve dönerdik. Şimdi ise binlerce insan göğüslerini boyuyor ve kafalarına o aptal şeyleri takıyor. Oyuncular gol attıklarında sanki oyunun asıl amacı bu değilmiş gibi o tuhaf danslarını yapıyorlar."

"Haklısın, haklısın," diyor Walter. "Gerçekten de aptal gibi görünüyorlar. Ve oradan çıkmanın bu kadar uzun sürmesine dayanamıyorum. Evde izlemeyi tercih ederim."

Marv onaylarcasına homurdanıyor.

Marv bana doğru bakıp gözlerini bana dikince homurdanıyorum ve hızla dönüyorum.

Lane bana göz kırpmıyor ve "Hey, Marv ve Walter, bu sabah sizi görmek ne güzel" diyor.

İkisi de homurdanarak selam veriyor ve bir şey yutmuş gibi bakıyorlar.

Köt

ü. "Burası neden bu kadar kalabalık Clara?" Walter kaşlarını çatıyor.

Clara bir omzunu kaldırır ve sırttır. "Silver Hills'in iyi insanları Kahvem, sanırım."

"O zaman neden yarısını tanımıyorum?" Marv diyor ki.

"Ah, hadi ama, kasabada yeni insanlar görmek güzel, değil mi?" Clara öyle diyor. Gülüyor ve elini Lane'in omzuna koyuyor. "Birazdan sana kahve getireceğim."

"Sağ ol canım," diyor Lane. Bana doğru eğiliyor ve fısıldıyor, "Şu yaşlı moruklar gökyüzünün mavi olmasından şikayet ediyorlar."

Kıkırdıyorum ve kahvemi yudumluyorum.

"Ee, nasıl gidiyor? sen yerleşmeye Weston'lara? Alışıyor musun?" diye soruyor.

Weston'ın adını söylediğinde yüzümün ısındığını hissediyorum ve umarım Lane fark etmez.

"Gittikçe kolaylaşıyor," diye itiraf ediyorum. "Gerçi ikimiz de hâlâ pek çok şeye yetişmeye çalışıyoruz. Yeni mobilyaları geldi ve aslında bir beşik sipariş etmediğimizi fark ettik. Artık yatağı için bir Pack 'N Play'in olduğu güzel bir odası var." Gözlerimi deviriyorum. "Daha yapacak çok alışverişimiz var," diye ekliyorum.

Lane gülerken başı arkaya düşüyor ve Caleb de gülüyor, bu da onu çok mutlu ediyor.

"Oh, sen çok tatlısın," diye ona cilveleniyor. "Eğer Weston'la alışverişe gitmek isterseniz ben bugün yokum." Dikkati bana dönüyor ve gülümsüyor. "Bu adamla daha fazla zaman geçirmek isterim."

Lane ve David, Caleb'le tanıştıklarından beri eve sık sık uğruyorlar ve ikisi de Caleb'le çok iyi anlaşıyorlar. Üç çocuk büyütmüşler, o yüzden bu bir sürpriz değil.

Lane, "Onu henüz terk etmeye hazır değilsen anlarım," diyor.

Yutkunuyorum ve küçük diş kaşıyıcısını mutlulukla sallayan Caleb'e bakıyorum.

"Seninle vakit geçirmesini istiyorum," diyorum sonunda. "Weston arkadaki odada arkadaşlarıyla birlikte." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Bugün onun için de uygun olup olmadığını sorabiliriz."

"Harika." Lane önce bana sonra da Caleb'a bakarak gülümsüyor. "Çok eğleneceğiz."

Weston ve ben Caleb'in nelerden hoşlanıp nelerden hoşlanmadığını, ne zaman yemek yemeye ve uyumaya hazır olacağını konuştuktan sonra Lane gülerek bizi uğurluyor.

"İyi olacak, söz veriyorum," diyor.

Weston Caleb'in araba koltuğunu kendi arabasına koyuyor ve Lane sürücü koltuğuna geçip bize bakarken eğlenmiş görünüyor.

"Herhangi bir sorun çıkarsa ararım ama çıkacağını sanmıyorum" diyor. "İyi eğlenceler çocuklar. Acele etmeyin. Caleb ve ben çok eğleneceğiz ve babanız onu görme fırsatı bulamadan onu alırsanız hayal kırıklığına uğrayacak."

Weston başını sallıyor ve daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyor ama yine başını sallıyor. "Teşekkürler anne. Nasıl olduğunu bize haber ver, tamam mı?"

"Haber veririm."

Silver Hills'ten geçerken ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Birbirimizle yalnız kaldığımız nadir anlardan biri.

Weston boğazını temizliyor. "Daha önce Autumn'a mesaj attım ve beşik için Denver'da bir yer önerdi. Ama aynı zamanda burada şirin kıyafetler ve benzersiz oyuncaklar satan harika bir yer duyduğunu söyledi. Önce oraya uğramak ister misin?"

"Elbette. Kulağa hoş geliyor." Ona bakıyorum ve gülümsemesi çok tatlı, bu da midemin burnunun düşmesine neden oluyor.

Bu her neyse *artık* üstümden atmam lazım.

"Çocuk olmadan garip hissediyorsun, değil mi?" Weston öyle diyor. Gülüyorum. "Evet, gerçekten garip."

Bir butiğin önüne çekiyor ve park ediyor. Alışveriş yapmaya asla gücümün yetmeyeceği bir yere benziyor ve zilyonuncu kez bu hayatı yaşadığıma inanamıyorum.

"Annem ona iyi bakacak," diyor. "Ve mutsuz görüldüğünde arayacak."

Başımı sallıyorum. "Endişelenmiyorum. Sanırım tüm ebeveynler... yani tüm *insanlar* bebeklerinden ilk kez ayrıldıklarında böyle hissederler." Başımı sallıyorum. "Onun ebeveyni olmadığımı biliyorum. Öyle demek istemedim... ve onu daha önce de terk ettim... tabii ki. Sadece şimdi farklı hissediyorum."

"Eğer rahatsız oluyorsan böyle demek zorunda değilsin ama ben seni onun ebeveyni olarak görüyorum. Her gün onunla ilgileniyorsun. Ona ortak ebeveynlik yapıyoruz."

Ağlamamak için kendimi zor tutarak ellerime bakıyorum. Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ve ona dönüyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Ve sonra daha yüksek sesle, "Hadi yapalım şunu" diyorum.

Sırıttı. "Evet, hadi yapalım."

Elini kaldırıyor ve ben de sıkıyorum, ikimiz de birkaç saniye sıkıyoruz ve ortada hiçbir neden yokken deli gibi sırtıyoruz.

Butik şimdiye kadar gördüğüm en şirin yerlerden biri. Şirin kıyafetler ve şirin *her şey*. İlk başta bir şey seçmeye isteksizdim ama Weston sevimli kıyafetleri tutmaya devam ediyor ve ben hülyalı gözlerle bakıyorum, o da gülüyor ve onları kolunun üzerinden geçiriyor. Şimdiden epey bir yığını var.

"O kadar çok kıyafete ihtiyacı yok." Gülüyorum.

"Bunun bir beden büyüğünü alacağım. Ya da iki bedenini de," diyor Weston. "Bu çok sevimli."

Yanımızdaki satış görevlisi kıkırdıyor ve biz ona bakarken el sallıyor. "Merhaba, ben Marcy. Bunları sizin için ayırmamı ister misiniz?" Weston'a bakıyor ve onu tanıdığına nefesi kesiliyor. "Weston Shaw," diye nefes alıyor. "Sen... Ben... Sen inanılmazsın."

Weston her zaman böyle söylenmesine alışkınmış gibi ona gülümsüyor ama bana baktığında yanakları pembeleşiyor. "Teşekkür ederim. Ekibim olmadan bunu yapamazdım," diyor. Kıyafet yüklü kolunu kaldırıyor. "Alışverişimiz bitmedi ama bunları alacağız. Nereye koyacağımı söyleyin."

Marcy trans halinde tezgahı işaret eder.

Başını salladı ve onları oraya götürdü. Bir kitaplıktaki eşyalara bakmaya başlıyorum ve gülerek onu elime alıyorum.

"Ne buldun?" diye soruyor.

"Bunu almalısın," diyorum, tinkle çadırını tutarak.

"Nedir bu?" Kaşlarını çatıyor, inceliyor. Anladığında gözleri açılıyor ve gülüyor. "Bebeklerin bu kadar boka ihtiyacı olduğunu bilmiyordum. Evet, bunu alıyoruz." Üç tane daha alıyor ve onlara baktığında yine gülüyor.

Turuncu beyaz bir cihazın önünde duraklıyor. "Bebek susturucu da neyin nesi?" diye fısıldıyor.

Kıkırdıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Dene bakalım."

Açıyor ve ikimiz de gözlerimizi kocaman açarak birbirimize bakıyoruz. "Hayır," diye fısıldıyorum.

"Kesinlikle hayır. Bana mı öyle geliyor yoksa bu ürkütücü mü?" diye fısıldıyor.

"Kesinlikle. Sürekli susmaktansa dalgaları ya da güzel bir şeyi dinlemesini tercih ederim. Bu bana okuldaki kütüphaneciyi düşündürüyor, sürekli herkesi susturuyor."

"Katılıyorum. Bak, bunun sesi neye benziyor?" Başka bir ses makinesi çalışıyor ve içinde dalgalar ve yağmur var. Bana *inanabiliyor musun* der gibi bakıyor. "Az önce dalga istediğini söylememiş miydin? Bu bir işaret."

Gülüyorum ve o da vitrinin arkasındaki kutulu olanı alıyor. Neyi sevdiğimi söylemeyi bırakıyorum çünkü sevdiğim her şeyi alıp tezgaha koyuyor. Mağazadan çıktığımızda bankı bırakmıştı ve henüz beşiğe bile gitmemiştik.

Denver'a kadar yol boyunca sohbet ediyoruz, aramızdaki hava artık çok daha rahat ve yol tarifine göre neredeyse mağazaya varmak üzereyiz

Weston büyük bir kitapçının otoparkına girdiğinde Autumn tavsiye etti.

"Kitapçı mı?" diye sordum.

"Twinkle Tales yerine buraya gittiğim için kendimi çok yanlış hissediyorum ama... buradayız ve Silver Hills'e döndüğümüzde kapanmış olacaklar. Caleb'in birkaç kitaba daha ihtiyacı var, değil mi? Elindekileri seviyorum ama biraz çeşitliliğe hazırım."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve dükkana giriyoruz. *Vahşi Şeyler Nerede*'yi elime aldığımda elinde bir düzine kitap vardı. Nefes nefese kalıyor ve ben gülümsemeden duramıyorum.

"Ben de bunu arıyordum. En sevdiğim kitap" dedi.

Neredeyse Caleb'la kitap hakkında konuşurken kulak misafiri olduğumu söyleyecektim ama sıırttım ve "Bunu sevebileceğini düşünmüştüm" dedim.

Kitabı alıyor ve saygıyla tutarak sayfalarını çeviriyor. "Bunu ona okumak için sabırsızlanıyorum" diyor.

O kitaba bakarken ben de onu daha rahat algılayabiliyorum. Uzun kirpikleri, dolgun dudakları, biraz daha uzadığı için saçlarının kulaklarının etrafında kıvrılma şekli. Caleb için aldığımız her şey karşısında çocuksu bir heyecan duyuyor ama geniş omuzlarının kitapçının koridorunu doldurması tamamen erkeklere özgü.

Bu adam hakkında çok kötü şeyler düşündüm ve hepsi de yanlıştı. O iyi bir adam. İyi bir baba. Ve kendisi için doğru kişiyle tanıştığında, iyi bir eş olacak.

Bu düşünce beni ayıltıyor ve ondan uzaklaşıyorum, kitaplara bakıyorum ama aslında onları hiç görmüyorum.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

KITAPLAR VE FILMLER VE SES MAKİNELERİ

WESTON

Caleb arka koltuktayken eve döndüğümüzde uçuyorduk. Bugün pek çok harika şey bulduk. Anneme ne aldığımızı söylediğimde güldü ve hepsini karşılayabileceğimi tahmin ettiğini söyledi.

"Ama biraz da üniversite fonu için ayır," diye dalga geçti.

Beşiği yarın sabah gelecek, bu yüzden ona yeni kitaplarından birkaçını okuduktan sonra, *Where the Wild Things Are*'ı en sona saklayarak, onu portatif beşiğine yerleştirmeye başladım.

"Bu şeyde sadece bir gece daha geçirdikten sonra yeni yatağında krallar gibi uyuyacaksın," diyorum ona.

Sadie yanımdan geçiyor ve sonra geri dönüp kapının önünde duruyor. "Ona bir iyi geceler öpücüğü daha vermek ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve bize doğru yürüyor, onu öpmek için eğilirken gülümsüyor. "Seni seviyorum, tatlı çocuk," diye fısıldıyor.

Onu yatağına yatırıyorum ve Sadie yeni ses makinesini açıyor. Dalgaları duyduğumuzda birbirimize sırtıyoruz ve sessizce odasından çıkıyoruz.

"Acaba dalgalar varken daha uzun süre uyuyabilecek mi?" diye fısıldıyorum.

"Umarım öyle olur," diyor.

Hâlâ koridorda dururken birbirimize bakıyoruz. Onun ve Caleb'in üst katta olması hoşuma gidiyor. Onlar gelmeden önce bu evin ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim.

"Bir kadeh şarap ya da başka bir şey ister misin?" diye sordum. "Film izleyebiliriz." Şaşırmış görünüyor. "Tabii. Evet, kulağa harika geliyor aslında."

Sırıtiyorum. "Alışverişle geçen uzun ve zor bir gün geçirdik. Bunu hak ettik."

Gülüyor. "Eğer bu uzun ve zor bir günse, bunlardan biraz daha alayım, lütfen."

Aşağıya iniyoruz ve ben bodrum merdivenlerini gösteriyorum. "Bir şişe seçmeme yardım etmek ister misin?"

Başını sallıyor. "Ne seçeceğimi bilemem. Sana güveniyorum... ve her şeyi seviyorum," diye ekliyor.

"Süslü şarap mahzenime rağmen bir sürü süslü şeyim yok."

Söy

Merdivenlerden koşarak indim ve bir şişe kırmızı şarap aldım. Umarım le.

bunu beğenir. Mutfağa gittiğimde Sadie bir sürü kraker ve Bir.

Felicity'nin Noel'de bana verdiği uzun, güzel tahtanın üzerine kurutulmuş meyveleri diziyor. Peyniri dilimleyip krakerlerin etrafına sarıyor ve ardından jambon ve salam ekliyor.

"Harika görünüyor," diyorum. "Bunu bana kız kardeşim vermişti ama ben hiç kullanmadım. Şimdi neden kullanmadığımı bilmiyorum."

"Ben de hiç kullanmadım. Ama sevdiğim bazı ev programlarında bunu yapıyorlar. Aile yenilenmiş evlerini ilk kez görmeye geldiğinde masanın ya da mutfak adasının üzerinde kocaman bir şarküteri panosu oluyor. Genelde bundan daha yüksek olurlar ama bu ikimiz için de iyi bir başlangıç." Gülüyor. "Her zaman lezzetli görünüyor... ve güzel."

"Öyle." Başımı sallıyorum.

Kafasını kaldırıyor ve ona baktığımı fark ediyor. Şarap şişesini kaldırıyorum.

"Bu iyi mi?"

Şişeye bakmadan başını sallıyor ve ben de kıkırdarak iki kadeh kapmak için harekete geçiyorum. Her birine şarap dolduruyorum ve tepsiden uzaklaştığında ona bir bardak uzatıyorum.

"Bunlar da güzelmiş. Bunları Autumn mu seçti?"

"Hayır, bunları bana Olivia verdi. Ben de hiç kullanmadım. Her şeyin bir ilki vardır." Sırıtiyorum ve şarküteri tabağıyla bardağımyı kaldırıp alt kattaki sinema odasına götürüyorum.

Sadie bebek telsizini açıyor ve ekrana bakıyor. Tahtayı bırakıyorum ve onunla birlikte ekrana bakmak için hareket ediyorum.

"Çıktı," diye fısıldıyor.

"Şimdiden bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diyorum.

Ortadaki iki sandalyeye doğru ilerliyoruz ve oturuyoruz.

"Tabağa ihtiyacımız var mı? Gidip biraz getirebilirim." Aşağıdaki barı işaret ediyorum.

"Ben televizyonsuz da iyiyim," diyor.

Televizyonu açıyorum ve Sadie *The Proposal*'ı görünce gülüyor. Oynuyorum.

"Bu filme bayılıyorum. Hiç izledin mi?" diye

sorar. "Çok uzun zaman oldu."

"Muhtemelen romantik komedilerden hoşlanmıyorsundur. Başka bir şey izleyebiliriz." "Romantik komediler benim için sorun değil," diyorum.

"Kız kardeşlerim var, biliyorsun. Onların da ve ben de romantik komedilere katlanmak zorunda kaldım."

Gülüyor. "Şey, seni dışarıda bırakmak falan istemiyorum..." Sesi şakacı ve ben uzanıp onu yanından dürtüyorum. Bir çığlık atıyor ve gözlerim açılıyor.

"Oh, gıdıklanıyor musun?" Tekrar yapıyorum ve ağzı şok içinde düşüyor. "Hey, dikkat et," diyor ve *beni yanımdan* dürtüyor.

Gülüp tekrar denediğinde sarsılarak elini tutuyorum. Donup kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve ellerimizi göğsüme doğru çekiyorum. Kalbimin ne kadar sert çarptığını hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Dudaklarını yalıyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor ve kendimi durduramadan eğilip ağzını ağzıma alıyorum. Dudakları yumuşak ve tatlı. Tadı nane ve kayısı gibi ve ağzı çok iyi hissettiriyor. Öpücüğü derinleştiriyorum ve o inliyor. Elini elimde tutuyorum ve diğer elimle ipeksi saçlarının arasına giriyorum. Serbest eli de aynı şeyi yapıyor, öpüşürken saçlarımı çekestiriyor, öpüşüyor ve öpüşüyoruz.

Sonunda elini bıraktığımda çenesine, boynuna dokunuyorum ve sonra kalçalarını kavrayıp üzerime çıkana kadar kaldırıyorum. Onun için ne kadar sert olduğumu hissettiğinde nefesi kesiliyor ve bu tam bir mutluluk. Onu üzerime sürtmeye başladığımda, aklımı kaçırdım. Elim gömleğinin üzerinde geziniyor ve ben

Sutyenini yana kaydırıp başparmağımı meme ucunun üzerine koymadan önce memesini avuçluyorum. Çıkardığı ses doğrudan sikime gidiyor ve bunu tekrar tekrar yapıyorum, parmaklarımın arasında çekeştiriyorum ve sonra acıyı ovuyorum. Ağzımın içine doğru nefes alıyor ve hareketlerimiz daha çılgınca bir hal alıyor. Taytını aşağı çekiyorum ve o da bana yardım etmek için yukarı kalkıyor, ben de aynı şeyi onun için yapıyorum, ta ki aramızda daha az katman kalana ve sadece iç çamaşırlarımızla kalana kadar. Bu kadar iyi hissettirmesi inanılmaz. Bana karşı böyle sallandığında, ikimiz de titriyoruz. Klitorisine her sürtündüğümde, keskin nefes alışını duyuyorum ve bu beni tekrar böyle ses çıkarması için her zamankinden daha kararlı hale getiriyor.

Omuzlarımı kavlıyor, saçlarımı çekiyor ve bana karşı sıcaklığını hissediyorum. Parmaklarım külotunun altından ona dokunmak için hareket ediyor ve dağılmadan önce şişmiş tomurcuğunun üzerinde sadece birkaç küçük daire alıyor. Başı bir iniltiyle geriye düştüğünde, boynundan aşağı öpüyorum ve daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarını döndürüyor ve işte o zaman orgazmım içimden geçiyor. Kör edici ve sanki zaman duraklıyor ve bunun ne kadar inanılmaz hissettirdiğinin coşkusu devam ediyor.

Ama sonra ben gözlerimi açtım, o da kendi gözlerini açtı ve bir de baktım ki üzerimden kalkıyor. Önümde duruyor, göğüs uçları tam göz hizamda gururla kalkmış. Ağzım sulanıyor. Ağzımı ona götürmek için yanıp tutuşuyorum ama başımı kaldırıp gözleriyle tekrar karşılaştığımda donup kalıyorum.

"Bunu yapmamalıyız," diye fısıldıyor. "Bu olamaz."

Elimi saçlarımın arasından geçirip nefes veriyorum. "Tamam. Tamam. Özür dilerim. Yapmamalıydım-"

"Hayır, tam burada seninleydim," diyor. "Sadece-"

Elini ağzına götürüp aşağıya bakıyor, gözlerini kaçırırken yanakları pembeleşiyor. Nefesimin altında küfrederek kendimi ayarlıyorum.

"Ellerimi kendime saklayacağım," diyorum ona. "Gel hadi. Yemek yiyip film izleyeceğiz." Ellerimi kaldırıp sallıyorum. "Ellerini çek. Söz veriyorum."

Hâlâ tereddütlü görünüyor, ama sonra Alaska'ya vardıkları ve Sandra Bullock'un anne ve büyükanneyle tanıştığı sahne geliyor. Ellerini yanaklarına götürüyor ve tekrar oturmadan önce derin bir nefes alıyor.

"Tamam. Bu filme karşı koyamıyorum... ve acıktım."

"Harika," diyorum sesi açarak. "Hemen döneceğim."

Hâlâ gözlerimin içine bakmadı ama kaçmamasını bir kazanç olarak görüyorum.

Üzerimi değiştirmek için koşuyorum ve geri döndüğümde tahtayı
aramıza yerleştiriyorum, böylece koltuklarımızın kollarına yaslanıyor.

Oturmadan önce bana bakıyor ve hala çok endişeli görünüyor. "Bir
daha olmayacak, tamam mı?" Sözlerimi yumuşatmak için
gülümseyerek söylüyorum.

Hafifçe başını sallıyor ve ikimiz de yiyip içip filmi izliyoruz. şey, o
film izliyor.

Ben hâlâ aramızda olanlara takılıp kalmış durumdayım ve onun yanında
nasıl hayatta kalabileceğimi ve ona bir daha dokunamayacağımı merak
ediyorum.

şimdiye kadar herkesten hiç tereddüt etmeden uzaklaşabilmeme
şaşmamalı - bu gece Sadie'yle hissettiklerime yakın hiçbir şey hissetmedim.

BÖLÜM YIRMI İKİ

ZİHİN AYDINLATMA

SADIE

Aman Tanrım. Az önce ne yaptık biz?

En sevdiğim filmlerden birine bile odaklanamıyorum çünkü... o *öpücük*... bana hissettirdikleri. Seks bile yapmadık ama şimdiye kadar yaşadığım en yoğun deneyimdi.

Burada onun yanında oturmaya nasıl devam ettiğimden emin değilim çünkü tüm vücudum ateşler içinde ve geri sarmaktan ve kucağına atlamaktan ve bundan daha fazlasını almaktan başka bir şey istemiyorum. Ama uygun kısımlarda sessizce gülüyorum ve umutsuzca bunun normal olduğunu iddia etmeye çalışarak şarküteri panosundan dalgınca bir şeyler alıyorum.

Bunu yapabilirim. Weston Shaw'ı bir sonraki nefesimden daha çok istediğim için değil de sadece hormonlarımın bir anda kontrolden çıkması yüzünden olmuş gibi davranabilirim.

Eminim onun için gerçekten sadece hormonlardır. Kendisi de söyledi, uzun zaman oldu. Hepsi bu kadar.

İkimiz de bunun bir daha asla olamayacağını biliyoruz.

Bunun tek seferlik bir şey olduğu için üzüntümün içinde debelenmemeye çalışıyorum.

Bu kadar acınası olma, diyorum kendime. Akıllara durgunluk veren bir öpüşme seansıydı, ama hepsi bu.

Ve hiç olmamış gibi davranacağız.

Tepsiyi temizledik ve Weston şarap kadehlerimizi doldurdu. Film bittiğinde kafam allak bullak oluyor ve keşke o kadar yemeseydim diyorum. Ayağa fırlayıp bardaklarımızı aldım.

"Bunu ben halledebilirim," diyor.

"Benim için sakıncası yok."

Her şeyi yukarı taşıyoruz ve Weston kurularken ben bardakları ve tahtayı yıkıyorum.

"Bence bu konuyu konuşmalıyız," diyor Weston

usulca. "Mmm. Sanmıyorum." Başımı sallıyorum.

"Ya istersem?"

"Bence şu an garip ama sabah farklı olacak. Bence olanları unutalım ve-"

"Sadie, bunu unutabileceğimi sanmıyorum. Unutmak da istemiyorum."

Ona bakmak için dönüyorum ve bana sadece açlık olarak tanımlayabileceğim bir bakışla bakıyor.

"Bu işle uğraşamayacağımız kadar çok şey tehlikede," diye fısıldıyorum.

Elini saçlarında gezdiriyor ve başka tarafa bakıyor.

"Neden korkuyorsun?" diye soruyor, gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda. "Sahip olduklarımızı kaybetmekten korkuyorum... ve ayrıca ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum.

kız kardeşim."

"Burada birlikte inşa ettiğimiz şeyi bir kenara bıraksan bile, aramızda geçenler Sasha'yla olanlardan çok daha büyük, çok *daha* önemli."

Ben bir şey söylemeyince başını salladı.

"Tamam, hiçbir şey yapmayacağız," diyor. Bana tekrar baktığında başını eğiyor. "Ama bu hissettiklerimi değiştirmeyecek. Ve bu... inanılmazdı."

Nefesim kesiliyor ve gözlerini ağızma dikeyiyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Yanından geçip merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Huzursuz bir gecenin ardından erkenden kalkıp hazırlanıyorum. Bugün için büyük bir planım yok -annem birazdan gelecek, hepsi bu- ama fark ettim ki

İşe gidiyormuş gibi giyinmek kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor. Eşofman ve tayt giymeyi seviyorum ama her gün bunu yapmaya devam edersem, kot pantolonuma sığamadığım zaman hiçbir fikrim olmayacak. İşe giderken yaptığım kadar çok makyaj yapmıyorum ama kendimi toparlanmış hissetmeme yetecek kadar makyaj yapıyorum.

Weston'ın hatırı için giyindiğimden değil ama...

Tamam, belki biraz.

Kıyafetlerle ilgili tüm bu düşünceler bana dün daireye gitmediğimi hatırlattı. Belki birkaç şey sipariş ederim. Ben de tam oradaydım. Yakındayken bunu halletmek iyi olurdu.

Weston bana çok para verdiğini düşünmüyor, ama garsonluk işimden kazandığımdan daha fazla ve orada iyi bahşiş alıyordum. Belki giymek için birkaç yeni şey sipariş edebilirim ve evdeki eşyaları gözden geçirmeyi başka bir zaman düşünebilirim.

Odadan çıkmak üzereyken annem mesaj atıyor.

ANNE

Bu sabah geç saatte gelmem hâlâ uygun mu?

Evet, olur. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

ANNE

Bir şeye ihtiyacın var mı?

Ona cevap yazmadan önce duraksadım.

Dün evine uğramak istemiştin ama gelemedim. Eve götürdüğün kutulardan bazılarını getirmek ister misin? Buradan devam edebilirim. Caleb için anlamlı bir şey saklamak istiyorum.

ANNE

Bu harika bir fikir, tatlım. Tabii, getiririm. Henüz bir şey yapmaya cesaret edemedim.

Sen yapamıyorsan benim için sorun değil.

ANNE

Senin ve Caleb'in yüzünü her gördüğümde bana yardımcı oluyor.

Seni seviyorum, anne.

ANNE

Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.

Odadan çıkıyorum ve neredeyse Weston'a çarpıyordum. Gömleksiz ve terli, tuzlu tenini yalamak istiyorum ve-

Başımı sallıyorum ve kendimi vücuduna değil gözlerine odaklanmaya zorluyorum.

"Günaydın," diyor. Caleb'in odasını işaret ediyor. "Ondan hâlâ bir ses duymadım. Sen duydun mu?"

"Hayır. Son bir saattir her beş dakikada bir monitöre bakıyorum ve hâlâ bir şey yok."

Gülüyor ve telefonu çaldığında duraksıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Buna bakmalıyım."

Başımı sallıyorum ve cevap verip koridorda ilerliyor. Kapısını açık bıraktığı için küfrettiğini duyabiliyorum. Dönüp arkama bakıyorum ve onu volta atarken görüyorum.

"Zamana ihtiyacım vardı," diyor. "Biliyorum. Ama bu karmaşık bir durum."

Tekrar küfrediyor ve Caleb'in miyavlamasını duyduğumda rahatlıyorum, böylece odasına girip kulak misafiri oluyorum.

Caleb'i temizliyorum ve biberonunu hazırlamak için onu pijamalarıyla aşağı indiriyorum. Bu sabah çok mutlu, gülücükler saçıyor ve fırtınalar koparıyor. Weston mutfağa giriyor, üzerinde hala egzersiz şortu var ama artık bir tişört giyiyor ve Caleb zıplıyor ve Weston yaklaştığında neredeyse ona doğru atlıyor.

"Senden hoşlandığı kesin," diye takılıyorum.

Normalde olduğu gibi gülmeyince ona bakıyorum. Caleb'in alnından öpüyor ama dikkati dağılmış görünüyor.

"Sorun nedir?" diye soruyorum.

Bana bakıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hastanedeki o ilk günlerden beri hiç bu kadar ciddi görünmemişi.

"Görünüşe göre fotoğrafcılar dün çok mutluydu. Her yerde fotoğraflarımız var, bazıları Caleb'la birlikte, bazıları da sadece sen ve

Ben. Menajerim ve reklamcım uzun zamandır Caleb hakkında bir açıklama yapmamın peşindeydi, böylece hikayeyi kontrol edebilecektik." İç çekiyor ve Caleb'in başını tekrar öpüyor. "Ama tüm dünyayı bu işin içine davet etmeden önce onu kendim tanımak için zaman istedim." Bana baktığında gözleri acı dolu. "Sasha hakkında nazik konuşmam benim için önemli ve ilk başta çok öfkeliydim, bunun bir kısmının dışarı sızabileceğinden endişelendim. İşlerin kadınlara nasıl döndüğünü çok gördüm ve bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapacağım." Bana sert bir bakış attı. "Tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi. "Artık haberler çıktığına göre, hasar kontrolü yapmam gerekiyor. Bugün."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Gözleri hâlâ endişe dolu ama gülümsemesi bana odaklanıyor. İçimi ısıtıyor ve ben de ona gülümsüyorum, umarım karşılığında aynı sıcaklığı alır.

"Dağınıklığımla başa çıkmama yardım etmeyi teklif ettiğin için bile teşekkür ederim." Alay ediyor. "Bundan daha fazlasını yaptın, sana teşekkür etmem gereken devasa bir liste var. Sana sonsuza kadar borçlu kalacağım, bunu biliyorsun, değil mi?"

Gülüyorum ve omuzları gevşiyor.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diyorum ona. "Hazırlan. Caleb yanımda."

Bugün annem geliyor, yani meşgul olacağız."

"Tamam. Basın toplantısı uzun sürmeyecek. Amy bugün temizlik için gelecek. Ve kahretsin... Beşik geldiğinde burada olmak istiyordum. Öğleden sonra döndüğümde arayıp gelip gelemeyeceklerini sorarım. Ben yokken bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Söylerim."

"Duşumu alıp çıkacağım."

"Tamam." Caleb'i ondan almak için hareket ediyorum ve Weston beklediğimden daha fazla yaklaşıyor, böylece ağızlarımız birbirine bir santim kadar yaklaşıyor.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum ve o dudaklarıma bakıyor. Orada ne kadar süre birbirimize bakarak durduğumuzdan emin değilim ama benden bir adım uzaklaştığında uzuvlarımla ağırlaştığını hissediyorum. Boğazını temizliyor ve Caleb'in saçlarını okşuyor.

"İkinizle birazdan görüşeceğim," diyor.

Yürüyüp gidiyor ve ancak o zaman derin bir nefes alabiliyorum. Telefonum çalıyor ve arayan Kim.

Bana WESTON SHAW ile çıktığını söylememiştin! Bu ne zaman oldu?!

Ben inanmıyorum. Okuduğunuz her şeye inanmayın! <Gülme emoji>

KIM

Resimler bin kelimeye bedeldir ve Weston ile sizin resimleriniz bundan çok daha değerli. <Fire emoji>

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için sustum ve Caleb'i biberonuyla besleyip uykuya yatırdıktan sonra, hangi fotoğrafların çıktığını görmek için Weston Shaw'ı Google'da arattım. Geçmişte onu sürekli mankenler ve ünlülerle birlikte gördükten sonra, kendimi onun yanında görmek rahatsız edici. Kötü görünmüyorum, ama onun çıktığı kadınlara da benzemiyorum... ya da takıldığı kadınlara, sanırım, çünkü o gerçekten çıkmıyor.

Kendimi eleştirmeyi bırakıp Weston'ın yüzünü incelediğimde derin bir nefes alıyorum.

Gerçekten çok mutlu görünüyor.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

GÜZEL ŞEYLER

WESTON

Basın toplantısı acı vericiydi. Öyle olacağını biliyordum.

Kısa ve basit tutmaya çalışıyorum.

"Trajik koşullar nedeniyle oğlumla ilgili haberleri gizli tuttum. Annesi Şubat ayında bir trafik kazasında öldü ve ailesine duyduğum saygıdan ve yas tuttuğum bu dönemde dikkatlerin onlardan uzak tutulmasını rica ediyorum. Baba olmanın zorlukları yok değil ama oğlum kısa sürede hayatımın ışığı oldu. Hiçbir şeyi ailemden ve futboldan daha fazla sevebileceğimi düşünmezdim ama bu küçük çocuk kalbime girdi. Şimdi tüm arkadaşlarımın çocuk sahibi olmanın hayatımı en iyi şekilde değiştireceğini söylediklerinde ne demek istediklerini anlıyorum. Bu hiç bilmediğim bir sevgi."

Ben duraklar durmaz sorular başlıyor.

"Son zamanlarda birlikte görüldüğün kadın kim?"

"Çocuğunuzun annesiyle bir ilişkiniz var mıydı?" Derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, annesiyle bir ilişkim yoktu. Son zamanlarda birlikte görüldüğüm kadın çocuğumun teyzesi, annesinin kız kardeşi. Onu birlikte büyütüyoruz."

"Onunla romantik bir ilişkiniz var mı?"

Joan elini kaldırdı ve reklamcım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Bunun için California'dan uçakla geldi ve neredeyse onu gelmekten vazgeçirmeye çalışıyordum. Yaklaşık 1.80 boyunda ve sırlıslıkla 100 kilo ve en agresif muhabirlerin bile içine Tanrı korkusu salabiliyor.

"Bugünlük bu kadar vaktimiz var. Teşekkürler," diyor.

Odadan çıkarken sorular gelmeye devam ediyor ve arabaya dönene kadar rahatlamıyorum. Joan şoförüne beni evden aldırdı, böylece basın toplantısında neleri söyleyip neleri söyleyemeyeceğimi konuşabilecektik.

"Olabilirdiğin iyi geçti," diyor. "Bunu bir sır olarak saklayarak herkesin merakını körüklediğini biliyorsun."

"Bir oğlum olduğumu öğrendiğimden beri kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başladım. Yorgunluğun şakası yok ve şoktaydım. İnanın bana, yapmaya çalıştığım son şey merakı körüklemektir."

"Biliyorum." İç geçiriyor ve kocaman siyah çerçeveli gözlüklerini kaldırıp bana bakmadan önce elimi okşuyor. "Bir dahaki sefere beni dinle, tamam mı?"

"Tamam."

"Sasha ile bir ilişkin olmadığını söylemenin iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor. "Senaryonun dışına çıktın." Gözlüklerini çıkarıp pencereden dışarı bakıyor. "Tabii şu diğer kız hakkında bana söylemek istediğin bir şey yoksa, kız kardeşi. Adı ne?"

"Sadie."

Yüzünü bana döndü. "Peki onunla romantik bir ilişkin var mı?"

Dün gece onu öptüğümü, parçalanışını izlediğimi düşünüyorum ve bu beni daha çok arzulamaya itiyor. "Hayır."

Yüzünü buruşturuyor ve gözlükleriyle beni işaret ediyor. "Bu sana inanmam için çok uzun bir duraklamaydı."

Başım koltuk başlığına yaslanıyor ve inliyorum. "Biz değiliz." Hâlâ kulağa zayıf geliyor, bu yüzden ekliyorum, "Ama o benim olmamı isteyeceğim biri olabilir."

Joan beni kolumdan dürttüğünde başımı yana çeviriyorum. Gözleri parlıyor ve gülümsüyor ki bu nadir görülen bir şey. Gözlerimi deviriyorum ve başımı tekrar ondan yana çeviriyorum.

"Bu bir ilk, değil mi?" diye soruyor. Cevap vermiyorum.

"O zaman söylediklerinle kesinlikle doğru şeyi yaptın. Hâlâ hassas bir durum ama daha az hassas. Eğer ayrıntılar konusunda sessiz kalırsak insanlar Sasha'nın senin ve Sadie'nin taşıyıcı annesi olup olmadığını bile merak edebilir."

Başımı kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Hayır, bu konuda yalan söylemeyeceğiz. Sadie ile aramızda daha fazla bir şey gelişip gelişmeyeceğini bile bilmiyorum... ama Sasha Caleb'in annesi. Bundan başka bir şeymiş gibi göstermeye çalışırsam ailesini incitmiş olurum."

"Tamam, tamam, anladım," diyor ellerini kaldırarak. "Sadece ayrıntılar konusunda çenenin kapalı tut, tamam mı? Ve Tanrı aşkına, korunun."

"Korundum... Her zaman korundum. Gördüğümüz gibi hâlâ bir şeyler olabiliyor." Kravatımı düzelttim, bu takım elbiseyi çıkarmaya ve bu konuşmayı bitirmeye hazırdım.

"Sakin ol koca adam. Ben senin tarafındayım," diyor Joan, kolumu okşayarak.

Joan ancak bu kadar tatlı olabiliyor, bu yüzden öfkem büyük ölçüde sönüyor ve ona gülümsüyorum.

"Teşekkürler, Joan. Sen olmadan bu işlerin üstesinden gelmeye çalışmak istemezdim."

"Bana takılıp kaldın, evlat." Yüksek sesli, gırtlaktan gelen kahkahası arabayı dolduruyor. "Ve bu Sadie'nin sesini sevdim. Nasıl hissettiğini duyana kadar bir şey söylemeyecektim ama o resimlerde ona bakış şeklin..." Gözleri genişliyor ve elleri bir patlamayı taklit ediyor. "Mutlu olmayı hak ediyorsun. Sonun benim gibi olmasın, yaşlı ve yalnız, geceleri yatağını ısıtmak için çalışmaktan başka bir şey yapmadan."

"Sen zamansızsın, Joan. Ve aşkı bulmak için asla çok yaşlı olmadığımızı bilmiyor musun?"

"Bu saçmalığı sana kim yutturdu bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor."

Gülüyor. Bir süre sessiz kaldık ve Silver Hills'e vardığımızda neşelendi.

"Biliyor musun... Bu kasabayı gerçekten seviyorum. Buraya sadece seni görmek için geldim ama buraya alışabilirim."

"Kaliforniya'ya dönmek için acele etmek zorunda mısınız? Kal ve bu akşam bizimle yemek ye."

"Keşke kalabilseydim." Dudaklarını sahte bir surat ifadesiyle dışarı çıkarıyor. "Belki yakın bir zamanda burada birkaç gün geçirmeyi planlarım. Eğer senin kızla işler böyle ilerlemeye devam ederse, gelip hasar kontrolü yapmam gerekebilir." Göz kırıyor.

"O benim kızım değil, ama evet, ne zaman istersen gel. Oğlumla tanışmalısın çok."

Elini sallıyor. "Babası olarak seninle çok güzel olduğuna eminim ama ben ve bebekler dondurma ve pastırma gibi birbirimize yakışıyoruz." Ürperiyor.

"Aslında o ikiliyi ben de yedim ve hiç fena değil. Caleb'e bir şans vermelisin. Belki seni şaşırtır." Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Beni şaşırttı. Küçük bir insana bu kadar çabuk bağlanabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Tam kapıma yanaşırken burnunu çekiyor ve gözlüklerini sallıyor. "Vay be. Tam zamanında geldim. Beni bir tarıkata katılmaya ikna edersin diye düşünmüştüm. İkna edicisin, Weston Shaw." Bana sırtıyor. "Unutmayın. Ağzını kapalı tut. *Herhangi bir şey* hakkında ne kadar az ayrıntı konuşulursa o kadar iyi. Ve bana haber vermeden aşık olmasan iyi edersin."

Başımı sallıyorum. "Kimse aşık olmuyor, yavaş ol." Arabadan inip arkama yaslanıyorum. "Aşk olayını yapan sen değilsen... o zaman ben varım."

"Oh, devam et." Gülüyor.

Kapıyı kapattım ve araba uzaklaştı. İçeri girmeden önce güvenlik görevlileriyle birkaç dakika sohbet ettim. Ses sisteminde Benson Boone'dan "Beautiful Things" çalıyor ve köşeyi döndüğümde Sadie'nin Caleb'i kucağına alıp oturma odasında döndürdüğünü görüyorum. Sadie zarif ve Caleb gülerken yüzünde kocaman bir gülümseme var. Sadie, Caleb'in üstünde kanepeye düşene kadar dönüp duruyorlar. Caleb gülmekten hıçkırıyor ve Sadie eğilip ona sarılıyor.

"Zavallı çocuğu çok güldürüyorsun."

Sadie'nin annesi Pam'in konuşmasını duyana kadar onun da odada olduğunu fark etmiyorum.

"Bu onun için iyi," diyorum.

Hepsi dönüp bana bakıyor ve Sadie saçlarını geriye itip daha dik oturuyor. Caleb bana sırtıyor ve zıplıyor, ben de yanına gidip başının üstünü öpüyorum. Onunla bu küçük ritüele tam olarak ne zaman başladığımı bilmiyorum... sanırım birlikte geçirdiğimiz uzun geceler sırasında, ama şimdi onu her gördüğümde bunu yapmaktan kendimi alamıyorum.

"Merhaba Pam, seni görmek güzel." Ona

gülümsüyorum. O da gülümsememe

karşılık vererek, "Ben de seni," diyor.

"Beklediğimden daha hızlı oldu. Nasıl geçti?" Sadie soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Reklamcım mutluydu, yani sanırım iyi gitti. Hiçbir şey hakkında ayrıntı paylaşmamamızı önerdi." Pam'e bir

özür dileyen bir bakış. "Eğer bunlar sana geri dönerse şimdiden özür dilerim. Sasha'nın adını paylaşmadım ama senin hakkında soru sorulduğunda," Sadie'ye bakıyorum, "çocuğumun teyzesi olduğunu ve onu birlikte büyüttüğümüzü söyledim."

Sadie telaşlanmış görünüyor ve Caleb huzursuzlandığında onu zıplatmaya başlıyor. "Benim hakkımda bir şey söylemene şaşırdım."

"Fotoğraflarda yanımda olan kadını sordular... seni."

"Ahh." Yanakları zaten dans etmekten kızarmış ama sanki sıcaklığı yeni hissediyormuş gibi yüzünü yelpazeliyor.

"Ve gelecekte birlikte daha çok görüleceğimizden emin olduğum için, bu konuda açık olmam en iyisi gibi göründü."

"Belki de en iyisi birlikte olmamamızdır?" Bana bakıyor ve biz birbirimize bakarken birkaç dakika sessizlik oluyor.

Ne istediğini mi söylüyor yoksa bana ne istediğimi mi soruyor anlayamıyorum. "Bu gerçekçi olmaz," diyorum sonunda. "Kaçınmamıza gerek yok

Sırf hakkımızda söylenebilecekler yüzünden hayatlarımızı yaşıyoruz." "Peki, fikrini değiştirirsen bana haber ver," diyor.

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Ses tonum amaçladığımdan daha sert, ama lanet olsun, ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Neden gidip Caleb'i u y u m a s ı için yatırmıyorum?" Pam söylüyor. "Uykulu görünüyor."

Sadie Caleb'in yanağını öpüyor ve onu Pam'e veriyor. "Teşekkürler anne." Ben de onu öpüyorum ve Pam onu yukarı çıkarıyor.

"Seni terslediğim için özür dilerim. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Benimle görünmek istemezsen anlarım."

"Sen iyisin. Kulağa çılgın bir gün geçirmişsin gibi geliyor" dedi.

"Bu bir mazeret değil." Ellerimi kanepenin arkasına dayıyorum ve aramızda bir karış mesafe kalana kadar yüzümü indiriyorum. "Bu hayatın en kolay olmayan kısımları da var," diyorum.

Sertçe yutkunuyor.

"Sezon dışı yaz tatili gibi. Çok geçmeden son bir buçuk aydan daha yoğun olacak ama oynadığım zaman çok fazla dışarıda olacağım. Bundan çok daha farklı olacak."

Gözlerini kırıştırıyor ve o kadar güzel görünüyor ki dikkatim dağılıyor. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve tekrar yutkunuyor. Kendimi tekrar gözlerine bakmaya zorluyorum.

"Sanırım sadece neye bulaştığımı bilmeni istiyorum... ve bunun şu anda doğru bir resim olmadığını. Medya çok yoğun olabiliyor. Caleb'i ve seni tanıyarak bu balonun içinde olmak hoşuma gitti. Buradaki insanlar

Oyuncuların, kadınların hayatları çok ağır darbe alabilir. Bunu senin için istemiyorum ama geri çekilmeni de istemeyecek kadar bencilim. En azından benden geri çekilmeni."

Arkama yaslanıp ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, içimde çok fazla enerji dolaşıyor. Birkaç saat spor yapmam gerekiyor.

"Şu anda bulunduğumuz yeri seviyorum Sadie. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin bunu bozmasını istemiyorum. Nereye gittiğini görmek istiyorum."

Kahretsin. Son cümleyi söylemek istememiştim. hissediyorum.

Elim ensemden kayıyor ve içimi çekerek onun bana ne yapacağını bekliyorum.

Bir şey söyle.

"Ben de bulunduğumuz yeri seviyorum," diyor. "Ama birlikte bir bebek büyütürken ve aynı evde yaşarken biraz bağlanmamız normal değil mi sence? Bu işte yeniyiz ve birbirimize çok şey için güveniyoruz. Bunu başka bir şeyle karıştıramayız."

"Dün gece seni öptüğümde hissettiklerime yakın hiçbir şey hissetmedim," diyorum ona.

Ağzı aralandı ve gözlerini kırıştırdı, birkaç saniye sessiz kaldı.

"Belki de en iyisi gidip dairemde kalmam" diyor. "Gün içinde arabayla gidip gelebilirim."

"Ne? Hayır. Sadie, hadi ama. Gitmeni istemiyorum. Bana dün gece olanların senin için bir şey ifade etmediğini söylersen, bu konuyu kapatırım ve bir daha konuşmak zorunda kalmayız."

"Bir daha konuşmak istemiyorum," diyor. Hay sikeyim.

Sanırım cevabım bu.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DÖNÜM NOKTASI DAĞI

SADIE

"Sence neyi unuttuk?" Weston soruyor.

Gülüyorum. "Eminim birkaç şey, ama umarım acil bir şey değildir."

Paskalya hafta sonundayız ve Landmark Dağı'na doğru gidiyoruz. Felicity bizi birkaç kez görmeye gelmişti ama ben onu ilk kez görmeye gidiyorum. Herkesle tanışacağım için heyecanlıyım.

Weston'la aynı evde yaşamaya başladığımız son birkaç hafta biraz gergin geçti ama ikimiz de birbirimizi rahat ettirmek için çok çalıştık. Öpüşmemizden sonra - olanlara ne diyeceğimi bile bilmiyorum çünkü o haklı, benim için de bundan çok daha fazlasıydı - ve ertesi günkü konuşmamızdan sonra bir daha ayrılma konusunu açmadım. Resmi olarak hiçbir şey söylenmedi, ancak ayrılmayı önerdiğimde o kadar paniklemiş görünüyordu ki, o anda benim için zor olsa da kalmaya karar verdim.

Kesinlikle zor oldu.

Ama ben sadece Caleb için doğru olanı yapmak istiyorum.

Sanırım Weston incindi, aynı fikirde olmadığımızı düşündü, ama gerçek şu ki, o öpücük çok şey ifade ediyordu ve eğer bir şey varsa, ona karşı hislerim

Gün geçtikçe daha da güçleniyor.

Günde birkaç kez, benim hakkımdaki fikrini değiştirip değiştirmedigini merak ediyorum. Aynı şekilde mi hissediyor yoksa bunu zayıf bir an olarak mı değerlendiriyor? Bunu asla bilebileceğimi sanmıyorum çünkü ikimiz *de o noktaya gelmemek* için çok iyi bir iş çıkarıyoruz.

"Aman Tanrım, bu kasaba çok şirin," diyorum. "Çok şenlikli. Şu tavşanlara bakın! Aman Tanrım, Caleb tavşanlara bayılacak."

Weston bana bakıp sırtıyor. "Her tatil için ellerinden geleni yapıyorlar, Silver Hills'ten bile daha fazla. Noel zamanı buraları görmelisin."

Landmark Mountain Lodge & Ski Resort'un otoparkına giriyoruz ve ben her şeyin sırt çantasında olduğundan emin olurken Weston Caleb'i koltuğundan kaldırıyor.

"Herkesle tanışmadan önce üstünü değiştirelim mi?" diye soruyorum. "Evet, muhtemelen."

"Onu koltuğa yatır, hızlıca yapabilirim ve kimse ne yaptığımızı görmez bile."

"Çok otoriter," diye alay ediyor. "Ben değiştiririm, çok teşekkür ederim." Ona sert bir bakış attım. "Çiş çadırını hazırladın mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Kahretsin. Hayır, yapmadım. Neden hiç üstüne *işemiyor*?"

"Çünkü şaşırtmak için çok eğlenelisin."

Gülüyor ve midem bulanıyor. Evet, belli ki harika bir oyuncuyum çünkü Weston'ın onun için ne kadar kötü olduğuma dair bir fikri olduğunu sanmıyorum.

Telefonu deli gibi çalmaya başlıyor ve kaşlarım havaya kalkıyor.

"Birileri senin için yanıp tutuşuyor."

"En azından biri öyle," diye takılıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve Caleb'in üstünü değiştirmeme izin vermesini işaret ediyorum. Ben işe koyulurken o telefonunu kontrol ediyor. Kıkırdadığını duyuyorum ve meraktan ölüyorum. Sanırım başka kadınlarla sohbet ediyor olabilir, ama kesinlikle hiçbiriyle birlikte olacak zamanı olmadı. Hâlâ sürekli Caleb ve benimle birlikte.

Sanırım tekrar oynamaya başladığında her şey değişecek.

Caleb'i tekrar tutup kaldırıyorum ve tatlı oğluma gülümsüyorum.

Çok büyüyor.

"Hey, şunu dinleyin," diyor Weston. "Penn, annemin bize bahsettiği mentorluk programı için gönüllü öğretmen oldu. Ve bu çocukta aradığını buldu." Gülüyor ve bana metni gösteriyor.

Tamam. Bekar Baba Oyuncuları bu konuda ne diyor? Dostum Sam'e ders vermeye geldim ve ilk sorduğu şey koltuk altı kıllarının ne zaman çıkacağını beklemesi gerektiği oldu. Bu nasıl bir soru böyle?

RHODES

Seninkini almadan önce ona 15 yaşında olduğunu söyledin

mi? PENN

Çok komik. Daha dokuz yaşında. Neden bunu bilmek istiyor ki? Onu matematik problemleriyle yola getirmeye çalıştım ama sonra dilimle ilk öpüştüğümde kaç yaşında olduğumu sordu. Dedim ki, "Kahretsin Sam, bana hemen bütün ağır topları veriyorsun. Ve daha çok sorusu olduğunu söyledi! <Küfürlü emoji>

BOWIE

Bu en saf haliyle intikam. Sizi dokuz yaşındayken tanıımıyordum ama bu çok uygun geldi.

PENN

Sizin benim arkamı kollamanız gerekiyordu.

HENLEY

Çok güldüğüm için cevap yazamadım.

Arkandayım dostum. Ve düzeltme, Rhodes. Koltuk altı kıllarıyla on beş, diliyle ilk öpüştüğünde on dokuz yaşındaydı.

PENN

Ben geç olgunlaştım!!!

Weston o kadar çok gülüyor ki ağlıyor. Ben de gülmekten kırılıyorum ve Caleb ona güldüğümüzü sanıp o da katılıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Felicity arkamızdan geliyor ve kollarını bana ve Weston'a doluyor. Sarılıyoruz ve Caleb'ı kollarımdan alıyor,

onu sıkıyor.

"Penn," diyor adam.

"Ah. Bu her şeyi açıklıyor," diyor kadın gülerek.

Weston, "Annemin bir parçası olduğu vakıf aracılığıyla bir çocuğa özel ders veriyor ve çocuk şimdiden onu bunun için çok çalıştırıyor," diyor.

"Bir şey için çok çalışması gerekiyor," diyor Felicity sırtarak. "Burada olduğunuz için çok heyecanlıyım! Çocuklar şu anda Paskalya yumurtası avlıyorlar ama Caleb'in tavşanları görmek isteyebileceğini düşündüm."

"Evet!" Ciyak ciyak bağıryorum. "Onlara bayılacak."

"Ve Paskalya tavşanıyla fotoğraf çektirebilir," diye ekliyor Felicity.

"Sabırsızlanıyorum."

Weston'ın yüzünde komik bir ifade

belirir. "Ne?" diye soruyorum.

"Paskalya tavşanından çok korkuyorum," diye fısıldıyor.

Felicity onu duyuyor ve çıldırıyor. "Yalan söylemiyor. Bir keresinde ailece Disney World'e gittiğimizde West'i karakterlerle fotoğraf çektirmek için sıraya sokmaya çalıştım ama o hep ağlayarak kaçtı." Yürürken Weston'ın bacağının arkasına tekme atmayı başarıyor ve bacağı bükülüyor.

Kıkırdıyorum. Bunu defalarca yaptığını gördüm ve hiç eskimiyor.

Weston, "Ağlayarak kaçmadım," diye savunuyor. "Ben sadece başka bir şey için sıraya girdim."

"Annemin arkasından burnunu çekerken ve Minnie Mouse ile fotoğraf çektirmemi izlerken."

"Her neyse," diye homurdanıyor.

Bana bakıyor ve gözlerini devirerek sırtıyor.

Kulübenin tüm aktivitelerin gerçekleştiği tarafına gittiğimizde bir sürü insanla tanışıyorum. Sutton'ın erkek ve kız kardeşleri ve eşleri oradalar ve herkes çok sevimli, hem ne kadar iyi oldukları hem de ne kadar çekici oldukları konusunda. Etrafım güzel insanlarla çevrili ve Caleb'in tavşanlarla ne kadar sevimli olduğunu görmekten dikkatim dağılmasaydı, herkesten biraz etkilenirdim. Sutton'ın kız kardeşi Scarlett ve yengesi Marlow muhtemelen benimle en çok konuşanlar ama hepsi harika insanlar. Marlow'un Caleb'e aşık olan Dakota adında küçük bir kızı var ve biz tavşanlarla oynarken o da bizimle kalıyor.

Weston ve ben Paskalya tavşanı ile fotoğraf çektmek için sıraya girdiğimizde Weston kıpır kıpır oluyor.

"Cidden gergin misin?" diye sordum.

"Kıyafetin arkasında ne olduğunu asla bilemezsin," diye fısıldıyor nefesinin altından.

Owen sesini yükseltiyor. "Sanırım geçen yıl Noel Baba Pappy'ydi. Cebinde hep nane şekeri taşır ve Noel Baba da baston şeker dağıtıyordu." Bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben de gülümsüyorum. Çok sevimli bir çocuk.

"Bu gerçekten iyi bir tahmin o zaman. Paskalya tavşanını oynayanın Pappy olduğunu bilseydim bu kadar umursamazdım," diyor Weston.

"Pappy olduğunu sanmıyorum," diyor Dakota. "Gördün mü? Orada Grinny ile birlikte."

Bakıyorum ve Paskalya yumurtası avının yanında birlikte duran dikkat çekici yaşlı bir çift görüyorum. Weston bana herkesin kim olduğunu birkaç kez söylemek zorunda kaldı ve ben hâlâ herkesi doğru anlamakta zorlanıyorum. Ama Grinny'nin Landmark'ların büyükannesi, Pappy'nin de Ledger'ların büyükbabası olduğunu sanıyorum... *Zac Ledger*'da olduğu gibi, yanımdakiyle tanışana kadar en sevdiğim oyun kurucuydu.

Sırada biz varız ve yardımcı yaklaşmamızı işaret ettiğinde ben yaklaşıyorum ve Weston geri çekiliyor. Ona bakıyorum, yüzünü buruşturuyor ve sonra bizimle birlikte ilerliyor. Fotoğraf çekme sırası bizde ve ben tavşana yaklaştığımda Caleb ağlamaya başlıyor. Paskalya tavşanına bakıyor ve hüngür hüngür ağlıyor. Sanırım hala fotoğraf çekiliyor ama iyi bir fotoğraf olamaz.

"Gidelim, gidelim," diyor Weston, bizi oradan olabildiğince hızlı uzaklaştırarak.

Caleb tavşana bakarken alt dudağı dışarı çıkıyor ve biraz daha ağlıyor.

"Sorun yok, tatlı çocuk. Oraya geri dönmeyeceğiz," diyorum ona.

Weston ona ciddiyetle, "İstemiyorsan hiçbir zaman kostümlü bir karakterle fotoğraf çektmek zorunda değilsin," diyor.

Ben bir kahkaha patlatıyorum ve o da bana alaycı bir bakış atıyor.

"Hayır, haklısın. İstemiyor," diyorum, ciddileşmeye çalışıp başarısız oluyorum.

Daha sonra büyük bir gondolla en yüksek dağa çıkıyoruz. Açık bir bahar günü olduğu ve herkes şenlikler için dışarıda olduğu için dolu. Nisan ayı bu yıl harika geçti ve Weston'ın havuzuna girebilmek için havanın daha da ısınmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Dağın zirvesine ulaştığımızda üçümüz birkaç selfie çekiyoruz ve Felicity de birkaç fotoğrafımızı çekiyor. Ben

ve Sutton ve Owen'la meşgulken Weston'ın etrafı sarılıyor.

"Aman Tanrım, Weston Shaw," diye bir çığlık duyuyorum ve dönüp baktığımda dar kot pantolonlu, göğüsleri göğre doğru kalkmış bir grup seksi kızın etrafını sardığını görüyorum.

"Seninle bir fotoğraf çektirebilir miyiz?" diye soruyorlar ve o da kabul ediyor.

Bir imza ya da fotoğrafa hayır dediğini hiç duymadım ve şimdiye kadar bunun en iyi zamanlama olmadığı birkaç durum oldu. Geçen ay Caleb'in doktor randevusunda olduğu gibi.

"Elbette," diyor.

En az üç düzine fotoğraf çektiriyorlar, her biri bire bir fotoğraf ve ardından birden fazla grup fotoğrafı istiyor ve sonra bir şeyler imzalamasını istiyorlar. Kızlardan biri tişörtünü kaldırıp göğüslerini gösteriyor ve dekoltesini işaret ederek orayı imzalamasını istiyor.

Felicity çok fazla görmemesi için Owen'ı başka tarafa çeviriyor.

"Burada ailemle birlikteyim," diyor başını sallayarak. "Ama size iyi günler, tamam mı?" Owen uzaklaşmaya başlar ve birkaçı cebine kâğıt parçaları sıkıştırır.

"Bu kadınların sinirleri çelik gibi," diye mırıldanıyor Felicity. Bana bakıyor ve gözlerini deviriyor. "Merak etme. O böyle şeylerle ilgilenmez. Çok büyüdü."

"Ben değilim... O ne isterse yapabilir." Omzumu kaldırıyorum.

Gözleri kısılıyor ve dudakları beni okumaya çalışıyormuş gibi aralanıyor. "Ama senden hoşlandığını biliyorsun, değil mi?" diye fısıldıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Hayır. Bu sadece garip bir durum. Gerçekten öyle olduğunu sanmıyorum."

Homurdanıyor. "Sana nasıl baktığını gördüm... ve senin de ona bakışında bir şeyler gördüğümü sandım, ama-" Omuz silkiyor. "Belki de yanlış anlıyorumdur?"

"Sanırım öyle," diyorum.

"Hmm."

"Sen ne düşünüyorsun?" Weston yanıma gelerek soruyor. "Sanırım şu anda bir sürü kızın numarasını aldın," diyorum.

İnliyor. "Burada bir çöp kutusu olsaydı, onları atardım."

"Mm-hmm," diyorum.

Kaşları kalkıyor. "Bana inanmıyor musun?"

Eğilip kulağına fısıldıyorum. "Bence senin için uzun zaman oldu ve muhtemelen sırf seks yapmış olmak için seks yapmaya hazırsın."

Bunu şakacı bir şekilde söyledim, bir süre önce seks hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım. Ama geri çekilip sırtarak ona baktığımda, yüzündeki ifade bunu siliyor. İncinmiş ve belki biraz da kızgın görünüyordu.

"Weston," diye fısıldıyorum.

Saçını çekiştiriyor, bu hareketin artık sinirli ya da endişeli olduğu anlamına geldiğini biliyorum. Ben daha bir şey söyleyemeden Felicity'ye yaklaşıyor ve Owen'a aşağıda gördükleri hakkında bir şeyler soruyor.

Onunla fotoğraf çektiren kızlar gondol istasyonuna doğru yürürken yüksek sesle "Hoşça kal Weston Shaw," diyorlar ve ben de dışarı çıkıp onlarla birlikte gitmek istiyorum.

Eğer *bunun* zor olduğunu düşünüyorsam, gerçekten biriyle yatmaya başladığında duygularımı saklamak gerçekten zor olacak. Bu kaçınılmaz ve tek umudum o zamana kadar bunun üstesinden gelebilmek. Şu anda kafamın içinde Sasha'nın sesini duyuyor olmam komik ama duyuyorum.

"Bir erkeği unutmanın en iyi yolunun yeni bir erkeğin altına girmek olduğunu biliyorsun, Sade," derdi ve geçmişte gülerek ona haklı olabileceğini söyledim.

Ama bu yapmak istediğim son şey ve zaten bir faydası olacağını da sanmıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

YÜZÜME GERİ

WESTON

"Seni özledik," diyor Henley, bana kardeşçe sarılarak. "Son iki toplantıya gelmedin."

"Biliyorum. Ben de sizi özledim çocuklar. Paskalya için Landmark Mountain'a gittik ve geçen hafta sonu Caleb üşüttü."

"Şimdi nasıl?" Bowie soruyor.

Luminary'deki yuvarlak masaya oturuyorum ve flat white'ımdan uzun bir yudum alıyorum. "Daha iyi. Hâlâ yüzde yüz değil ama daha iyi. Sanırım o da dış çıkarıyor."

Hepsi inliyor.

Rhodes, "Bu kalbi zayıf olanlar için değil," diyor.

Penn, "Ben size neyin yüreksizlere göre olmadığını söyleyeyim," der. "Sam ve bitmek bilmeyen uygunsuz soru yağmurları. Bu hafta ona seks hakkında bir şey söyleyip söyleyemeyeceğimi sordu çünkü evdeki diğer koruyucu çocuklardan çelişkili mesajlar aldığını söyledi. Biri ona bir kıza çok uzun süre sarılırsan onu hamile bırakabileceğini söylemiş. Bir diğeri ise sadece aynı anda hem uzanıp hem de sarılırsanız demiş." Ellerini saçlarının arasına sokup çekiştiriyor. "Sadece matematik yapmak istiyorum, dostum. Bütün bu diğer dramalara ihtiyacım yok."

"Senin bu kadar inek olduğunu kim bilebilirdi?" Henley diyor ki.

Hepimiz gülüyoruz ve kendimi haftalardır hiç olmadığım kadar hafıflemiş hissediyorum. Bir süredir -sanırım birkaç haftadır- sıkıntılıydım ve arkadaşlarımı görmek çok güzel.

"Meraklı bir çocuk. Ona doğruyu söyle," diyor Bowie.

"Katılıyorum. Küçükken bana o kadar çok şey anlatıldı ki, Bree'yle en azından bu konuda hâlâ hemfikir olduğumuz için mutluyum. Seks konusunun etrafından dolanmak istemiyoruz. Cassidy ile zaten konuştuk ve Audrey ile de on yaşına geldiğinde konuşacağız... tabii daha önce sormazsa."

"Tamam," diyor Penn. "Madem öyle diyorsun. Sadece onu üzecek bir şey yapmak istemiyorum. Zaten çok şeyle uğraşıyor."

Rhodes elini Penn'in omzuna koyar ve onu hafifçe sallar. "Oğlumuz giderek bağlanıyor. Bence işin içinde babalık bağları da olabilir."

Penn alay eder. "Doğru. Ben mi? Hayır."

Sırıtiyorum. "En kötülerimize bile olur."

Hepsi dönüp bana bakıyor ve ben de içimi görebiliyorlarmış gibi hissediyorum.

"Ne?" diyorum. "Ne?" diyorum.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın?" Rhodes diyor ki. "Yoksa senden çıkarmak zorunda mı kalacağız?"

"Ne? Ben iyiyim."

"Evet, antrenmanlara ayak uydurduğunu söyleyebilirim çünkü çok kaslısın ama gözlerin böyle görünüyor." Rhodes köpek yavrusu gibi bakıyor ve alt dudağını dışarı çıkarıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum.

"Bir kez olsun yalan söylemiyor," diyor Bowie.

"Sadie ile işler nasıl gidiyor?" Henley soruyor.

"İyi." Hepsi bana dikkatle baktığında başımı sallıyorum ve kahve fincanıma odaklanıyorum. "Şu anda yanında Caleb var ve annesiyle birlikte evde bir şeyleri gözden geçiriyorlar."

"Yani hâlâ seninle mi kalıyor?" Penn soruyor.

"Evet, bir daha ayrılmakla tehdit etmedi."

"Bekle, ayrılmakla mı tehdit etti? Bunu bize söylememiştin." Henley kaşlarını çatı. "Ben... bir şey oldu. Öpüştük ve... üzerinden epey zaman geçti."

Aynı anda konuşmaya başladıklarında elimi kaldırıyorum. "Seks yapmadık ama takıldık ve sonra... bunun bir daha olamayacağını söyledi. Ona ellerimi kendime saklayacağımı söyledim... ki öyle de yaptım. Sadece-"

"Sadece ne?" Rhodes dürtüyor.

"Bizi orada asılı bırakma," diyor Penn.

"Benim için farklıydı," diyorum.

Başımı kaldırıp bakıyorum ve hepsi birden tekrar konuşmaya başlamadan önce bana bakan boş yüzler görüyorum.

Sonunda Rhodes dişlerinin arasından ısıık çalıyor ve ortalık yeniden sessizleşiyor. "Kendini açıkla," diyor, elini uzatıyor ve benim gibi başını sallıyor.

yere düştü.

"Bir pckten hiç böyle bir şey hissetmemiştim." "İyi anlamda mı?" Henley soruyor.

"İnanılmaz bir şekilde."

Yuhalıyor, bağırıyor ve devam ediyorlar ve Rhodes bu sefer durdurmak için hiçbir şey yapmıyor çünkü asıl kışkırtıcı o.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, tavana bakarken başım geriye düşüyor ve gürültüleri kesiliyor.

"O zaman sorun ne?" Bowie soruyor.

"*Bunun bir daha olamayacağını söyledi,*" diye yineliyorum. "İlk başta aynı şekilde hissetmediği için böyle davrandığını düşündüm ama bilmiyorum, bana bakışı, kafasını kapatmadan önce beni pş..." ne doğru eğildim ve hepsi de eğildi, söylediklerime tamamen inanmışlardı. "Landmark Mountain'dayken bir grup kız yanıma geldi ve bana numaralarını vererek flört etmeye başladılar. İlk başta biraz kıskandığını düşündüm ve bu beni umutlandırdı. Ama sonra eski bir konuşmamızı gündeme getirdi ve söylediğim bir şeyi yüzüme vurdu."

Rhodes başını eğerek, "Bu bana kıskançlık gibi geldi," diyor.

"Benim için bir süre geçtiğini ve muhtemelen sırf seks yapmış olmak için seks yapmaya hazır olduğumu söyledi." Avularımı açıyorum.

"Evet," diyor Penn. "Ne kadar oldu ki zaten?" "Seni test ediyordu," diyor Henley.

Kaşlarımı çatıyorum. "O oyun oynamaz. O yle biri değil."

"Belki değil, ama ona güven verdin mi? *Sadece seninle seks yaparsa* falan mı dedin?" diye soruyor.

Penn homurdanıyor ve ona attığım bakış onu susturuyor.

"Hayır, ben öyle bir şey demedim. Bir daha olamayacağını söylediğini duymadın mı? Bundan sonra neden zorlayayım ki?"

"Yani nasıl hissettiğini biliyor. Sadece sevişmek istemediğini. O öpücüğün sadece bir kaşıntıyı kaşımak için olduğunu ya da senin sadece azgın olduğunu düşünmüş olabilir..." Henley iç çekiyor.

"Sadece bu olsaydı, şimdiye kadar dışarı çıkıp biriyle yatmış olurdum." Masadan kalkıp ellerimi saçlarımın arasına koyuyorum. "Evet, sevişmek istiyorum. Ama ne olmuş yani. Ben yetişkin bir adamım. Bu dünyadaki en kötü şey değil. Ama asıl kötü *olan, onu* düşünmeden duramamam. İyi geceler diyoruz ve odama gittiğim anda onu özlüyorum. Her sabah onu görmek için sabırsızlanıyorum. Her gün Caleb'ı ilk kez gördüğünde göğsümde garip bir şey oluyor. Caleb'in yaptığı ya da benim söylediğim bir şeye güldüğünde midem takla atıyor. Saatlerce spor yapıyorum ama bunu azaltmak için hiçbir şey yapmıyorum-" Göğsümde ağrıyan yeri ovuyorum.

Çocuklara tekrar baktığımda, şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle bana bakıyorlar.

"Ona şarap içirip yemek yedirmelisin." Henley kollarını iki yana açıp, "Oğlumuz aşık, çocuklar" diye anons ediyor.

"Hayır," diye nefesi kesiliyor Penn'in.

Onu işaret ediyorum. "Katılıyorum. Aşık değilim. Ben sadece... Beni ciddiye almasını ve belki bir ara benimle çıkmasını istiyorum ve... oh, kahretsin. Öyle miyim?"

Dirseklerimi dizlerime indiriyorum ve nefes alıp vermeye odaklanmaya çalışırken başım öne eğiliyor.

"Hiperventilasyon mu yapıyorsun?" Penn soruyor. "Şu anda kimsin sen?"

"Bilmiyorum," diye inliyorum. Onları işaret ediyorum. "Bu aramızda kalsın. Bu konuda tek kelime etmeyeceğiz."

Rhodes masanın ortasında duran The Single Dad Playbook'u okşuyor ve bilgece başını sallıyor.

"Biz kasayız. Bize ne olursa, bizde kalır" diyor. Herkes ellerini defterin üzerine koyuyor ve ben de benimkini en üste koyuyorum. "Ne yapacaksınız?" Bowie soruyor.

"Bunlar olmuyormuş gibi davranacağım," diyorum.

Rhodes inliyor. "Henley'i duymadın mı? Ona şarap içirip yemek yedirmelisin. Sadece onu istediğini söyle. Değerli vaktini boşa harcıyorsun. Yakında eğitime başlayacağız. O zaman bütün gününü buna ayıramazsın. Antrenmanda onunla sevişebilmeyi diliyor olacaksın ve bu kupalar sana sempatiyle bakmıyor olacak." Kendi yüzünü ve diğer herkesin yüzünü işaret ediyor. "Hayır,

"Sana ne yapman gerektiğini açıkça söylediğimizde neden bizi dinlemedin?" diye bakacağız. Başını sallar. "Bu olmuyormuş gibi davran. Kahretsin. Bu konuda Penn'e katılıyorum. Sen şu anda kimsin ki?"

"Onun duygularına saygılı olmaya çalışıyorum. Söylediklerine saygı duymaya... ve iyileşmesi için ona zaman tanımaya çalışıyorum," diyorum sessizce.

Hay sikeyim. Ona aşık oluyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BU KADAR GÜZEL BİR KİTAP

SADIE

"Hey, orada işler nasıl gidiyor?" Weston soruyor.

"Neredeyse her şeyi kutuladık," diyorum. "Gelip yük almamı ister misin?"

"Hayır, annemler bütün gün Goodwill'e bir şeyler götürdüler ve geri kalan her şey şimdilik benim arabama sığıyor. Babam bizim için bir şeyler almaya gitti ve sanırım Caleb'la bir saat içinde yola çıkacağız."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Eğer seninle ilgilenirlerse ben de çocuklarla Bowie'de yemek yiyebilirim."

Göğsüm sıkışıyor. Bunu olduğundan daha fazla anlamlandırmamaya çalışıyorum. Weston gerçekten iyi bir insan. İnsanları gözetir ve oğluna baktığım için artık beni de gözetiyor. Ayrıca eğer yakınsa evdeki güvenlik ekibine In-N-Out bırakıyor çünkü sevdiklerini biliyor.

"Onları görmezden geldiğim için bana kızıyorlar," diye ekliyor. "Onlara selamımı söyle."

Arka planda Rhodes'un "Bizi özledin mi Sadie?" diye bağırdığını duyuyorum. Gülüyorum. "Evet, aslında özledim."

"Bunu onlara söylemeyeceğim," diyor Weston gülerek. "Egolarının olduğundan daha fazla şişirilmesine ihtiyaçları yok."

Telefonu kapattığımda annemin bakışı kafamı sallamama neden oluyor.
"Ne?"

"Ben de sana aynı soruyu sorardım." Gülüyor. "Weston'la işler nasıl gidiyor?"

"İyi. Gerçekten iyi."

Kaşları kalkıyor ve ben tekrar başımı sallıyorum.

"Öyle değil."

"Emin misin?" diye soruyor.

Tereddüt ediyorum ve gülümsemesi büyüyor.

"Birkaç hafta önce bir şey oldu. Öpüştük." Annemi

başka ne yaptığımızla ilgili detaylardan uzak tutacağım.

"O zamandan beri kendimi kötü hissediyorum." Yanağımın içini ısıyorum. "Bir öpücükten sonra hiç böyle hissetmediğini söyledi, ben de onu susturdum."

"Neden tatlım?" Annem beni daha yakına çekiyor ve dağınık saçlarımı topluyor. "Sen mutluluğu hak ediyorsun, biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece onunla değil." Dudaklarım titriyor ve yere bakarak iç çekiyorum. Annem gözleriyle buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyor.

"Neden onunla değil? Tatlım, yüksek sesle söylemek ne kadar zor olsa da, Sasha burada değil. Ama ne var biliyor musun? Eğer burada olsaydı, sence bir yuva kurmaya hazır olur muydu? Ben düşünmüyorum. Tam zamanlı annelik işine hazır olup olmayacağını bile bilmiyorum. Sen çalışmadığın ve Caleb'e yardım etmediğin zamanlarda, Caleb'i bakmam için bana bıraktırdı, böylece alışverişe ya da arkadaşlarını görmeye gidebilirdi ya da... Çoğu zaman ne yaptığını bile bilmiyorum."

"Bunu bilmiyordum." Bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışarak ona bakıyorum.

"Hepimiz ona çok kolay boyun eğdik. Hasta olduğu için mi yoksa kişiliği her zaman diğerlerimizden daha mı güçlüydü emin değilim ama onunla her şeyi yeniden yapabilseydim, yapardım. Belki de o gün arabada olmaması gerekirken arabayı ben kullansaydım o arabada olmazdı." Sesi kesildi ve elimi omzuna koydum.

"Anne, olanlar için kendini suçlayamazsın. Sasha her zaman tam olarak ne yapmak istiyorsa onu yaptı."

Başını salladı. "Bu konuda haklısın. Babamla benim o yolculuğa çıkmamızı istemedi çünkü Caleb'e biz olmadan o kadar uzun süre bakamayacağını düşünüyordu ve biz de neredeyse onu dinliyorduk. Keşke dinleseydik, ama-"

"Fark etmezdi anne. O sabah gitmeden önce uyanmadığım için kendimi suçladım, ama bu... Bilmiyorum, bu onu

geri."

"Hayır, değil." İkimiz de gözyaşlarımızı siliyoruz ve o bana sarılmak için eğiliyor. Ayrıldığımızda ellerini yanaklarıma koydu. "Senin mutlu olmanı istiyorum, Sadie. Weston seni mutlu edecekse ona bir şans vermelisin. İşler yolunda gitmezse, Caleb'a olan sevginin olası tüm olumsuzluklardan daha ağır basacağına inanıyorum."

O sırada babam yemekle birlikte içeri giriyor ve ben de konuyu bir kenara bırakmaktan memnun oluyorum.

Caleb ve ben eve döndüğümüzde Weston hala evde değildi. Caleb arabada uyuklarken uyanıyor ve ona bir biberon verip bezini değiştirmeme yetiyor. Onu yatağına yatırdım ve uzun bir duş aldım, uzun bir günün ardından kendimi kirli hissediyordum. Yatağına girdiğimde saçlarım hala ıslaktı, Sasha'nın günlüklerinin olduğu kutuyu yatağına çektim. Onları okumak konusunda kararsızım. Ben öldükten sonra günlüklerimin okunmasını istemem. Birinde yazmayı bıraktım çünkü Sasha'yı benimkilerin hepsini okurken yakaladım. Yakalandığında da hiç özür dilememişti.

Güldü ve omuz silkti, "Yazılı şeyler okunmak içindir" dedi.

"Önünde *Özel Mülkiyet, OKUMAYIN* yazıyorsa değil," derdim. dedi.

"Bu bir kitap," diye g ü n l ü ğ ü m ü salladı, "ve nasıl olduğunu biliyorsun Okumayı çok severim. Böyle güzel bir kitaba yazıp okumama izin vermemek senin için bir işkence."

Sanırım ona bir şey fırlattım ve o da güldü. Bir sonraki yakalayışımda ona bağırdım, o da güldü ve son seferinde onunla bir gün boyunca konuşmadım ve sonra bir deftere yazmaya devam etmemin kendi hatam olduğuna karar verdim.

Günlük tuttuğunu bile bilmiyordum çünkü onun benimkileri karıştırdığı gibi ben de onunkileri karıştırmıyordum. Benden iki yaş küçük olduğu için Sasha benim olanın onun olduğunu düşünüyordu ve ben de çoğunlukla bunu sorun etmiyordum... günlüklerim hariç.

Şimdi gülümsüyorum ve onun günlüklerinden birini alıp açıyorum, kapağın içinde ne yazdığını görünce yüksek sesle gülüyorum.

Sadie, eğer bunu okursan, çok güleceğim. Gördün mü? Bu kadar güzel bir kitap okunmak içindir!

İlk girişin tarihine bakıyorum ve muhtemelen benim ilk günlüğümü bulmasından bir yıl sonra.

O on beş, ben de on yedi yaşındaydım. İlk satırı doğrudan konuya giriyor.

Sadie'nin günlüğünden onun bekâretini on altı yaşında kaybettiğini öğrendiğimden beri bekâretimi on beşimde kaybetmek istiyorum. O benden daha zeki ve olgun olabilir ama ben daha seksiyim. Değil mi, Sadie? Göz kırp, göz kırp.

Sadie muhtemelen bunu hiç okumayacak çünkü o benden daha iyi bir insan, ama umarım okur! O zaman benim onunkini okumamla ilgili kibirini bir kenara bırakabilir. Benimki onunkinden çok daha heyecanlı olacak zaten. Tek konuştuğu okul, dersler, notlar ve Jake, Ian ve Charlie. Bekaretini Charlie'de kaybetmesine sevindim. O lisedeki en ateşli çocuk ve çok zengin, bu yüzden seksin olduğundan daha iyi olmaması önemli bile olmamalı. Onunla biraz daha çıksaydı, eminim ona harika hediyeler verirdi.

Tamam, cidden, günlüğüm Sadie hakkında olmayacak. Benim heyecanlı hayatım hakkında olacak.

Her neyse, on beş yaşındayken bekaretimi kaybedeceksem, bunu gerçekleştirmek için sadece dört ayım kaldı.

İşte seçenekler ve tercih ettiğim sırayla:

1. Charlie-ne? Sade artık onunla çıkmıyor ki! Ve bana ne tür hediyeler vereceğini görmek istiyorum. Ve daha önce de söylediğim gibi, o lisedeki en seksi çocuk. Eminim geçen yıldan beri birkaç şey öğrenmiştir.

2. Jon Paul. Benim rahat olduğumdan daha fazla sivilcesi var ama o R-I-C-H. İyi hediyeler, ayrıca harika bir havuzu olduğunu duydum.

3. Aaron. Jon Paul'dan daha seksi ama onun kadar zengin değil.

Son.

İnliyorum ama okurken de güldüm. Bu Sasha'nın T'si. Küstah, saygısız ve çok komikti... ve çürümüştü.

Tanrım, onu özlüyorum.

Büyük bir günlük yığını var. Evde hiçbirine bakmadım, sadece büyük bir kutuya koydum. Onun yazdığı günlükler

Ŗimdiye kadar okudum ve onun dűŖűncelerini okurken hem gűldűm hem de ađladım. İlkinin neredeyse tamamını okudum ve bu bittiđinde okuyacak daha çok Ŗeyim olduđu için mutlu bir Ŗekilde uykuya daldım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ÇILGIN

Dört ay sonra

WESTON

Sezonun ilk maçından önceki gece yatağa uzandım ve Sadie'yi aramak için telefonumu elime aldım. Stadyuma yakın bir yerde yaşıyor olsam da, ister iç saha ister deplasman maçı olsun, maçtan önceki gece tek başımıza bir otelde kalmamız gerekiyor.

Antrenman kampına başladığımda Sadie ve Caleb'den ayrı kalmıştım ama o bundan daha kolaydı çünkü her gece eve, ikisinin yanına gidiyordum.

Sadie'ye olan duygularımı çocuklarla paylaştıktan sonra birkaç hafta ham kaldım ama aynı zamanda içimi dökmek beni rahatlattı ve duygularımın gerçekten ne kadar derin olduğunu görmemi sağladı. Sınırları aşmamak, beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermemek, ona çok uzun süre bakmamak, onu öpmemek daha da zorlaştı... Kahretsin, tüm bu kısıtlamalarım için altın madalyayı hak ediyorum.

Birbirimize aylar öncesine göre çok daha yakınlaştık. Caleb'i büyütürken sadece birlikte siperlerde değiliz-

İlk kez hastalandığı zamankinden daha belirgin olmamıştı. Çok yorulmuştuk ve Sadie bu durumdan bir kez bile şikayet etmedi. Yorulmadan onunla ilgilendi, onu dinlendirmeye çalıştığımda bile nadiren ara verdi. Onun korkunç öksürüğünü duyduğunda ağladı ve benim için o andan daha güzel olduğunu hiç sanmıyorum. Ama sadece Caleb söz konusu olduğunda değil, benimle olan duvarları da yıkıldı.

Her şeyi tartışıyoruz ve beni her zaman güldürüyor.

Her şeyi anlatmak istediğim ilk kişi ve her gece duymak istediğim son ses o. Ne zaman ayrı kalsak bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

O benim en iyi arkadaşım ve ona deliler gibi aşığım.

Ondan uzak kalmak gerçekten çok zor olacak.

Caleb hala uyanırken FaceTime'dan mesajlaştık ve bu eğlenceliydi. Şimdi *baba* ve *anne* diyor ve Felicity'nin köpeği Chewy'yi çağırıyor. İlk başta ona anne demesinin Sadie'yi endişelendirdiğini söyleyebilirim. Bunun bebeklerin yeni söylemeye başladığı bir kelime olduğunu okuduğunu söyledi.

"Bana öyle demesini ben söylemedim," dedi.

Ama annesi bu konuda onu rahatlatan bir şey söyledi.

"Sen onun tanıdığı annesin Sade ve Sasha da onun bu dünyada bir annesi olmasını isterdi. Yeterince büyüdüğünde ona annesiyle ilgili her şeyi anlatabilirsin ama sen buradasın ve onu bir anne gibi seven kişi sensin."

Sadie ona "Sadie, Sadie, Sadie" diye tekrarlamayı bıraktı ve kendisine anne demesine izin verdi.

Saati tekrar kontrol ettim ve onu FaceTime'ladım. Caleb şimdiye kadar yatmış olmalıydı ve henüz yatmadıysa beni geri arayacaktı.

"Selam," diyor sırtarak.

Üzerinde bir atlet var ve saçlarını dağınık bir topuz yapmış, yüzü makyajsız. Onu böyle seviyorum. Giyinik halini de seviyorum. Onu nasıl görürsem öyle seviyorum.

"Selam. Nasıl gidiyor?"

"İyi bir gece oldu. Caleb kolay yattı. Masal zamanı geldiğinde babamı istedi. Vahşi şeylerin seslerini senin kadar iyi çıkaramıyorum."

Güldüm ve başımı salladım. "Evet, seni duydum. Kükremen oldukça zayıf." O gülüyor ve ben bir süre ona bakıyorum.

"Sizi özledim çocuklar," diyorum. "Yatma saatinde yanında olamamak hoşuma gitmiyor." "Biz de sizi özledik. FaceTime yardımcı oldu.

Yüzünüzü görmek hoşuna gitti."

Ona beni özleyip özlemediğini sormak istiyorum ama *sormuyorum*.

"Ben de sizin yüzünüzü görmeyi sevdim. Felicity ile konuştu mu? Maçtan önce eve gelecekler mi?"

"Evet. Aslında senden hemen önce aradı. Tek arabayla gidiyoruz, annemle babam da. Aile park yerini bulmaya çalışırken kaybolacaklarından endişelendiler." Gülüyor.

"Güzel." Sırıyorum.

"Maça hazır mısın?" diye soruyor.

"Hazırım. Takım harika görünüyor, kendini güçlü hissediyor. Umarım yarın ezip geçeriz."

"Ezeceksiniz. Sana tezahürat yapıyor olacağız. Muhtemelen babamı sahadan duyabileceksiniz."

Sırıyorum. "*Seni* duymak istiyorum."

Yanakları kızarıyor ve dudaklarını yana doğru bastırıyor. "Ben de biraz tezahürat yapabilirim."

"Yapsan iyi olur."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz ve ona bakmak için bir bahane olması ve bakarken yakalanacağımdan endişe etmemek güzel.

"Daha sonra benimle aile alanında buluşacak mısın?" diye sordum.

"Evet, gelip merhaba diyeceğiz ve sonra muhtemelen Felicity ve Sutton bizi bırakıp Landmark Dağı'na dönebilsinler diye aceleyle çıkacağız."

"Benimle geri dönmeyecek misin?"

Dolgun dudakları bir an için aralandı ve başı hafifçe yana eğildi.

"Maçtan sonra partiye gidip gitmediğinden emin olamadım."

Homurdandım. "Uh, hayır. Özellikle kazanırsak çok heyecanlanacağım ama eve geliyorum. Sizi özlediğimi söylediğimi duymadınız mı?"

Gülümsemesini engellemeye çalışıyor ama işe yaramıyor. "Tamam. Evet, sanırım seninle eve gelebiliriz o zaman. Annemle babam da gelirse Felicity ve Sutton'a biraz zaman kazandırmış oluruz."

"Elimden geldiğince çabuk sahadan çıkmaya çalışacağım ama yine de biraz bekleyeceğim.

Sonra düş alacağım ve tamamen seninim."

Yanakları kızarıyor ve başını sallıyor. Dişleri bir saniyeliğine alt dudağına bastırıyor ve tüm dudağı tekrar dışarı çıkarken bakakalıyorum. Aletim şortumun içinde kabarıyor ve onu zapt etmeye çalışmak için sıkıca kavıyorum, ama çok iyi hissettiriyor, özellikle de o kocaman gözleri ve dolgun dudaklarıyla bana bakarken.

Bir kaşı kalkıyor ve dudakları hafifçe büzülüyor. "İyi misin?"

"Ben mi? Ben iyiyim."

"Yanakların biraz kızarmış görünüyor. Otel sıcak mı?"

Aletimi bıraktım ve başımı salladım. "Evet. Burası kesinlikle çok sıcak."

Telefonu ayarlıyor ve yatağın üzerinde kayıyor, meme uçlarının atletine doğru gerildiğini görmeme yetecek kadar. İçimden küçük bir inilti çıkıyor ve telefonu olduğu yere geri kaldırıyor.

"Bırakayım da biraz uyu," diyorum ona. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Eve bu kadar yakinken otelde kalmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ama bir şey olursa bilmek isterim."

Gülümsüyor. "Biz iyi olacağız. Merak etme."

Ben de ona gülümsüyorum. "Tatlı rüyalar, Chapman." "Tatlı rüyalar, Shaw."

"Oh, en tatlı rüyaları göreceğimi zaten biliyorum."

Dudaklarını yalıyor ve tekrar gülümsüyor. İyi geceler dediğimizde elim tekrar aletimin üzerindeydi ve boşalmadan önce kendime ancak üç uzun vuruş yapabildim.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

SOĞUK BİR DUŞ

SADIE

Koltuğuma oturduğumda telefonum çalıyor ve arayanın Weston olduğunu görünce şok oluyorum.

Cevap veriyorum ve yüzü ekranı dolduruyor. Kocaman sırıtıyor ve Caleb'e gülümserken gözleri parlıyor.

"Şu haline bak, güzel forma," diyor.

Sezonun ilk maçı ve Caleb'a on dört numaralı Weston Shaw forması giydirdim. Tamam, ben de bir tane giyiyorum.

"Bizi hemen aramanı beklemiyordum!" Sinirli bir şekilde gülüyorum. Oyuncular çoktan sahaya çıkmıştı ve ben her yere bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Çıkmadan önce sizi görmek istedim" diyor. Buna gülümsemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Hepimiz buradayız, seni destekliyoruz." Ekranı aileme ve onun ailesine gösteriyorum ve hepsi ona bağırıyor, güvenli oynamasını ve bu maçı bizim için kazanmasını söylüyorlar.

Ekranı kendime çevirdiğimde gülüyordu. Tek eliyle *seni seviyorum* işareti yapıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bunu Caleb'a her zaman yapıyor ve bazen keşke bana da yapsa diyorum. Yumruğunu göğsüne vuruyor, sırıtıyor.

"Dışarıda görüşürüz," diyor.

Birdenbire bunalmış bir şekilde başımı sallıyorum ve telefonu kapatıyoruz. Kalbim çok hızlı çarpıyor.

Caleb saçımı çekiştiriyor ve bu dikkatimi dağıtmaya yetiyor. Artık her yerde emekliyor, bu yüzden onu tüm maç boyunca oyalamanın zor olacağından endişeliyim, ancak Weston onu üçüncü çeyrekte almam şartıyla oyuncular için Mustangs çocuk bakımevine götürebileceğimi söyledi.

Yine de burada her iki büyükanne ve büyükbaba seti, Felicity ve Sutton ile birlikteyiz, bu yüzden maçın heyecan verici sesleri ve yedimiz arasında elden ele dolaşması arasında - büyükbabalar bakmadığımı düşündüklerinde ona gizlice sosisli sandviç ısırmaları atıyorlar - Caleb hayatının en güzel zamanını geçiriyor.

Weston ve ekibin geri kalanı dışarı çıktığında sevinçten havalara uçuyoruz. Burada olduğuma inanamıyorum. Bazı antrenmanlara katıldım ve oyuncuları sahne arkasında görmeyi çok sevdim ama gerçek bir maç için stadyumda olmak çok farklı. Adrenalin çok yüksek.

On dört numarayı bir şahin gibi izliyorum. Bunu yapmak zor değil, zaten günlerimi onu izleyerek geçiriyorum, sanki bu benim işimmiş gibi hissediyorum. Ona bakmak zor *değil*. Vücudu benim en sevdiğim sanat eseri. Onu yakından ve kişisel olarak incelemeyi ne kadar çok istediğimi saklamak gittikçe zorlaşıyor ama elimden geleni yapıyorum.

Weston programındaki değişiklik konusunda abartmıyordu. Temmuz sonunda antrenman kampı başladığında, birbirimizi her gün görmekten akşamları birkaç saat görmeye başladık. Ve şimdi sezon başladığına göre, sanırım daha da telaşlı olacak.

Onu çok özledim. Her zaman yanımda olduğu için ne kadar şımardığımı fark etmemiştim. Yemeklerimizin çoğunu o yapıyordu ve bir kadeh şarap eşliğinde film izlemek, havuz kenarında vakit geçirmek ya da güvertede yıldızları seyretmek gibi düzenli bir rutinimiz vardı. Antrenmanlara başladığında, takımın beslenme uzmanının onun için hazırladığı yemek planını dikkatle takip ederek ona akşam yemeği hazırlamak için daha fazla çaba gösterdim. Yemeklerim harika değil ama gittikçe daha iyi oluyor ve ne yaparsam yapayım lezzetli olduğunu düşünüyor. Ve hala film izliyoruz -ben bir kadeh şarapla, o sade su veya elektrolit suyla- ama genellikle film bitmeden uyuyakalıyor. Onu dürterek uyandırıyorum, uykulu gözlerinin açılmasına bayılıyorum ve sonra beni gördüğüne çok sevinmiş gibi sırıtıyor.

Bazı oyuncuların kız arkadaşlarını ve eşlerini tanımaya başladım ama henüz çok iyi değil. Hâlâ kendimi yabancı hissediyorum çünkü ben kız arkadaş ya da eş değilim. Daha çok dadı gibiyim sanırım. Ayrıca kendimi Weston'ın en iyi arkadaşı gibi hissediyorum. Şüphesiz o benim.

Artık günlerimiz, düşüncelerimiz ve hayallerimiz hakkında, her şey ve hiçbir şey hakkında durmadan konuşuyoruz. Tüm yara izlerinin nereden geldiğini biliyorum, en azından mayo giydiğinde görebildiklerimi ve hiç iyi şarkı söyleyemesem de bir zamanlar ünlü bir şarkıcı olmayı hayal ettiğimi biliyor. Bekaretini on altı yaşında kaybettiğini ve üç dakika sürdüğü için gurur duyduğunu biliyorum. O da benim ilk seferimin, yine on altı yaşındayken, bir dakika kadar sürdüğünü biliyor, bu yüzden üç yaşında gerçekten bir şey başardığı için beşlik çaktık.

Hayatımız eğlenceli ve harika ve bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama değişmesini istemiyorum. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve hepsi Weston ve Caleb sayesinde.

Weston yola çıktığında olacıklardan korkuyorum. Birçok kez, hayranları onu gördüğünde neler olduğunu izledim. Yanında olup olmamam umurlarında değil, beni yolumdan çekip dikkatini çekmek istiyorlar. Caleb ve benim iyi olduğumuzdan emin olmak için her zaman kontrol ediyor ve sonra onlarla kibarca mesafeli davranıyor, fotoğraf çekiyor ve imzalaması için uzattıkları şeyleri imzalıyor ve uygunsuz bir yerde olduğunda reddediyor.

Yapmayı seçtiği hiçbir şey için onu suçlayamayacağım. Aylar önce öpüştüğümüzden beri bana karşı mükemmel bir beyefendi oldu ve ona daha fazlasını istediğime dair hiçbir işaret vermedim.

Ama ben istiyorum.

Onunla her şeyi istiyorum.

O zaman da istiyordum ama her şey çok yeniydi. Hâlâ kız kardeşimin yasını tutuyorum ama eskisi kadar taze değil. Gideli yedi ay oldu ve onu kaybetmenin üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum ama artık bazı günleri ağlamadan atlatabiliyorum. Burada olduğum ve o olmadığı için kendimi suçlu hissetmeden onun hakkında konuşabiliyorum.

Hala günlüklerini okuyorum, her seferinde bir tanesinin tadını çıkarıyorum ve aralarında mola veriyorum. Bir kerede çok fazla okumaya çalıştığımda kendimi umutsuzluğa geri dönerken buluyorum. Ama çoğu zaman onları okumak bana yardımcı oluyor. Sanki onun sesini yanımda duyuyorum ve çoğu zaman günlüklerindeki sözleri sanki onları okumamı umuyormuş gibi bana yöneliyor.

Bazen uzun yaşamayacağını ve benim onları okuyabileceğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Diyabeti sürekli bir mücadeleydi ve günlüklerinden bunun onu hiç belli etmediği kadar endişelendirdiğini öğreniyorum. Bu kitapları bulup düşüncelerini okuduktan sonra onu düşündüğümde daha çok gülümseyebiliyorum.

Devre arası bittiğinde, maç uçup gider. İnanılmaz bir oyun oynadılar ve on dört sayı farkla kazandılar. Stadyum biraz boşalana kadar etrafta takılıyoruz ve sonra aile bölgesine gidiyoruz. Oyuncular için kutulanmış yemekler var ve bazıları yemeklerini yemeye başlamış bile. Maç sırasında yediğim yemeklerden dolayı karnım tok ama sinirlerim istesem de yemek yememe izin vermiyor. Artık Weston'ı şahsen tanıdığım için, onu oynarken izlemek eskiden ekranda izlemekten çok daha farklı. Sakatlanacağına dair sürekli bir panik var.

Dışarı çıktığında bize doğru koşuyor, önce bana ve Caleb'e geliyor. Kollarını bize doladı ve bizi kendine çekti.

"İyi şans tılsımlarım" diyor. Geri çekildiğinde gülümsemesi çok tatlıydı. "Eğlendiniz mi?"

Birden dilimin tutulduğunu hissettim. "En iyisiydi. Harikaydın." Bana baktığında kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor."

Nefesinin altında diyor.

Doğru mu duydum?

Penn ve Rhodes daha sonra kapıdan içeri giriyor ve yemeklerini yerken bize sarılıp takılıyorlar.

"Sen yemeyecek misin?" Weston'a sordum. "Aç mısın?"

Başımı sallıyorum. "Maç sırasında yedim ve çok heyecanlandım." Karnımı tutuyorum. "Hâlâ iyileşiyor olabilirim."

Gülüyor ve bir yemek alıp Henley ve Bowie odaya girdiğinde onlara el sallıyor.

Yemeklerini afiyetle yiyorlar ve ben daha ne olduğunu anlamadan Sutton ve Felicity'nin aracından Landmark Mountain'a geri götürmemeleri için ekstra araba koltuğunu alıp eve doğru yola çıkıyoruz. Annemle babam yol boyunca sohbet ediyor ve Weston sürekli bana bakıp gülümsüyor.

Ben mi hayal görüyorum yoksa o mu bana farklı bakıyor bilmiyorum.

Annemle babam gittikten ve Caleb'i yatırdıktan sonra Weston Caleb'in odasının dışındaki duvara yaslanıyor.

"Bir bardak şarap ister misin?" diye soruyor.

"Bu gece sıcak çay içebilirim. Yorulmadın mı?" "Hem evet hem hayır. Maçtan sonra sakinleşmek zor oluyor."

"Kulağa ne hoş geliyor? Bir duşa daha ihtiyaın var mı? Ya da bir kadeh şarap?"

"Soğuk bir duş belki," diyor gülerek. "Formamın içinde çok seksi görünüyorsun Chapman."

Kızardım. "Beğendin mi?" Sesim boğuklaşarak soruyorum. "Bayıldım amına koyayım."

Ağzım açık kalıyor ve önüme gelene kadar bana doğru yürüyor, elleri duvarda, beni içine hapsediyor. Eğiliyor, nefesim kesiliyor ve ağzıma bir santim kala duruyor.

"Burada onurlu bir şey yapmaya çalışıyorum Chapman," diye fısıldıyor. "Bunu yapmayı gerçekten zorlaştırıyorsun. Kendimi bu kadar kısıtlamaya devam edebilir miyim bilmiyorum." Başını eğiyor ve burnu çene izgimden kulağa doğru ilerliyor, sonra dudakları kulağa değiyor. "Sonra formamın içinde belirdin ve yenecek kadar güzel kokuyorsun." Nefesini içine çekip yumuşak bir inilti çıkartıyor ve ben rperiyorum. "Bu gece neyin hayalini kuracağımı biliyorum."

"Neyi?" Titreyerek soruyorum.

"Ağzım bacaklarının arasında, seni yutarken."

Nefesim kesiliyor ve yanımdan geçip odasına doğru yürüyor. Kapıyı arkasından kapattığında, bunun olduğuna bile şüpheyle bakıyorum.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

JÖLE VE ERIŞTE

WESTON

Bir duş daha alıyorum - Sadie'yi formamın içinde gördükten sonra soğuk bir duşa ihtiyacım olduğu konusunda şaka yapmıyordum. İçerideki meseleleri hallediyorum ve dışarı çıkıp kurulandığımda kendimi yeniden gitmeye hazır hissediyorum. Bir maçtan sonra her zaman çok heyecanlıyım ama Sadie'yle yaşamak zaten çoğu zaman böyle hissetmeme neden oluyor.

Yatak odama gitmeden önce saçlarımı havluyla biraz daha kurutuyorum ve üzerime bir şey giyme zahmetine girmeden yatağıma giriyorum. Bu gece açılış günü olduğu ve kazandığımız için yarın daha hafif bir programımız var, bu yüzden alarmımı kurmuyorum. iPad'imi kaptdığım gibi maçı açıp birkaç kez izliyorum, her maçtan sonra yaptığımız bir şey bu ve kapının hafifçe vurulduğunu duyduğumu sanıyorum. İkinci kez biraz daha yüksek sesle çalınca doğruluyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Sadie odama giriyor ve o da duş almış gibi görünüyor. Saçları ıslak, uzun kollu tişörtünü ve dar kot pantolonunu çıkarmış, üzerinde sadece kazağı var ve uzun, çıplak bacakları sergileniyor. Nefesimin altında küfrediyorum. Gergin görünüyor.

"Bu görünüm daha da iyi," diyorum ona.

"Ben... Söylediğin şeyi düşünmeden edemedim," diyor usulca.

"Hangi kısmı?" Elimde olmadan sırtıyorum ve o da başını bana doğru sallayıp dudaklarını yana bastırıyor.

"Ağzını bacaklarımın arasına koyup beni yuttuğunu hayal ettiğini söylediğin kısım..."

"Evet," sesim titriyor. "Ben de bunu düşünmeyi bırakmadım. Bu battaniyenin altında çıplağım, yoksa şimdiye kadar karşınızda dikiliyor olurum." "Bu bir mazeret değil."

Yorganı atıyorum ve beni gördüğünde nefesi kesiliyor. Sikim ona ulaşmak için zorlanıyor ve elini dudaklarına götürüyor. Farkında mı bilmiyorum ama başparmağını ısıyor ve bu hayatımda gördüğüm en seksi şey.

"Bunu ilk kez düşünmüyorum," diyorum ona, yeterince yaklaştığımda yanağına dokunmak için uzanıyorum. "Sadece sana ilk kez söylüyorum."

"Bana söylemene sevindim." Öne doğru bir adım atıyor ve aletim karnına temas ettiğinde mırıldanıyorum. "Artık aynı sayfada olduğumuzdan emin değildim."

"Artık mı? Başından beri aynı fikirde miydik?" Diğer elimi yüzüne götürüp yanaklarını tutuyorum ve dikkatle gözlerine bakıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Çok soğukkanlı davrandın."

Gülüyor. "Sakin *davranan* hiçbir yanımda yok. O öpücüğü durdurdum ama hiç istemedim. Aynı çatı altında yaşamak işkence gibiydi, dokunacak kadar yakın ama..." Parmakları karnımda geziniyor ve kaslarım onun altında zıplıyor.

Saldırmaya hazırım, bu yüzden kendimi sabitlemeye çalışarak güçlendirici bir nefes daha alıyorum.

Alnım onunkine değişiyor ve ellerimi beline koyup inliyorum. "Aylardır senin için yanıp tutuşuyorum," diye fısıldıyorum. "Bunu gerçekten görmedin mi?"

Elleri önce göğsüme, sonra omuzlarıma uzanıyor, onu kendime daha sıkı çekiyorum ve ağzını ayırıyor. "Kendi duygularım gözümü kör etmişti, yanlış gidebilecek her şeye kendimi kaptırmıştım."

"Sadie?"

Fısıldıyorum. Bana göz kırpmıyor.

"Seninle sadece bir gece geçirmek istemiyorum. Bu benim için sadece seks değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Birlikte yarattığımız hayatı seviyorum. Sana aşık oluyorum," diyorum ona.

Gözleri cam gibi oldu. "Öyle mi?" diye fısıldıyor. "Emin misin?"

Gülüyorum. "*Evet*, eminim. Bunu aylar öncesinden biliyordum, sadece ne istediğini bulman için sana zaman tanımaya çalışıyordum. Ve eğer aynı şekilde hissetmiyorsan, iyi olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Yani, eğer benimle bir ilişki istediğini düşünmüyorsan, muhtemelen bunu yapmamalıyız."

"Ben de aynısını hissediyorum," diyor. "Ben de sana aşık oluyorum, Weston." Parmak uçlarında yükseliyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Gülüyorum. "*Evet*, lütfen."

Eğiliyor ve bana en yumuşak, en tatlı öpücüğü veriyor. İçim jöle gibi oluyor ve öpüşmemiz derinleştğinde sanki vücudumun içinde milyonlarca sinir ucu canlanıyor.

Onu kaldırıyorum, bacaklarını belime sararken ellerim kıkına dolanıyor ve beni göbeğinde hissettiğinde inliyor. Yatağa doğru dönüp onu saygıyla ortasına yatırırken ağzım onunkinden ayrılmıyor. Formayı başının üzerinden kaldırmak için ondan ayrılmak zorunda kalıyorum, göğüslerini ilk kez gördüğümde küfrediyorum.

"Seni formamın içinde seviyorum ama bu çok daha iyi" diyorum, uzanıp çakıllı meme uçlarına teker teker dokunuyorum. "Bunları da çıkaralım." Beyaz dantelli külotunu indiriyorum ve onu benim için çıplak ve ıslak görünce tekrar küfrediyorum. "Güzel olduğunu biliyordum ama Tanrım, o kadar güzelsin ki canım yanıyor."

Elini uzatıyor ve yumruğunu bana doluyor. "Sen de öylesin," diyor beni sıkıca kavrayarak.

"Mmm, çok iyi hissediyorsun," diyorum ona. Elini nazikçe çekip dudaklarına götürüyorum. "Önce gitmem gereken bir yer var." Sırıtiyorum ve bacaklarının arasında durarak vücudunu öpüyorum.

İzlemek için dirseklerinin üzerine eğiliyor ve ben de ona iyice bakabilmek için acele etmeden aşağıya bakıyorum. Parmaklarımla dudaklarını ayırıyorum ve tenine doğru "Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve dilimi ilk kez yarığının üzerinde gezdirirken ona bakıyorum. Bunu tekrar tekrar yaparken mırıldanıyorum, tadını seviyorum ve başı geriye düşüyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Dilimi klitorisine değdirdiğimde bana doğru eğiliyor ve onunla oynamaya devam ediyorum, en çok sevdiği ritmi buluyorum ve yalvarana kadar onu sınıra getiriyorum. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel şey. Bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi yüzüme bindiğinde ve parçalandığında, dilime karşı titrerken ve nabız atarken gözlerini kapatışını izliyorum. Onu bir kez daha öpüyorum, sonra kalçalarını ve ağzımı siliyorum.

Prezervatif için çekmeceme uzandım. Yeni bir kutu. Uzun zamandır bir şey yaşamamıştım ama bu bugünün gelmesini ummadığım anlamına gelmiyor.

Kutuyu yırtıp açıyorum ve ambalajını yırtıp uzunluğumun üzerinde kaydırıyorum. Beni izliyor, gözleri açgözlü ve yerine oturduğumda, daha fazlası için sabırsızlanıyormuş gibi bacaklarını etrafıma sararak beni içeri yönlendiriyor.

Onu etrafımda hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum. Orgazmının artçı sarsıntıları hâlâ devam ediyor ve bu tam bir cennet.

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes nefese kalıyor. "Kıpırdamadan durabilir miyim bilmiyorum," diyor, yukarı doğru iterek. "Her şeyini istiyorum."

İnliyorum ve onu tamamen dolduruyorum, o zaman hareketsiz kalıyor. "Özür dilerim. Çok mu fazla?" diye soruyorum.

Derin bir nefes alıyor ve yavaşça nefes veriyor. "Vibratöründen çok daha büyüksün," diyor bir nefes daha alarak.

Boynuna gülüyorum ve hafifçe çekiyorum. "Vibratörün olduğunu nasıl bilemedim? Eğer bunu kaçırdıysam bu duvarlar çok ses geçirmez."

"En sessiz olanını sipariş ettiğime eminim," diyor gülerek.

Tekrar içeri girip hafifçe dışarı çıktığımda nefesi kesiliyor, sıkı itişlerle geri girip çıkıyorum, daha derine girip çıkıyorum, beni daha kolay alana kadar her geri kayışında klitorisine sürtünüyorum ve sonra sonuna kadar giriyorum. İkimiz de inliyoruz, ağızlarımız o kadar sıcak bir öpücükle çarpışıyor ki, asla hava almak için çıkmak istemiyorum. Tempomuz çılgınca olana kadar artıyor. Onu daha iyi sikebilmek için öpmeyi bırakıyorum. İçine girdiğimde kıcımlı kavırıyor ve her hamlemde beni karşılıyor.

"Tanrım, Sadie," diye bağıriyorum.

Sertçe boşalmaya başladığında başı iki yana sallanıyor, sikimi o kadar sert kavırıyor ki yıldızları görüyorum.

Bir araya gelişimiz çılgınca ve ruhani bir deneyim. Sanırım birkaç saniyeliğine bayılıyorum ve gözlerimi açtığımda o da benim kadar mutlu görünüyor.

Eğilip onu öpüyorum ve geri çektiğimde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Bu... inanılmazdı," diye fısıldıyor.

"Öyleydi." Saçlarını gözlerinden çekiyorum. "İnanılmazsın. Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Kendini beğenmiş ifadesine sırtıyıyorum. "Evet, hepsi sendin."

Yavaşça içinden çıkıyorum, irkildiğinde duraklıyorum.

"Canını yaktım mı?" diye soruyorum.

"Hayır, sadece gitmene izin vermek istemiyorum." "Geri döneceğim, söz veriyorum."

Prezervatifle ilgilenmek için banyoya gidiyorum ve elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra banyoya giriyor ve tuvaletin olduğu odaya geçip kapıyı arkasından kapatıyor.

"Bütün bunları yaptıktan sonra yalnız kalmak ister misin?" Ben sesleniyorum. "Yüzde yüz evet," diyor.

Kıkırdıyorum. Dışarı çıktığında ben hâlâ banyodayım ve o ellerini yıkarken bana bakıyor.

"Çıplağız," diyor gülerek.

"Tam zamanı," diyorum ona, arkasına geçerek.

Aletim kışının yanında çok mutlu oluyor ve gözleri açılıyor. "Bu çok hızlı oldu."

"Çok ağrın varsa yapmamıza gerek yok. Ama evet, uzun zamandır senin yanında bu halde yaşıyorum."

"Bunu nasıl bu kadar iyi sakladığını bilmiyorum." Gülüyor ve başını omzuma yaslıyor.

Etrafına uzanıp ellerimi göğüslerine koyuyorum, sıkıyorum ve ellerimi doldurmalarını seviyorum. Meme uçlarıyla oynamaya başladığımda nefesi kesiliyor.

"Çok ağrımıyor," diye fısıldıyor.

"Öyle mi? Bir saniye bekle." Diğer odadan bir prezervatif alıp geri geliyorum ve prezervatifi uzunluğumdan aşağı kaydırmadan önce kışının yanaklarını sıkıyorum.

Dizlerimi büküp klitorisini ovacak şekilde pozisyon alıyorum ve ikimiz de aynadan parmaklarımın üzerinde kayışını izliyoruz. Alt dudağını ısıırıyor ve ona dokunduğumda nefesini içine çekiyor.

"İçeri girdiğimi görmek ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor ve ben de bizi yana çevirip yavaşça içine giriyorum.

"Birlikte çok iyi görünüyoruz," diye fısıldıyorum kulağına. "Kendinle oyna."

Yanakları alev alev yanıyor ama yine de yapıyor, parmaklarıyla küçük daireler çiziyor, ben çekilip bu sefer daha hızlı girdiğimde hareketleri daha da vahşileşiyor.

"Ahh, bunu hissedebiliyorum. Durma," diyorum ona.

İnliyor ve durmuyor ve benim onun içinde pistonlamam ve parmaklarının dışarıda olması ve etrafımdaki sıkışma kombinasyonu

içerisi... cennet gibi.

"Sadie," diye inliyorum. "Dayanamayacağım."

"Yaklaştım," diyor ve başı göğsüme yaslanıp etrafımda kasıldığında kontrolümü kaybediyorum.

Yüksek bir iniltiyle boşalıyorum ve o da boşalıyor. Bana doğru yığılıyor ve ben ikimizi de ayakta tutmaya çalışıyorum.

"Ben bir erişteyim," diyor zayıf bir sesle. Gülüyorum ve onu kucaklıyorum.

"Beni düşünce sokar mısın?" diye soruyor. "Beni de mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen. Kendimi yıkayamayacak kadar güçsüz olabilirim." Omzunun üzerinden gülüyor ve ben de ellerimi kalçalarına koyup eğilerek ensesinden öpüyorum.

Hayatımın en güzel gecesi.

OTUZUNCU BÖLÜM

YAN YOLLAR

SADIE

Birbirimizi yıkadıktan ve bir noktayı kaçırmadığından emin olmak için beni yaladıktan ve yüzünün her yerine boşaldıktan sonra beni tekrar yıkadıktan sonra... ve duş bankına oturdum ve onu ağzıma aldım ve yüzümün ve göğsümün her yerine boşalana kadar onun çarpıcı aletini emerken ve sallarken ona baktım... son bir kez yıkandık ve duştan çıktık.

Yatağına giriyoruz ve beni kendine çekiyor, başımı omzuna koyuyorum. "Maçtan sonra heyecanlanmak konusunda şaka yapmıyormuşsun," diyorum.

Kıkırdaması derin ve kulağımın dibinde gümbürtüsünü duymak hoşuma gidiyor.

"Ne olursa olsun birlikte geçireceğimiz ilk gecede böyle olacaktım," diyor. "Bunun olması için ölüyordum ve şimdi olduğuna inanamıyorum. Ve şu anda burada benimle yataktasın, bu daha da iyi. Düşündüm de..."

"Bolt?" Ben dolduruyorum.

"Evet." Bana bakıyor ve ben de uzanıp elimi yanağına koyuyorum.

"Kaçmayacağım." Bir an duraksıyorum. "Kaçacak mısın?" "Tabii ki hayır."

"Tüm bunlar hakkında daha fazla konuşalım mı yoksa sabaha kadar bekleyelim mi?" diye soruyorum. "Eğer sen de istersen, benim için sorun yok."

"I-" Elim göğsünde geziniyor. "Bu kadar doğru hissettirmesi beni şaşırttı. Daha fazla tereddüt edeceğimi düşünmüştüm ama uzun zamandır olmadığım kadar huzurluyum."

"Sevindim," diyor. "Birlikte harika olacağımızı biliyordum. Diğer her alanda öyleyiz ve uzun zamandır filmi izlediğimiz o öpüşme seansıya yaşıyorum." İkimiz de gülüyoruz. "Ama seninle sevişmek hayal ettiğim her şeyin çok ötesinde."

"Weston Shaw'ın *sevişmek* dediğini duyacağımı hiç düşünmezdim," diye kıkırdıyorum.

Yan tarafımı gıdıklıyor ve ben kıpırdanıp kaçmaya çalışıyorum ama o beni tekrar kendine çekiyor, bir eli popomda, diğeri göğsümü tutuyor.

"Bunu ilk kez söyledim ve eğer erkekler bunu öğrenirse, erkeklik kartımı gerçekten iptal ederler. Konu sen olunca zaten korkak olduğumu düşünüyorlar. Ve senin amının tadına baktıktan sonra, ona bağımlı olduğumu ilk itiraf eden ben olacağım."

Yüzümü göğsüne yasladım ve buna çok güldüm. "Aylar önce seninle şarap içip yemek yemem gerektiğini düşündüler." "Sanırım o zaman kesinlikle kaçırdım."

"Biliyorum." Beni sıkıyor ve bacağımı kalçasının üzerinden geçirdiğimde inliyor. Aleti karnına doğru sallanıyor. "Sadece görmezden gel. Söz veriyorum uyumana izin vereceğim."

Uzanıp elimi onun kadifemsi sertliğinin üzerinde gezdiriyorum. Aleti elimde titriyor ve düzensiz bir nefes veriyor.

"Bir kez daha ve sonra uyuyacağız," diye fısıldıyorum, onun üstüne tırmanıyorum. Prezervatifi üzerine kaydırduğımda dikkatle izliyor ve kendimi onun üzerine indirdiğimde tıslıyor. Yavaşça içine girerek havada asılı kalıyorum. Çok büyük ve onun için tamamen hazır olduğumda bile alışmam bir dakika alıyor. Elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve eğilip önce birini, sonra diğerini emiyor. Ona doğru eğildim ve birkaç santim daha alçaldım ve sonra Yolun geri kalanında inanılmaz derecede dolu hissediyorum.

Meme ucumu dillerken bana bakıyor ve parmakları bacaklarımın arasında hareket ederek beni mükemmel bir tempoda okşuyor. Öne doğru eğiliyorum ve kendimi onun üzerinde dalgalanan bir dalga gibi hissediyorum. Parmaklarını durdurmuyor ve benim hareketlerim daha da fazla sürtünmeye neden oluyor. Yaklaştığımı hissettiğimde, ona doğru uzanıyorum ve öpüyorum, ben onun üstünde sallanmaya devam ederken dillerimiz birbirine karışıyor. Öpücük

Orgazmımın yoğunluğu beni şaşırtıyor, onu olabildiğince derine çekerken ve etrafında paramparça olurken yavaş ve yavaş itişlerimiz duraklıyor.

Saniyeler sonra adımı boğuk bir şekilde söylüyor ve birbirimize doğru eğiliyor, dışarıda donup kalıyoruz ama içeride bedenlerimiz kendi danslarını yapıyor. Onun attığı her nabızı hissediyorum ve karşılığında benim sıkmalarım onu lanetliyor. Sonsuz bir his ve sarsıntılar nihayet yavaşladığında, bitkin bir halde göğsüne yığılıyorum.

Beni yanına götürüp prezervatifle ilgileniyor ve geri döndüğünde beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırıp tekrar üstüne yerleştiriyor.

"Bana ne yapıyorsun?" diye sorar. "*Sadie*..."

Tenine karşı sırtıyorum ve sonra çenemi göğsüne yaslıyorum. "Eğer sabah uyandığımızda sadece arkadaş kalmak istediğine karar verirsen, kıcına tekme basarım."

İfadesine gülüyorum ve o da kıcıma şaplak atıp sıkıyor.

"Ben burada sonsuza kadar bu yatakta kalabilir miyiz diye düşünürken sen arkadaş kalmaktan mı bahsediyorsun?" Gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor, yüzümdeki ifadeyi görünce duruyor. "Sanırım bu çok erken oldu, ha?" Çok endişeli görünüyor, aradaki mesafeyi kapatıp onu öpüyorum.

"Evet." Kıkırdıyorum ve hâlâ endişeli görüldüğünde uzanıp kaşlarının arasını düzeltiyorum. "Bakalım sen yoldayken nasıl oluyormuş." *Tüm bu cazibeyle* düşünüyorum ama söylemiyorum. "Ve gün içinde ilk ya da dördüncü kez seks yapmadığımız zamanlarda."

"Yani oral seks de bir sayılıyor," diyor sırtarak.

Düşünüyormuş gibi duraksıyorum ve sonra başımı sallıyorum. "Sayıyorum. Ya da daha doğru olacağını düşünüyorsanız üç buçuk diyebiliriz?"

Başını öne arkaya eğiyor. "İkimiz de boşaldığımıza göre, saymakta bir sakınca görmüyorum."

Bu kez iki eliyle popomu sıkıyor ve yemin ederim adam yine sertleşiyor.

"Sadie," diyor, sesi boğuk. "Sana karşı olan hislerimden emin olmasaydım bu gece bunların hiçbirini yapmazdım. İlişkilerin her iki yöne de gidebileceğini biliyorum - hem korkunç hem de şaşırtıcı - ama emin olana kadar birine kalbimi vermek için bekledim. Ailem dışında hiçbir kadına onu sevdiğimi söylemedim... asla. Emin olmak için zamana ihtiyacın varsa anlarım ama hiçbir yere gitmiyorum."

Onu öpmeden önce uzun bir süre ona bakıyorum, hissettiğim her şeyi o öpücüğe aktarmaya çalışıyorum. Aramızdaki sıcaklık artınca dönüp üstüme çıkıyor, alt yarısı yatağın üzerinde ve uzun süre öpüşüyoruz. Yan dönüyorum ve ağzını tekrar kendime çekiyorum. Bu sefer, prezervatifi takarken birbirimize bakıyoruz ve hareketlerimiz yavaş ve tembelce, birbirimize doğru sallanıyoruz. İkimiz de boşaldıktan ve ay ışığının aydınlattığı odada birbirimize bakmaya devam ettikten sonra fısıldıyorum, "Ben de kalbimi birine vermek için bekledim, ama artık senin. Hepsi senin."

Gülümsüyor ve göz kapaklarım ağırlaşıyor. Hatırladığım son şey bana gülümsediğiydi.

Ve ertesi sabah gördüğüm ilk şey, başını başımın arasına Bacaklar.

Bu hayat nedir?

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TROLLS

WESTON

Pazartesi öğleden sonra antrenmana bulutların üzerinde geldim.

Koçlar dünkü maçtaki performansımızı değerlendirdikten sonra, takım tesis içinde çeşitli tıbbi tedaviler almak üzere dağılıyor. Buz banyosu yapıyorum ve günü bitirmek için soyunma odasına gidiyorum. Çocuklar zaten içerideydi ve Henley bana bir bakış atıp gülmeye başladı. Rhodes onu güldüren şeyin ne olduğunu görmek için ayağa kalkıyor ve yüzünde kocaman bir sırıtış belirliyor. Bowie kolumdan tutup yüzümü görebilmesi için beni çevirdi ve o da gülmeye başladı.

"Ne?" Penn soruyor. "Ne kaçırdım?"

Henley yüzünü bana doğru eğerek, "Loveboy'a bir daha bak," diyor. Eğilip fısıldıyor: "Şu arı sokmuş dudaklar, boynunda bir iki morluk gördüğüme eminim ve-"

"Dirseklerine bir bakın," diyor Bowie gülerek.

Dirseklerime bakabilmeleri için beni çeviriyor ve onlar gülmeye başlayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Dirseklerimin nesi var?"

Rhodes İngiliz aksanıyla "Biraz aşınmış görünüyorlar," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. Tüm seanslarımızdan sonra biraz çiğ hissediyorlar. Sabahın erken saatlerine kadar devam ettik ve sonra güne doğru başladım, bacaklarının arasında, olmak için yeni favori yerim ve daha fazlasını istedi, ben de memnuniyetle mecbur kaldım.

Sanırım onu daha sık üstte tutmam gerekecek. Sırıttım ve yine güldüler.

"Bize bilgi vermen gerekecek," diyor Henley. "Bir saat içinde hazırlıksız bir toplantı mı?"

Bir an için düşünüyormuş gibi yapıp başımı sallıyorum. "Eve, kız arkadaşımın yanına gitmem gerek."

"*Kızım,*" diye tekrarlıyor Rhodes.

"Bunu ben de duydum," diye ekliyor Bowie.

"Kadın bulmak için benimle dışarı çıkmayı bırakman yeterince kötüydü. Şimdi de kız arkadaşının evine mi gidiyorsun? Hayatımı sikeyim," der Penn.

Rhodes kolunu Penn'e doluyor. "Senin ekürin olacağım, tatlı çocuk."

Penn ona bakar ve başını kaldırır. "Yapacaksın." Sırıttırıyor. Soyunma odasından çıkarken, "Çok kolay değiştirilebilir," diye bağıriyorum.

"Kimse senin yerini dolduramaz Shaw," diye bağıriyor Henley, ben de gülerek cipime doğru yürüyorum.

Eve gitmeden önce her zaman yaptığım gibi Sadie'yi arıyorum. Cevap verdiğinde sırtıyordu, elinde Caleb vardı.

"Selam," diyor.

"Selam güzelim."

Caleb ekrana baktığında el sallıyorum. Sırıttırıyor ama başka bir şey dikkatini dağıttırıyor.

Sadie'nin gözleri genişler. "Bu yeni avantajlar hoşuma gidiyor. Yatakta eğlenceli zamanlar geçirmek, *merhaba* ile karşılanmak, *güzelim*..."

"Daha yeni başlıyorum," diyorum ona sırtarak.

"Eğer dün gece ve bugün *yeni başlıyorsan*... Daha fazla vitamin almaya başlamam gerekecek." Gülüyor.

"Sana bir şeyler ayarlayabilirim."

Bir dakika boyunca birbirimize bakıyoruz, oldukça sert bir şekilde çiğniyoruz. "Bu çocuk bugün nasıl?"

"Gece geç yattığı için çok yorgun. Biraz huysuzlandı. Bugün onu erkenden uyutacağım. Hem de hemen."

"Huysuzluk mu yapıyorsun ufaklık? Biraz uyumaya hazır mısın?" diye soruyorum. Caleb'in alt dudağı dışarı çıkıyor ve başını Sadie'nin omzuna yaslıyor.

"O alt dudak her şeyi anlatıyor," diyor Sadie.

"Zavallı çocuk. Ve sen de zavallısın. Belki sen de biraz kestirebilirsin. Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hemen eve mi geliyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Evet. Genelde kazandığımızda ve evimizde olduğumuzda ertesi gün gelmemiz gerekmez ama sezona güçlü bir başlangıç yapmak istediler. Park yerindeyim bile."

"İnanılmaz. Çabuk eve git de belki bizimle biraz kestirirsin."

"Oraya yeterince hızlı gidemiyorum."

Kırk beş dakika sonra kapıma yanaşıyorum ve içeri girdiğimde ev sessiz. Sadie, Caleb'i çoktan yatağına yatırdığına göre hızlı çalışmış. Odasına vardığımda içeriye bakıyorum, çoktan dışarı çıkmış. Sadie'nin kapısı aralık, ben de bakıyorum, o da yatağında, mışıl mışıl uyuyor. Sessizce soyunuyorum ve boxer külotuma kadar indiğimde, yorganın altına tırmanıyorum ve yanına gidip onu kucaklıyorum. İnsanların kaşıklamaktan bahsettiğini duymuştum ama daha önce hiç kimseyle yapmamıştım ve lanet olsun, bunda bir şey var. İç çekiyor ve kışını kasıklarına daha da sokuyor ve ben de bunu unutmak için sikimi kaldırıyorum. Israrcılık güçlü yanlarımdan biri, bu yüzden biraz zaman alıyor, ama uyumasına izin vermeye kararlıyım ve ben de yorgunum. Sonunda uyuduğumda, harika bir uyku çekiyorum.

Caleb'in saçma sapan konuşmaları beni uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda Sadie çoktan Caleb'i almak için kapıdan içeri girmiş oluyor. Oturup geriniyorum ve kalkıp diğer odaya doğru yürüyorum. Sadie dönüyor, Caleb'i kucağına alıp yanağından öpüyor ve beni görünce donup kalıyor.

"Demek artık iç çamaşırlarımızla dolaşıyoruz, ha?" Sırıttıyor ve başını sallıyor.

Gözleri vücudumda uzun bir gezinti yapıyor ve aletime takılıyor. Dudaklarını yalayıp işaret ediyor, ben de aşağı bakıyorum ve aletimin biraz dışarı sarktığını görünce inliyorum.

"Müstehcen," diye fısıldıyor.

"Özür dilerim. Henüz uyanık değilim. Kaşıklamanın zevklerini öğrendim ve" sikimi işaret ediyorum, "bayıldım. Ama pantolon giymeye geri dönebilirim, böylece geceleri beni soyarken dört gözle bekleyeceğin bir şey olur."

"Sakın eğlencemi mahvetmeye kalkma. Ben sadece..." Bana bakmaya devam ediyor ve ben daha da sertleşiyorum.

Ona homurdanıyorum ve Caleb'i korkutmamak için kendimi örtüyorum. "Sadece ne? Ve bakmayı kes. Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Sadece tüm bunlar olurken nasıl koşabildiğini ya da başka bir şey yapabildiğini merak ediyorum," diye bitiriyor gülerek.

Dönüyorum ve pantolonumu almak için diğer odaya gidiyorum. "Yardımcı olmuyorum."

Giyindikten sonra tekrar içeri girip onlara doğru yürüyorum ve önce Sadie'yi öpüyorum. Caleb bunu yaptığımı görünce onu öpmek için eğiliyor ve gülmeye başlıyoruz. Ben de onun yanağını öpüyorum ve o da benim üzerime salyalarını akıtıyor.

Aşağı indiğimizde Sadie, "Şimdi daha mutlu görünüyor," diyor. "Sanırım biraz kestirmeye ihtiyacı vardı."

"Dışarıda harika bir gün var. Havuza girmek ister misin? Bunun için son günlerden biri olabilir."

"Sanırım öyle olacak," diyor.

Caleb'e bir şeyler atıştırırken telefonum çalıyor ve cevap vermeden önce elma lokmamı yutmaya çalışıyorum. "Menajerim arıyor. Buna bakmalıyım."

Sadie başıyla onaylıyor ve cevap verirken verandaya çıkıyorum. "Selam Joan."

"Dün geceki maç harikaydı," diyor.

"İzledin mi? Teşekkür ederim."

"Tabii ki izledim koca adam. Sen benim ekmek tekneysin."

Kıkırdıyorum. "İyi bir maçı. Sahalara dönmek güzeldi."

"Eminim öyledir. O yüzden seni sadece maç için tebrik etmek için aramadığım için üzgünüm," diyor.

Yürümenin ortasında duraklıyorum. "Ses tonun pek iyi değil."

"Muhtemelen ciddi bir şey değil ama internette bazı dedikodular var... Sadie'yle ilişkiniz ve Sasha'yla ilgili bazı şeyler hakkında tahminler. Tüm bunlar hakkında seninle tekrar konuşmak istedim. Sadie'yle çıkmıyorsun, değil mi?"

"Şey... dün gece itibariyle, evet."

Nefesinin altından bir *şeyler* söylediğini duydum.

"Bunun ne önemi var? Bu neyle ilgili?"

"İnternette işler çirkinleşiyor. Trollerin nasıl olduğunu bilirsin. Ben olsam bir süre halka açıklamaktan kaçınırdım. Önce biraz durulsun."

"Ne diyorlar?"

"Bilmek istediğine emin misin? Gidip kendin bakmanı tavsiye etmem, o yüzden eğer benim söylemem seni bundan alıkoyacaksa, o zaman bakarım."

"İyi ya da kötü herkesin ne dediğini okumamaya çalışıyorum." "Akıllı çocuk."

"Ama burada neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum."

İç çekiyor. "Pekâlâ. Sadie ve Sasha'nın ikisinin de servet avcısı olduğu ve Sadie'nin kız kardeşinin erkeğinin peşinden gittiği için utanması gerektiği gibi şeyler söylüyorlar... ve en kötüsü... Sasha'nın araba kazasının gerçekten bir kaza olduğundan emin miyiz? Sporcular ve medya genelde böyle olur; en çok Sadie'nin peşine düşüyorlar." Duraklıyor ve arka planda bir arabanın korna çaldığını duyabiliyorum. "Benim iki sentimi mi istiyorsun? En azından bir süre daha beklemeni tavsiye ederim... ne kadar oldu? Yedi ay mı? Ben olsam onunla herkesin önünde görünmeden önce beş ay kadar beklerdim."

"Bu sezonun geri kalanı," diye araya giriyorum, hararetle.

"Ben sadece ne yapman gerektiğini düşündüğümü söylüyorum. Tavsiyeme uymak zorunda değilsin ama eğer uymazsan, umarım Sadie'nin kalın bir derisi vardır."

"*Siktir.*" Saçlarımı sertçe çekiştiriyorum ve havuza doğru yürüyüp etrafında volta atıyorum. "Sasha tek gecelik bir ilişkiydi. Onunla sadece bir kez tanıştım. Çok içiyordum ve bir partide bana asıldı, ben de kabul ettim. O gece için pişman değilim çünkü Caleb var ama Sasha'yla aramda başka bir şey *asla olmayacaktı*. Eğer onunla birkaç ay sonra, bu kadar pervasız ve aptal olmadığım bir zamanda tanışmış olsaydım, o zamandan beri benimle yatmayı teklif eden yüzlerce kadın gibi onu da reddederdim."

Caleb'in sesini duyuyorum ve dönüp mayolarıyla Sadie ve Caleb'i görüyorum. Sadie'nin beti benzi atmış ve ne kadarını duyduğunu bilmiyorum ama onu üzecek kadarını duymuş.

"Gitmem gerek Joan. Seninle sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam. Bu arada bir şey yapmamı istersen haber ver."

"Teşekkürler."

Telefonu kapattım ve Sadie'ye dikkatle baktım. "Ne kadarını duydun?"

"*Başından* sonuna kadar. Kulak misafiri olmaya çalışmıyordum ama sesin çok üzgün geliyordu, yaralandın mı falan diye bakmak için acele ettim ve gerisini duyunca donup kaldım," diyor.

"Özür dilerim. Kızgındım ve bunların hiçbirini söylememeliydim. Gerçekten üzgün görünüyorsun ve haklı olarak öyle. Seni en çok üzen kısım hangisi?" Ona doğru ilerliyorum ve o bir adım geri çekilince duraklıyorum.

"Hepsi mi?" Gölüyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Ve hayır, üzölmüyorum. Bunların hiçbirini için üzölmeye hakkım yok." Başını sallıyor ve gözyaşları akmaya başladığında yüzünü hızla siliyor. "Sasha hakkında konuşma şeklin. Daha önce bana hiç böyle bir şey söylememiştin ve bu beni onun hakkında gerçekten ne düşündüğünü merak etmeye itiyor. Sanki bu konuda nasıl hissedeceğim konusunda ikiye bölünmüş gibiyim. Kız kardeşimi bir insan olarak sevmiş olmanı istiyorum ama sana aşığım ve ondan hiç hoşlanmanı istemiyorum... ama birlikte bir bebeğiniz var!"

Derin bir nefes alıyor ve boğuk bir hıçkırık çıkıyor. Kollarımı ona dolamak ve bunu unutturmak istiyorum ama aynı zamanda içim ısınıyor çünkü bana aşık olduğunu söyledi.

"Ve yüzlerce kadın? Yüzlerce mi? Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?"

Caleb ona ciddiyetle bakıyor ve yanağını okşuyor. "Anne."

Ona daha sıkı sarılıyor ve daha çok ağlıyor.

"Rekabet yok. Ben sadece seni istiyorum," diyorum.

"Bütün bunları Joan'a neden söyledin ki? Neler oluyor?"

Nefes veriyorum ve ona doğru ilerleyerek yanaklarındaki gözyaşlarını siliyorum. "Sana anlatacağım ama beni duyduğundan emin olmak istiyorum. Kimseyle yarışmak zorunda değilsin. *Seni* seviyorum."

"Seyahat ederken ve dün geceki gibi heyecanlandığında nasıl hissedeceğini göreceğiz, sadece bütün gece sevişmek için orada değilim."

Dün gece benim için sadece bir beden olduğunu düşünmesi biraz acı veriyor ama şu anda sadece incindiğini biliyorum.

"Hiç kimseyle dün geceki gibi bir gece geçirmedim," diyorum ona. "Yakınından bile geçmedi. Bu biraz kaba olacak ama ben tek seferlik bir adamdım. Umarım bu Sasha hakkında olumsuz bir şeymiş gibi gelmez ama ikimiz de o gece sadece iyi vakit geçirmek için oradaydık. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama şunu anlamayı istiyorum: Sasha ile bugün tanışmış olsaydım bile bir partnerde arayacağım şeyin o olacağını sanmıyorum. Birlikte daha fazlasını istediğim hiç kimse olmadı... hiç kimse Sadie, sana kadar."

Derin bir nefes aldı ve şezlonglardan birine oturdu. Ben de karşısındakine oturuyorum ve ona Joan'la konuşmamın geri kalanını anlatıyorum.

Ve hayatımı sikeyim, Joan'la aynı fikirde ve ilişkimizi bir sır olarak saklamak istiyor.

BÖLÜM OTUZ İKİ

SAHİL

SADIE

Sonraki bir buçuk hafta çok çabuk geçti. Tüm bu online işlerle ilgili gerçekten zor zamanlar geçirdim. Beni çok zorlayacağını bildiğim için hiçbirine bakmadım. İlk kez seks yaptıktan sonra, birlikte olduğumuzu çatılardan haykırmak istedim. Joan'ın araması buna büyük bir gölge düşürdü ama şükürler olsun ki zamanında fark edip bizi uyardı.

Weston ilişkimizin gizli kalmasını hiç istemiyor ama sanırım kız kardeşimin bebeğinin babasını sevdiğim için zaten kendimi suçlu hissettiğim için Joan'ın tavsiyesine uydum ve duraksamayı memnuniyetle karşıladım. Zaten onunla bir yere gitmem gerekmiyor. O antrenmandayken ya da seyahatleyken diğer insanlarla sosyal etkileşim kurabilirim ve evde birlikte vakit geçiririz.

Böylesi daha iyi.

Ama maçları kaçırmakta zorlanacağım.

Weston seyahatleyken ikimizin nasıl olduğunu görmek istedim, o yüzden nasıl gideceğini göreceğiz. Bu hafta sonu onun ilk deplasman maçı. Eğer bu sezonu atlatırsak, ilişkimizi gizli tutmak... Şu anda umut etmekten bile korkuyorum. Kısa bir süre sonra ayrılacak ve ben

Sinirlerimi belli etmemek için. Weston'ın Joan'la yaptığı görüşmeden bu yana, sakinim. Ellerimi ondan uzak tutamıyorum, yani bu değişmedi, ama huzursuzum. O küçük zaman aralığında sahip olduğum hafifliğe sahip değilim.

Sanırım tedirginliğimi hissediyor, Caleb ile piknik yapmak için dışarı çıkarken beni güldürmeye çalışıyor. Gölün üzerindeki köprüden geçiyoruz ve köprüyü geçtikten sonra durup eşyalarımızı bırakıyor, elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. Öpüşmek için eğiliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan beni geriye yatırıyor, öpüşürken beni aşağıya indiriyor. Beni tekrar yukarı kaldırdığında ikimiz de gülüyoruz, Caleb ellerini çırparak bizi alkışlıyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor Weston, gözleri hâlâ bende.

Beni tekrar kaldırmadan önce bir kez daha öpüşüyoruz. Çimlerin üzerine bir battaniye seriyoruz ve Weston bir şey alması gerektiğini söyleyerek eve koşuyor. Caleb'ı da yanına alıyor ve geri döndüklerinde Weston kocaman bir buket çiçek taşıyor, Caleb'ın elinde ise neredeyse kendisi kadar büyük bir şakayık var.

Weston çiçekleri bana uzatıyor ve Caleb'ı dürtüyor. "Devam et, annene ver."

Caleb bana uzatıyor ve ben de kalbim eriyerek alıyorum.

"Teşekkür ederim. Bunlar çok güzel. Hiç bu kadar güzel çiçekler görmemiştim." Şakayıklar, yıldız çiçekleri ve ortancalar, çiçeklerin her tarafına gümüş iplikler dokunmuş. Büyüleyici.

"Bu Büyülü Çiçekçi'den Calliope. Eğlenceli ve biraz eksantrik biri ve çiçekçi dükkânı tam bir deneyim. Seni bir ara oraya götüreceğim," diyor Weston.

Yanımdaki battaniyeye oturmadan önce Caleb'i bize doğru yönlendirmek için koşarak uzaklaşıyor. Caleb bugünlerde her yerde emekliyor ve çilek ya da peynirden bir ısırık almak için emekliyor ve sonra emekleyerek uzaklaşıyor. Weston bir aşağı bir yukarı, onu kovalıyor. Weston ona her yetiştiğinde, onu kucaklayıp boynundan öptüğünde, Caleb başını geriye atıp kıkırdıyor.

Bu kadar mutlu olmasına bayılıyorum.

"Tanrım, çok tatlı," diyor Weston. Caleb kucağındayken yanıma oturuyor ve öpmek için eğiliyor. "Sen de öylesin."

Caleb bana ağzı açık bir öpücük verdiğinde gülüyorum. "Tıpkı babası gibi," diyorum.

Weston yan tarafımı dürtüyor ve ben de inliyorum.

"Ben yokken yürümese iyi olur," diyor.

"Henüz yürümeyecek... en azından umarım yürümez. Buna hazır değilim." Gülüyorum. "Henüz yürümek yok," diyorum Caleb'e burnuna vurarak. Her vuruşta göz kırpmıyor ve sırtıyor.

"Nonono," diyor. Başını Weston'ın göğsüne düşüyor ve göz kapakları ağırlaşıyor.

"Hey, küçük uykucu. Seni yatırırım mı?" Weston Caleb'in kulağına söylüyor.

Caleb'in gözleri kapanır ve Weston kıkırdar.

"İşte benim cevabım," der. "Geri geleceğim."

"Fazla vaktin yok. Sen onu yatırırken ben de bunu içeri alacağım."

Dudaklarını uzattı ve ayağa kalktı. "Pikniğin tadını çıkarıyordum." "Daha fazlası olacak," diye söz veriyorum.

Daha sonra banyodayken arkamdan gelip ellerini kalçalarımın koyuyor ve boynumu öpüyor.

"Seni çok özleyeceğim," diyor tenime karşı.

Başını omzuma yaslıyor ve aynadan bana bakıyor. Bu aynanın önünde çok seks yaptık ve şimdi aynada birbirimize baktığımızda Pavlov'un verdiği bir tepki gibi.

"Ben de seni özleyeceğim," diyorum ona, göğüslerimi avuçladığında başımı arkaya yaslayarak. "Toplandın ve gitmeye hazır mısın?"

"Birkaç dakikam var." Sırtıma bastırıyor ve kulağıma doğru öpücükler konduruyor.

Gözlerim kapanıyor ve açtığımda, o meme uçlarımı cımbızlarken kapüşonlu görünüyorlar.

"Çok güzel," diye fısıldıyor.

Üzerimde bir atlet ve tayt var, saçlarımı da dağınık bir şekilde topuz yapmışım. Şu anda kendimi pek güzel hissetmiyorum ama o her zaman öyle olduğumu düşünüyor.

"Ben gitmeden önce oynamak ister misin?"

"Evet." Ellerimi arkamda birleştirip saçlarını tutuyorum.

Bir süre bana bakıyor, sonra külotumu ve taytımı çekiştirerek çıkarıyor ve beni çevirerek banyo tezgahının üzerine kaldırıyor. Biz

Artık evin her yerinde prezervatifler var, kolay erişim için koltuklara ve her çekmeceye sıkıştırılmış. Şimdi en üst çekmecedен bir tane alıyor ve kaydırarak takıyor, her zaman hazır. Beni parmaklıyor, ıslaklığı dudaklarına götürüp yaladığında sırtıyor. Sonra eğiliyor ve ben kıvrana kadar dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor.

"Acele et ve içime gir." Sağını çekiştiriyorum. "Fazla vaktimiz yok."

"Önce senin gelmeni istiyorum," diyor.

"Sen içimdeyken boşalmak istiyorum," diyorum ona.

"Bir dakika içinde." Sırtıyor ve beni emmeye devam ediyor ve onun adını inletmem bir dakikadan az sürüyor.

Ayağa kalktığında, her zaman yaptığı gibi yavaşça içime girmek için zaman ayırmıyor. Kendini içime gömüyor ve boynuna doğru çığlık atıyorum, neredeyse o anda tekrar boşalıyorum. Elleri kıcımlı sıkıyor, itişleriyle aynı anda beni kendisine doğru çekiyor. İçimde beni sersemleten bir noktaya vurmaya başlıyor ve ben de onu sertçe sıkıştırıyorum, içim onu sıkıyor. Bunu atlatıyor ve sonra orgazmımın başka bir dalgasını hissettiğimde, bir çığlıkla boşalıyor, içimde sarsılırken başını boynuma sokuyor ve sonra nihayet duruyor.

Kafasını kaldırdığında utangaç bir hali vardı. "Çok mu sert davrandım?" "Hayır, bayıldım. Anlayamadın mı?"

Sırtıyor. "Kesinlikle hoşuna gitmiş gibi hissettim." Elini yanağıma koyuyor ve beni öpüyor, dili kalbimin yeniden çarpmasına neden oluyor. "Seni seviyorum, Sadie."

Boğazım düğümleniyor. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor. "Tanrım, bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor." Beni tekrar öpüyor. Dudaklarımdan, yanaklarımdan, tekrar dudaklarımdan.

"Pazar gecesi geç saatlerde evde olacağım... daha doğrusu Pazartesi sabahı erken saatlerde. Yatağımızı benim için ısıt, tamam mı güzelim? Eve geldiğimde seni yatağımızda çıplak istiyorum. Uyumana izin vereceğim ama seni hissedeceğim."

Gülüyorum ve gözlerimi deviriyorum.

Prezervatifle ilgileniyor ve ellerini yıkamadan önce pantolonunun içine geri sokuyor.

"Seks gibi kokacaksın," diyorum ona.

Dilini bana doğru oynatıyor. "Umarım tadın bütün gece dilimde kalır."

Yüzüm alev alıyor ve yanağımlı öpüp ellerini yüzüme koyuyor. "Oraya vardığımızda ve muhtemelen bir düzine başka zamanda seni FaceTime'layacağım. Herhangi bir konuda bana mesaj at ya da ara, tamam mı?" Beni tekrar öpüyor. "I

seni bırakmak istemiyorum."

Onu öpüyorum ve tezgahdan inip külotumu ve taytımı yukarı çekiyorum. "Git. Geç kalma. Ben burada olacağım."

Cesur yüzümü takınıyorum ve banyodan çıkıyoruz. Caleb'in hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol ediyor ve uyuyor, biz de aşağıya iniyoruz ve o da çantasını alıyor.

"Neden ben yokken geri kalan eşyalarını benim yatak odama taşıyorsun... bizim yatak odamıza..."

"Çok otoriter." Gözlerimi deviriyorum ve o da homurdanıyor. "Ciddiyim."

Parmak uçlarımda durup onu bir kez daha öpüyorum ve o uzaklaşırken pencereden dışarıyı izliyorum.

O yoldayken olacaklar konusunda hiç endişeli görünmüyor ama ben endişeliyim.

Eve, yanıma geldiği sürece o yokken de kaçamak yapabileceğini düşünen o ilerici kadınlardan biri olabilir miyim?

Hayır. Olamam.

Bu gerçek bir sınav olacaktır.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÖNCEDEN AŞK NEYDİ?

WESTON

Eve dönerken uçakta biraz uyudum, bu yüzden maçı bitirdiğimiz zamanki kadar yorgun değilim. Jaguars'ı 17-9 yendik, bana kalırsa biraz fazla yakın bir skordu. Ama uçaktaki analizlerimizi tamamladık ve yarın izinliyiz. Salı günü de izinliyiz ve eve, Sadie ve Caleb'in yanına dönmek için sabırsızlanıyorum.

Eve döndüğümde Joey ve Seth güvenlik görevlileriydi ve kapıyı açtıklarında bana tezahürat yapıyorlardı.

"Bu akşamki maç harikaydı," diyor Seth.

"Sağ ol dostum. Buralarda her şey yolunda mı?"

"Sessizdi," diyor Joey.

Başımı salladım. "Sessizliği severim. İyi geceler."

Mutfaktayken birkaç şişe su alıyorum ve aceleyle üst kata çıkıp önce Caleb'in odasına bakıyorum. Sırt üstü yatmış, kollarını iki yana açmış ve o kadar tatlı görünüyor ki dayanamıyorum. Ondan önce aşkın ne olduğunu biliyor muydum? Kesinlikle bu ölçüde değil.

Yatak odasına girdiğimde Sadie mışıl mışıl uyuyordu ve sorduğum şeylerin en azından bir kısmını dinlediğini görünce gülümsüyorum. Ve kollarını açmış

tıpkı Caleb'inki gibi. Yine düşünüyorum da, ondan önce aşk neydi? Bu benim için tamamen yeni olan bambaşka bir aşk türü. Meme uçlarından biri görünüyor ve ağzım sulanıyor ama sessizce banyoya giriyorum ve lavaboya dönüp dişlerimi fırçalamadan önce bavulumu dolabıma bırakıyorum. Soyunup yanına yattığımda yorgunluğum geri gelmişti ama elimi karnına koyuyorum ve aletim canlanıyor. Onu uyandırmak istemiyorum ama onun tadına bakmayı her şeyden çok istiyorum. Dilim, parmaklarım ya da aletim olsun, burası gerçekten de en sevdiğim yer.

Bana doğru dönüp gözlerini açarak beni şaşırtıyor. "Hey," diyor.

"Selam." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve onu öptüm.

Bacağını kalçamın üzerine atıyor ve ne kadar sert olduğumu hissedince inliyor. Sıcaklığı bana karşı çok iyi hissettiriyor, kalçalarını kavıyorum ve onu üzerimde aşağı yukarı ovuyorum. Nefes nefese kalıyor.

"Rüyamda seni görüyordum," diyor. "Ve uyandığımda sen buradaydın."

"Rüyanda ne görüyordun?" Yukarı ve aşağı, bana karşı kaygan.

"Birbirimize böyle bakıyorduk ve sen içimdeydin, gözlerin benimkilerden hiç ayrılmıyordu."

"Şu anda istediğin bu mu?"

"Mm-hmm," diyor, kalçaları bana sürtünürken dönmeye başlıyor Beni.

"Kullan beni," diye fısıldıyorum.

Ağzını ayırıyor ve daha hızlı ovuyor, ağzı açık kalıyor ve Boşalırken parmaklarımı tutup kendine doğru bastırıyor, böylece çırpınışlarını hissedebiliyorum. Başı geriye düşüyor ve uzun, ürpertici bir iç çekiyor.

"Rüyamda prezervatif takmıyordun," diye fısıldıyor. "Takmıyor muydum?"

Nedense bu konuyu ona açmaktan çekiniyordum ama konuşmaya değer. Konuyu açanın o olmasına sevindim.

"Farklı hissettin mi?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Rüyamda inanılmazdı. Senin için o kadar hazır uyandım ki."

"Senin içinde çıplak olmanın nasıl bir şey olacağını çok merak ettim.

Bunu hiç yapmadım."

"Doğum kontrol hapı kullandığımı biliyorsun," diyor.

"Biliyorum. Prezervatifleri bırakma konusunda nasıl hissedeceğini bilmiyordum. Bu konuda konuşmadık ve acelem yok. Rahat olmanı istiyorum."

"Ben de hiç prezervatifsiz yapmadım," diyor ve göğsümü öpmek için öne eğiliyor. "Seninle yapmak istiyorum."

"Emin misin?" diye soruyorum. "Evet," diyor usulca.

Öpüşmeye başlıyoruz ve ben her zaman yaptığım gibi onun içinde kayboluyorum. Ağzı uyuşturucu gibi. Sakinleştirici ve yuva gibi ve içimde hiç sönmeyen bir ateş.

Ucu soktum ve bu çoktan farklı bir deneyim oldu. Doğruyu söylüyordu, benim için hazırdı ve beni çevreleyen kaygan sıcaklığını hissetmek aşırı duyusal yüklemeydi.

"Oh," diye ürperiyorum. "Her şeyi hissediyorum."

"Bunu seviyorum." Benden daha hızlı itmeye başladığında eli önce kalçama sonra da kıkırma gidiyor. "Daha hızlı," diyor.

Daha hızlı gidiyorum ve inliyorum. O da inliyor.

"Uzun süre dayanamayacağım," diyorum ona.

Dışarı kayıyorum ve tekrar içeri giriyorum, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı. Bacağı daha geniş açılıyor ve kalçamın üzerine koyuyorum, daha derine gidiyorum. Boşalmaya başladığı anda bırakıyorum ve içine boşalıyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama ben istemeden bitiyor.

"Bu... çok iyiydi," diyor nefes nefese.

"Dağınıklık için özür dilerim." Yüzümü buruşturuyorum ve o da sırıtıyor. "Buna değdi," diyor.

Kalkıp banyoya gidiyor ve birkaç dakika sonra geri geliyor. Banyoda sıramı savıyorum ve yatağa geri döndüğümde bana dönüyor, başı göğsümde yerini buluyor. Ben yokken en az on kez konuşmuşuzdur ama yine de çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Seni özledim," diyorum ona. Muhtemelen bunu da en az on kez söyledim ama her seferinde doğrudu.

"Ben de seni özledim. Caleb da seni çok sordu. Bunun senin uzun bir eğitim gününe gitmeden farklı olduğunu düşünmeyeceğini sanıyordum ama bunun farklı olduğunu kesinlikle biliyordu."

"Bence gelecek hafta maça gelmelisin. Kim ne düşünürse düşünsün."

İç çekiyor ve elleri göğsümü gıdıklamaya devam ediyor. "Henüz hazır
Hen değilim.
üz."

Başının üstünden öperim. "Olur olmaz bana haber verecek misin?" "Evet."
"Tamam. Sabırlı olmaya çalışacağım. Ama bilesin diye söylüyorum, her
şeyi anlatmaya hazırım.
Bütün dünya sana aşığım."

Göğsümü öpüyor ve sessiz bir şekilde başını geri yatırıyor.
Bu şekilde uykuya dalıyoruz.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAPALI GÜNLER

SADIE

Weston'la ilişkimi sır olarak saklama kararımı ilk kez ertesi hafta iç saha maçı olduğunda ve ben hariç herkes gittiğinde sorguluyorum. Benim ailem, onun ailesi ve hatta Sutton'ın Landmark Mountain'daki ailesinin bir kısmı orada olacaktı. Weston'a gitmeyeceğimi söylemiştim ama fikrimi değiştirirsem diye bana yine de bir bilet aldı.

Oyuncular için biletlerin ne kadar pahalı olduğunu hiç bilmiyordum. Weston'ı tanımadan önce, ücretsiz olan bir aile bölümü olduğunu ya da sütlerin aileler için ayrıldığını ve yine ücretsiz olduğunu sanıyordum. Çok safmışım. O mükemmel koltuklar ve güzel sütler bir servet. Weston'ın kazancı biletlerin parasını karşılamaya yetiyor da artıyor bile ama pek çok oyuncunun kazancı buna yakın bile değil ve maçlara gidemeyen tüm o eşler ve kız arkadaşlar için üzülüyorum.

"Sadece gel Sadie. Herkesin bizim hakkımızda ne düşündüğü umurumda değil."

Banyo tezgahına yaslanmış, duştan sonra saçlarımı tarayışımı izliyor. Çoktan giyinmiş, maçtan bir gün önce takımın oteline gitmek üzere yola çıkmak üzere. Bütün eşyalarımı onun yatak odasına taşıdığımdan beri

ve banyo, söylemeliyim ki, onunla aynı yeri paylaşmaktan hiç rahatsız olmadım.

"Biletimi ihtiyacı olan birine ver. Bu yaz antrenmanlarda tanıştığım bir eşe ne demeli? Sanırım geçen yıl oynayamayan savunma oyuncusu ile evliydi. İsimlerini hatırlayamıyorum. Scott mı? Trisha Scott? Ona ver."

Çenesi geriliyor ve gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığından nefret ediyorum. Dönüp ellerimi beline koyuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum.

"Caleb ve ben her saniyeyi izliyor olacağız, söz veriyorum." Sözlerimin arasında onu öpüyorum. "Orada ortalığı kasıp kavuracaksın."

Beni kendine çekiyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor, sonunda hırlıyor. "Fikrini değiştirirsin diye biletini vermek istemiyorum."

"Joan haklı. Daha çok erken."

"Katılmıyorum."

Alnımız birbirine değiyor ve o iç çekiyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Gözleri yumuşuyor ve beni tekrar öpüyor, bedenimi onunkiyle birleştiriyor ve çekildiğinde beni nefessiz bırakıyor. "Seni seviyorum güzelim. Fikrini değiştirmiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ve geri adım atmadan önce eliyle yanağımı bir kez daha okşuyor.

"Sahaya çıkmadan önce çağrıma cevap versen iyi olur," diyor kapı aralığından. "Artık benim iyi şans tılsımımsın."

"Çağrılarına her zaman cevap veririm." Gözlerimi kısıyorum ve ellerimi beline koyarak onu banyodan dışarı itiyorum. "Ve benimle tanışmadan önce de gayet iyi oynuyordun."

"Sen artık benim oyun öncesi ritüelimsin," diyor köpek yavrusu gözleriyle.

İnliyorum. "Git. O kadar çok maç öncesi ritüelin var ki sahaya nasıl çıkıyorsun bilmiyorum."

Maçtan önce yaptığı her şeyi bana ilk anlattığında önce inanmadım, sonra da gülmekten kırıldım.

Her maç aynı çift -temiz, neyse ki- çorabı giyiyor. En çok endişelendiğim oyun öncesi ritüeli bu çünkü o çoraplar parçalandığında ne olacak? Kıyafetlerini nasıl giyeceğine dair bir düzeni var. Dolabında sakladığı ailesinin ve şimdi de Caleb ve benim resmimi öpüyor. Dolabını kapattığında yukarıdaki tavana üç kez vuruyor. Bundan sonra beni arıyor ve belki iki saat konuşuyoruz.

dakika. Telefonu kapattığında, takım bir araya toplanır ve bir dua ile takım ilahisi söyler. Tünelden aşağı doğru yürürken, girerken bir kez ve çıkmadan önce bir kez daha duvarın kenarına dokunuyor.

Sahaya çıktığında ise tamamen odaklanıyor.

Aşağı indiğimizde "Önümüzdeki iki hafta deplasman maçlarında olacağım," diyor. "Başka bir iç saha maçına çıkmadan önce üç hafta olacak. En azından bunu düşün, tamam mı? O zamana kadar Ekim'in ortasına gelmiş oluruz."

Israrcı, hakkını vermiyorum.

Cevap vermek yerine onu öpüyorum. Bu sezon hiçbir maça gitmeyi planlamıyorum ama o bunu duymak istemiyor. Tartışmaya en çok bu kadar yaklaşmıştık.

"Caleb uyandığında onu sevdiğimi söyle," diyor.

"Söyleyeceğim."

"Yarın gece görüşürüz," diyor.

Gülümsüyorum. "Canlarına oku Shaw."

"Yapacağımı biliyorsun, Chapman." Sırıttırıyor ve kapıdan çıkıyor.

Çamaşır yıkamaya başladım ve oturup Sasha'nın günlüğünü okudum. Yirmi birinci yaş gününe girmiştik ve bu konuda neler söyleyeceğini merak ediyordum. Denver'da iki arkadaşıyla bir otele yerleştik ve bir kulübe gittik, orada çok fazla içtik ve mekânı kapatana kadar dans ettik. Arkadaşlarının ve benim ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylememize rağmen bir adamla eve gitti. Ertesi öğleden sonra eve geldi, dışarıda geçirdiği geceden dolayı sersemlemişti ve tüm bunlar için ona çok kızmıştım - bizi ekmesi, bir yabancıyla eve gitmesi ve iyi olup olmadığını bana bildirmemesi - ondan sonra en az bir gün onunla konuşmadım.

Artık resmileşti! Yirmi bir yaşımdayım! Dün gece harikaydı. Sadie bizim için bir otel tutmuş. Jessie ve Claire de oradaydı ve çok eğlenceli bir kulübe gittik. Artık sahte kimlik yok, bebeğim! Bütün gece bedava içki. Açıkçası, Sade'nin en az bir yıldır doğum günüm için para biriktirdiğini düşünüyorum. Bütün yıl cimri davrandı, hiç dışarı çıkmak istemedi ama dün gece bunu telafi etti. Lol

Bu adamla tanıştım. Dillon. Çok seksiydi. Benimle uzun süre dans etti ve Hilltop'ta yaşadığını söyleyip onunla eve gitmemi istediğinde tereddüt etmedim. Hep oradaki evlerin nasıl olduğunu görmek istemişimdir ve onun evi de çok güzeldi. Seks vasatın altındaydı ama o evde yaşamak için bunu görmezden gelmeye hazırdım. İki kez seks yaptık ve çok geç yattık. Düşündüm ki

Biraz takıldım, tüm evini keşfedecek zamanım bile olmadı! Ama bana yemek bile yedirmeden bir Uber çağırdı. Çok kızmışım.

Ve şimdi Sadie bana kızgın. Açıkçası bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyorum. Bütün gece herkesi ekmiş değilim. Bu sabah ikiye kadar dans ettik. Bize Four Seasons'da bir oda falan da tutmadı. Oda güzeldi ama o kadar da güzel değildi. Ve son olarak, bugün benim doğum günümdü! Doğum gününün tek amacının istediğimi yapmak olduğunu sanıyordum ve ben de öyle yaptım.

Ugh. Her neyse, bırakayım da somurtup dursun. Onu dünyadaki herkesten çok seviyorum ama bazen kendini çok beğeniyor.

Okumayı bıraktıktan sonra sayfa bulanıklaşıyor. Acı ilk kez yaşıyormuş gibi sızlıyor. Onunla geçirdiğim o hafta sonuyla ilgili öfkemi uzun zaman önce atlattığımı sanıyordum ama öfkem tazeliğini koruyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve günlüğü kanepeye fırlatıyorum. Neden şimdi olay olduğunda olduğumdan daha öfkeli olayım ki? Hiç mantıklı değil.

Bu yas süreci boyunca öfke aşamasını atlatmayı başardığımı sanmışım ama şimdi yüzüme tokat gibi çarpıyor. Caleb'in monitördeki sesini duyduğumda sıkılı ellerimi silkeleyip yatak odasına doğru yürüyorum ve bu sırada beynimdeki gürültüyü kapatmaya çalışıyorum.

Neden onun bencilliğine katlandım ki?

Nihai gaz verme hakkında konuşun. Bu konuda çok iyiydi ve ben her zaman buna katlandım.

Ama dönüp dolaşıp geldiğim nokta şu: O haklı mıydı? Kendimi haklı mı görüyorum?

Caleb'e sarılıyorum ve bezini değiştiriyorum, ona odaklanmaya çalışıyorum. Aşağıya iniyoruz ve kalan yemekleri çıkarıp ısıtıyorum. Yemekleri karıştırırken onu her seferinde küçük lokmalarla besliyorum ve sonra biberonunu hazırlıyorum. Mama sandalyesine vuruyor ve sonra hızlı hızlı yutarak geri getiriyor. Çekip aldığı anda nefesi kesilmişti.

"Yavaşla bakalım ufaklık."

Bezimiz azaldığı ve biraz temiz havaya ihtiyacımız olduğu için markete koşuyoruz ama dışarıdayken eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

Weston birkaç kez mesaj attı ve sonra maçtan önceki gece yaptıkları toplantıda olduğu için sessiz kaldı. Yemek yedikten sonra ve Caleb'i yatırdıktan sonra bize FaceTimed attı. Cevap verdiğimde yatak başlığına yaslanıyorum ve beni gördüğünde kaşlarını çatıyor.

"Neden bizim yatağımızda değilsin?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen oraya geri döneceğim ama o odada seni çok özliyordum. Burada olmayınca garip hissediyorum. En son gittiğinde çok yorgundum, geç yattım ama bugün sakın bir gündü ve uyanıktım, o yüzden içeri girdim ve-" Yüzümü buruşturdum.

"Film ya da başka bir şey izlemek istemiyor musun?"

"Ev çok büyük geliyor. Caleb yukarıdayken ben aşağıda olmak istemiyorum."

Başını salladı. Tam da bu nedenle oturma odasında daha sık film izliyoruz. Üzgün görünüyor ve tüm bunları söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

"Keşke aileden kalmalarını isteseydin," diyor.

Bu sabah bundan bahsetmişti ve ben iyi olacağımı düşündüğüm için önemsememiştim.

"Merak etme. Ben iyiyim. Sadece alışmak biraz zaman alacak, hepsi bu."

"Oraya bensiz alışmanı istemiyorum," diyor. O bir surat yapar. "Beni görmezden gel. Bunu söylemem çok bencilce. Ben yokken işleri kolaylaştırmak için ne yapabiliriz? Annenin gelmesi için çok mu geç?"

"Evet, sanırım öyle. Ve bir noktada buna alışmam gerekecek. Sanırım bu geceki sorun, bebek bezi almak için markete koşmam ve hava karardıktan sonra geri dönmemdi ve sonra her şey garip hissettirdi." Gülüyorum. "Karanlıktan korktuğumu bilmiyordum ama görünüşe göre biraz korkuyorum. Bundan sonra işlerimi gündüz halledeceğim."

"İhtiyacın olan her şeyi sipariş edebileceğini ve muhafızlardan birinin eve getireceğini ya da Amy'nin bir şeyler alıp getirmekten mutluluk duyacağını unutma. Bunu her zaman yapmayı teklif eder."

"Hayır, sorun değil. Onları rahatsız etmek istemiyorum." "Chapman, bunu seve seve yaparlar, yemin ederim."

Bu kadar lüks bir evde yaşadığıma hala inanamıyorum, bu yüzden Weston'ın bana yardım edebilecek maaşlı küçük bir personeli olduğunu hatırlamak hiç aklıma gelmiyor. Onlardan bir şey istemek yanlış geliyor. Ben Weston değilim. Burası benim evim değil. Onlar benim için çalışmıyor.

"Artık benim ailem sensin, Sadie."

Ona bakıyorum, şaşırmış ve sözleriyle içimin havalandığını hissediyorum. "Ben senin miyim?" diye fısıldıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve tereddüt etmiyorum. "Evet, seninim."

Derin bir nefes alıyor ve gülümsüyor ama hâlâ endişeli görünüyor.

"Sana karşı olan hislerimden emin değilsin, değil mi?" diye soruyorum.
"Her zamankinden daha güçlüler."

Gözleri yumuşuyor ve dudakları kıvrılıyor. "Bu kariyerin senden çok şey istediğini biliyorum. Yaptığım işi seviyorum ama bazı yönleri çok zor. En başından beri yolumuza bir sürü engel çıktı. İşimin de aramıza girmesini istemiyorum."

"Öyle olmak zorunda değil," diyorum ona.

"Joan'ın aramasından beri bu evden birlikte çıkmadık. Önümüzdeki beş ay boyunca benimle herkesin önünde görünmek istemezsin. Zaten öyle."

"Önümüzdeki beş ayı atlatabilirsek, bu işte uzun soluklu olacağımızı hissediyorum."

"Seni seviyorum, Sadie. Ben zaten uzun soluklu bir ilişkinin içindeyim. İşte bu noktada beni duyduğundan ya da benimle aynı fikirde olduğundan emin değilim."

"Ben de uzun vadede bu işin içindeyim." Gözlerim yaşlarla doluyor ve inliyorum. "Maçtan bir gece önce yapman gereken konuşma bu değil. Yatağa gitmeli, uyumalı ve maça odaklanmalısın."

"İhtiyacın olan buysa bütün gece burada kalabilirim."

"Ben iyiyim. *Biz iyiyiz.* Seni seviyorum. Uykum geliyor ve gidip senin yatağına gireceğim."

"Bizim yatağımıza," diye
fısıldıyor.

Gülümsüyorum. "Bizim
yatağıımız."

"Beni istediğin zaman ara, tamam mı? Ve eğer gergin hissediyorsan, gardiyanlardan biri eve gelip kalabilir."

"Şimdi çok daha iyi hissediyorum."

Telefonu kapattık ve ben diğer odaya geçip yatağıımıza girdiğimde ağlamaya başladım. Gün aniden sonsuzmuş gibi geliyor; günün büyük bir kısmında kendimi kötü hissediyordum.

Yarın her şey daha iyi olacak.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

KUŞ

WESTON

Joan iç saha maçımızdan bir gün sonra aradı. Uzun bir antrenmandan sonra kapıda Blake ve Ed ile sohbet ediyordum ve özür dilemek için elimi kaldırdım.

"Buna bakmam gerek, üzgünüm."

El sallayıp dünkü maç hakkında konuşmaya devam ediyorlar. Bears'ı 41-10 yenmiştik ve bu harika bir histi.

"Alo?"

"Dergileri gördün mü?" Hemen konuya girdi. "Ah, hayır. Ne dergileri?"

"Adını sen koy, Sadie onların içinde."

"Ne? Neden? Evden bile zor çıkıyor."

"Görünüşe göre o ve Caleb geçen gece bebek bezi almaya gitmişler ve ondan birkaç gün önce de ailesiyle öğle yemeğine çıkmışlar. Dünkü maçınıza onun gelmemesi ve ailesinin gelmesi büyük bir kargaşaya neden oldu."

"Gitmemesinin onun için en iyisi olduğunu söylediniz ve inanın bana o da sizin sözünüzü dinliyor."

"Ben hâlâ en iyisinin bu olduğuna inanıyorum. Tabii başka bir açıklama yapmak istemiyorsan, ama bu da ters tepebilir gibi geliyor bana. Sonuç olarak, bunun senin oyununu etkilemesini istemiyorum."

"Karışmıyor. Onu maçlarımda görmek istiyorum ama o bu konuda haklı olduğuna inanıyor."

"Bir stilistten ona dışarı çıktığında giyebileceği kıyafetler göndermesini isteyebilir miyim? Ölçülerini gönderin, bir gecede gönderelim."

"Şu anda ciddi misin?"

"Evet, Cumartesi günü giydiği spor kıyafeti sanki üç kişi sığabilirmiş gibi görünüyordu. Korkunçtu."

"Joan, hadi ama. Sadie hayatında bir gün bile korkunç görünmedi. Göz kamaştırıcı." Duraksadım, başım öne eğildi. "*Kahretsin*. Ben spor yaparken o ve Caleb şu anda annesiyle dışarıdalar. O dergileri görmediğinden emin olmalıyım."

"Eğer süreli yayınların olduğu bir yere giderse onları görür," diyor Joan kibarca.

"Siktir."

"Stilist hakkında söylediklerimi bir düşün," diyor.

Homurdanıyorum ve telefonu kapatıyorum.

Joan'a hiç hırlamamıştım ve beni geri arayıp azarlamasını bekliyordum ama yapmadı.

Sadie'yi arıyorum ve telesekretere düşüyor. Ona mesaj bırakamayacak kadar heyecanlıyım, bu yüzden tekrar deniyorum ve cevap vermeyince ikinci kez kapatıyorum.

Bir saat boyunca oturma odasında volta atıyorum ve nihayet ondan hala haber alamayınca duş almaya gidiyorum. Çıktığımda üzerime spor şortu ve tişört giydim ve aşağıda bir şey duyabileceğimi düşündüm. Koşarak aşağı indiğimde Sadie ve Caleb mutfaktaydı... mutfak masasının yanında bir sürü dergi vardı. Hay sikeyim.

Sadie'ye belli belirsiz bakıyorum, gözleri kızarmış ama yüzü kuru ve omuzları dik.

"Selam güzelim," diyorum, ona doğru ilerliyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Başka bir gün olsa ona bunu söyledim ama bugün bana şüpheyle bakıyor.

Annesinin de odada olduğunu ancak o zaman fark ediyorum. Ne yapacağımı bilemez bir halde ellerimi Sadie'nin belinden çekiyorum. "Hey, Pam."

Bana gülümsüyor. "Merhaba Weston. Sadie birkaç gün önce bana ikinizden bahsetti. Sizin adınıza çok sevindim."

Rahatlayarak sarktım ve sırtarak ellerimi tekrar Sadie'nin üzerine koydum. Ben aileme bizden hemen bahsetmişim ama Sadie bahsetmemişti ve bahsetmemiş olması beni biraz endişelendirmeye başlamıştı.

"Duymadın mı? Ben güzel değilim." Sadie de beni öptü ve bir dedikodu dergisi aldı. Derginin kapağında o var ve açıkçası kapaktaki yüz ifadesini daha önce hiç görmemişim. Çok kötü bir açı ve sanki bir şey söyleyecekmiş ama önce hasta olacakmış gibi görünüyor.

İnceliyorum.

"Seni hiç böyle görmedim, bir kere bile ve seninle yaşıyorum." "Şey, sana inanmıyorum çünkü bak..." Diğer beşini tutuyor Dergiler. "Hepsinde eşit derecede berbat görünüyorum."

"Yemin ederim görünmüyorsun," diyorum ona. Gözlerimi onunkilere indiriyorum ve ellerimi yanaklarına koyuyorum. "Her gün ne kadar güzel olduğuna hayran kalıyorum. İster yeni uyanmış ol, ister giyinmiş ol, ister Caleb üzerine tükürmüş olsun, her halini seviyorum." Sesimi alçaltıyorum, "Ya da benim formamın içindesin. Ama yemin ederim, seni o suratları yaparken hiç görmedim."

"Ben de ona aynı şeyi söyledim," diyor Pam. "O dergilerden bazıları sadece insanları kötü göstermeye çalışıyor..."

"İnternette bir şeylere bakmaktan kaçınıyordum ama Whole Foods ve Target'a gitmek için Denver'a gittik ve her *iki yerde* de baktığım her *yerdeydim*. Ve çok kötü şeyler söylüyorlar." Kızgınlığı arttıkça yanaklarında lekeler oluşuyor. "Haftalardır, hatta aylardır neredeyse hiçbir yere gitmedim ama geçen hafta dışarı çıktığım iki seferde de beni yakaladılar. Ve bilemezsiniz, iki seferde de iğrenç bir leke gibi göründüm." Gözleri yaşlarla doluyor. "En azından *Us Weekly*'de o maçta çekilmiş bir fotoğrafım var, yani orada daha iyi görünüyorum, ama sonra bu berbat fotoğrafı da gösteriyorlar... öncesi ve sonrası gibi. Sonra eve dönerken internete girdim ve orada söyledikleri şeyler çok daha kötü. Dışarıda böyle görüldüğümde neden servet avcısı olduğumu düşündüklerini anlayabiliyorum. Bu karmaşaya yardım etmek için biraz paraya *ihtiyacım* var." Elini dergi yığınınına doğru sallıyor ve annesi kıkırdıyor.

"Sen asla servet avcısı olmazsın. İyi bir satışı ne kadar sevdiğini bilmiyorlar," diyor Pam.

"Evet, tasarım kıyafetler giymediğim için kızgın olan bir grup insan daha var. Seninle tanışana kadar Whole Foods'tan alışveriş bile yapmamıştım ve bugün *sana* bir şeyler almak için gittim," diyor Sadie,

Bana ters ters bakıyordu. "Eminim bunun da bir sürü fotoğrafı olacaktır." Kıyafetini işaret ediyor ve sonra iki elini havaya kaldırarak dergilere kuş işareti yapıyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kahkahamı tutmaya çalışıyorum ama patlıyor.

Gözleri kısılıyor ama yüzünde bir sırıtma belirtisi var.

"Bunun çok aptalca olduğu için özür dilerim," diyorum ona. "Ve annenin bugün seninle olmasına sevindim. Aslında ben yanında değilsem, her dışarı çıktığında yanında birinin olmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Bana söylemediğin başka bir şey mi var?" diye soruyor. "Dışarı çıktığımda yanımda birini istediğini hiç söylemedin. Joan başka bir şey mi söyledi?"

Yere bakıyorum ve o uzanıp kaşlarımın arasındaki kırıksıklığı düzeltiyor.

"İnsanlar çok nefret dolu olabiliyor." Elini tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Bundan nefret ediyorum ama her yüksek profilli işin beraberinde getirdiği bir şey gibi görünüyor. Bunu da atlatacağız. Hepsi geçecek. Sen eve gelmeden hemen önce Joan aradı, ben de Joan'ın deyimiyle seninle ilgili bazı süreli yayınlar olduğunu duydum."

Süreli yayınlar dediğimde homurdanıyor.

"Ne dedi? Bana her şeyi anlat." Beklentiyle bana bakıyor. Tereddüt ediyorum ve bakışlarıyla beni iğneliyor.

"Anlat bana."

"Hâlâ doğru şeyleri yaptığımızı düşünüyor... tabii bir tür açıklama yapmadıysak, ama bunun bana geri tepebileceğini söyledi. Ve bunların hiçbirinin oyunumu etkilemesini istemediğini söyledi ki ben de engellemeyeceğine dair ona güvence verdim."

Başını salladı. "Başka ne var?" "Bu... buydu."

"Hayır, süreli yayınlarda yer almamla ilgili ne söyledi?"

"Sadece birçoğunda yer aldığını..."

"Ve?"

Başımı tavana kaldırıyorum ve inliyorum. "Senin için bir stilist tutmayı ve kıyafetleri bir gecede hazırlamayı teklif etti. Ama Joan züppenin teki ve ben buna hiç aldırmış etmezdim. Ben senin giyim tarzını seviyorum."

Bol eşofman takımının olduğu dergiyi kaldırdı. "İğrenç. İğrenç."

"Bazen rahat kıyafetler giyiyorsun. Herkes giyer." Kendimi ve giydiklerimi gösteriyorum. "Eğer alışverişe gitmek istiyorsan

sevdiğin şeyler... tabii... bir stilist *istiyor* musun?" Ruh halini anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyorum.

"Moda anlayışıma pek güvenmiyorum ama birdenbire her yerde süslenip püslenip ortaya çıkarsam basın bu konuda çok eğlenir."

Telefonum çalıyor ve kontrol ediyorum. Felicity.

"Kız kardeşim arıyor. Seninle alışverişe çıkmayı çok ister."

Başını sallıyor, ama sırtıyorum ve aramayı cevaplıyorum.

"Alo?"

"Selam. Siz orada iyi misiniz?" Felicity diyor ki.

"Dergileri gördün."

Sadie yüzünü buruşturdu.

"Evet. Onları bu öğleden sonra Cecil'de gördüm ve o zaman arayacaktım ama telefonum tüm baldızlarımın Sadie'yi kontrol etmek için aramasıyla çıldırdı. Onu gerçekten çok sevdiler ve hepimiz sizin yakında geri dönmenizi istiyoruz."

"Bu çok hoş. Belki pazartesi izinlerimden birinde gelebiliriz." Elimi ahizenin üzerine koyup Sadie'ye fısıldıyorum: "Seni kontrol ediyor ve Landmark'ın kadın ekibi de nasıl olduğunu öğrenmek için onu arıyor."

"Ah," diyor usulca.

Ben tekrar dinlemeye başladığımda Felicity, "Ona öyle görünmediğini söyle," diyor.

"Ona söyledim. Henüz bana inandığından emin değilim." Sadie'nin gözleri açılıyor.

"Hoparlörü açabilir miyim?" Gülüyorum. "Al, söyle ona."

Felicity gülüyor ve tekrar söylüyor, "Öyle görünmüyorsun." Sonra daha yumuşak bir sesle fısıldıyor: "O orospu çocukları yanlış aileyle uğraşıyor."

"Vay be, abla," diye gülüyorum. "Dua et de Owen bu ağzı bozuk lafları duymasın."

"Beni neredeyse eğitti ama tam olarak değil," diyor gülerek. "Cidden

Sadie, peşinden bu kadar çok koştukları için üzgünüm. Bu çok saçma."

"Teşekkürler. Bu konuda güldüm, ağladım ve küfürler savurdum. Bu sadece garip. Ben kendi işime bakmaya ve radarın altında kalmaya alışkınım." "Evet,

kimse bu tür saçmalıklara alışmak zorunda kalmamalı,"

diyor. "Birkaç günlüğüne ya da birkaç haftalığına uzaklaşmak istersen istediğin zaman gelebilirsin."

"Bir ara seni ziyaret edebilirim," diyor Sadie. "Ve... bir dahaki sefere aileni ziyaret ettiğinde ya da bir maça geldiğinde, eğer uygunsa... alışverişe gidip daha güzel kıyafetler seçmeme yardım etmek ister misin?"

"Tabii ki," diyor Felicity. "Lanet olsun, merhaba Owen. Evet, devam et ve benim için kavanoza koy. Kanımı kurutuyorsun, Ace." Gülüyor. "Seninle alışverişe gitmeyi çok isterim. Güzel kıyafetler seçmek için bana ihtiyacın olduğunu sanmıyorum ama takılmak eğlenceli olurdu."

"Hayır, kesinlikle sana ihtiyacım var," diyor Sadie.

"Bu konuda benden daha iyi olan ve seninle gelmeyi çok isteyen kim var biliyor musun? Scarlett ve Ruby. Benim kıyafetlerim fena değil, Marlow ve Sofie de her zaman harika görünüyorlar ama Scarlett ve Ruby'nin modadan anlayan gözleri var. Yemin ederim, ben bir şeye bakıp potansiyelini hiç göremiyorum ama onlar bakıp onu *harika* yapan başka bir parçayla eşleştiriyorlar."

"Benim böyle bir yeteneğim yok," diyor Sadie.

"Seni sadece muhteşem gördüm," diyor Felicity.

"Şu anda kapakların çoğundaki eşofman dışında..." Sadie güler ve Felicity de ona katılır.

"Onun dışında," diyor.

"Kramplarım vardı. Bol bir şeyler istedim."

"Gördün mü? Bunu anlıyorum. Her yerdeki kadınlar bunu anlıyor. Bir saniye, hemen takvime bakacağım. Weston Cumartesi günü gidiyor, değil mi? Ne zaman gideceğini bilmiyorum, o yüzden Cumartesi mi Pazar mı gitmek istediğin buna bağlı olabilir. Ama kızları bu kadar çabuk bir araya getirebilirim, Cumartesi gelip seni alsak ve Boulder'a gitsek nasıl olur? Belki orada daha az fotoğrafçı olur, şirin dükkanlar ve harika yemekler vardır. Ooo, Cumartesi gecesini orada geçirip Pazar günü bütün gün alışveriş yapabiliriz... Ne dersin?"

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Kimsenin gitmek zorundaymış gibi hissetmesini istemiyorum... sadece eğer-"

"Şaka mı yapıyorsun? Hepsi gitmek isteyecek. Bir kız gezisine çok ihtiyacımız var ve benim de Caleb'a ihtiyacım var."

"Şey, bu... harika olurdu." Sadie bana kocaman gözlerle bakıyor ve ben de gülümseyerek elini sıkıyorum.

"Bu gece herkesten haber aldıktan sonra arar ya da mesaj atarım, tamam mı?"

"Tamam. Teşekkür ederim." Boğazını temizliyor ve ben ağlayacağını düşünüyorum. "Bu gerçekten harika bir davranış Felicity."

"Sadie, seninle vakit geçirmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Seni seviyorum kardeşim. Kızımı kontrol ettiğin için teşekkürler," diye ekliyorum.

Felicity, "*Kızım*, heehee, bunun sesine bayıldım," diyor. "Sonra konuşuruz."

Hoşça kal."

Telefonu kapattığımızda kollarımı Sadie'ye doluyorum ve ona sarılıyorum. İçimde eriyor ve uzun bir süre öyle kalıyoruz.

"Bu maça geleceğin anlamına mı geliyor?"

Koluma vuruyor ama bu onu güldürüyor.

"Böyle olacaklarına göre ben de yapabilirim," diyor sonunda, ama ikna olduğunu sanmıyorum.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

ONAY

SADIE

Cezalandırılmaktan hoşlanan biri miyim bilmiyorum ama Weston birkaç gün sonra antrenmana gittiğinde günlüğü tekrar çıkarıyorum. Sasha'ya karşı her zaman olduğu gibi öfkem azalmıştı ve doğum gününü takip eden pasajı okuduğumda bunun nedenini hatırladım.

Sadie artık bana kızgın değil. TANRI'YA ŞÜKÜR. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Ama bunu yaptığında bile, ne olursa olsun beni seviyor. Birbirimizden çok farklıyız ama o herkesten daha çok güvendiğim tek kişi. Beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Ben onu çok hayal kırıklığına uğratacağım ama o her zaman arkamı kollayacak.

Cuma akşamı gideceğim partiden ona bahsedip bahsetmeyeceğime karar vermedim. Claire, Nuggets maçlarından sonra oyuncuların şehir merkezindeki bir bara gittiklerini duyduğunu söyledi ve sanırım bunun doğru olup olmadığını görmeye gideceğiz. Sadie beni vazgeçirmeye çalışırdı ya da bana göz kulak olmak için gitmek isterdi ve bu iyi olurdu ama... Sadie ne kadar ateşli olduğunun farkında değil. Bütün bunlar

Basketbolcular ona ve o uzun bacaklarına bir bakar ve beni unuturlar. Lol bunun olmasına izin veremem!

Her neyse, Claire bana bir elbise ödünç veriyor ve ben de orada hazırlanacağım. Seksi bir oyuncu bulursam haber veririm.

Okumaya devam etmekten neredeyse korkuyorum, ama gerçekten seksi bir oyuncu bulduğunu ve muhtemelen bana bundan hiç bahsetmediğini, çünkü kulüpte erkekler tuvaletinde seks yaptıklarını bilecek kadar okudum. Başımı ellerimin arasına aldım, kendimi bildim bileli taşıdığım kardeş endişesi yeniden canlandı. Bir yanım her zaman onun düşüncesizliğine hayranlık duyarken, bir yanım da beni sinirli bir enkaz haline getiriyordu.

Caleb doğduğunda nasıl değiştiğini düşünüyorum. Hamile olmayı umursamaması ikimizi de şaşırtmıştı ve o doğduğunda biraz sakinleşmişti. Ben de öyle sanıyordum. Annemin, ben yardım etmek için etrafta olmadığım zamanlarda Sasha'nın Caleb'i sürekli ona bıraktığını söylemesi hakkında çok düşündüm ve o gittiğinden beri yüzüncü kez kız kardeşimi gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı merak ettim. Ya da belki daha doğrusu, onu tanıyordum ama onun için hep bahaneler uyduruyordum.

Günlüğü kapatıp bir kenara koyuyorum. Bugünlük bu kadar yeter.

Cumartesi sabahı, Weston ve ben yatakta tembel bir sabah geçirdik ve Caleb uyandığında büyük bir kahvaltı yaptık. Öğle yemeği için ayrı arabalara binerek ailesinin evine gidiyoruz ve evlerinden çıkmadan önce ona veda öpücüğü veriyorum. Caleb'i arabaya bindirmek için yine de dışarı çıkıyor ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde elimi göğsüne koyup etrafıma bakıyorum.

"Ciddi misin?" Gülüyor.

"Diğer zamanlarda fotoğrafçıların etrafta olduğunu bilmiyordum. Ya çalıların arasında gizleniyorlarsa?"

"Öyle olduklarını sanmıyorum," diyor sırtarak. "Bu mahallede güvenlik çok iyi. Bence öpüşürken güvende oluruz."

"Olurdun," diye homurdanıyorum. "Ben i y i l e ş i p gelene kadar herkesin içinde öpüşmeyeceğiz... belki o zaman da olmaz." Onu işaret ediyorum ve arabaya biniyorum.

Eğiliyor, kaslı kollarını arabamın tavanına yasladığında dikkatimi dağıtıyor. "Eğer biraz daha şirinleşirsen

hava."

"Artık zar zor yapıyoruz," diye fısıldıyorum ve o gülüyor. "Seni özleyeceğim ama

Dün geceyi atlatmak için bir geceye ihtiyacım olabilir."

Sırıttıyor, gözleri hararetle. "Dün geceyi uzun bir süre kafamda canlandıracağım."

Sırıttıyorum. "Ben de öyle."

"Seni burada öpemeyeceğime emin misin?"

"Eminim. Ama geri döndüğünde bunu telafi edeceğim."

"Buna güveniyorum. Seni seviyorum, Chapman."

"Ben de seni seviyorum Shaw."

Araba koltuğundaki Caleb'e bakıp sırtlıyor ve kapımı kapatıyor. Dikiz aynasından, ikisi de gülene kadar Caleb'in boynuna sokulmasını izliyorum.

Aynada gözlerimle buluşuyor. "İyi eğlenceler. Nasıl olduğunu bana haber ver. Kızlarla birlikteyken seni rahatsız etmek istemem ama beni istediğin zaman ara."

Başımı sallıyorum. "İyi yolculuklar.

Kendine dikkat et." "Güvende olacağım."

Arabayla uzaklaştığım anda onu özlüyorum ama kızlarla geçireceğim hafta sonunun heyecanı bana yardımcı oluyor. Eve geri dönüyorum ve Caleb ile geceyi geçirmek için ihtiyacımız olan her şeyin yanımızda olduğundan emin oluyorum. Felicity kapıya yanaştığında Ed bana haber veriyor ve herkes cipten iniyor. Birbirlerine sarıldıktan sonra banyoya gidiyorlar ve su şişelerini doldurmak için mutfakta buluşuyorlar.

Felicity Caleb'i benden alıyor ve o gülene kadar yüzünü öpücüklerle kaplıyor. Onu çok seviyor.

Atıştırmalık poşetlerini adadan kaldırıyorum. "Tamam, bu nasıl? Reese's patlamış mısır, sade, fıstıklı ve fıstık ezmesi M&M'S, Snickers, Heath ve Butterfinger var... ekşi sakızlar, Cheez-Its, barbekü mısır çerezleri, jalapeno su ısıtıcısı cipsleri, deniz tuzu su ısıtıcısı cipsleri..." Bir şey unutmadığımdan emin olmak için tekrar bakıyorum. "Başka bir şey aramak istersen muhtemelen gizli zulamda daha fazlası vardır. Çamaşır odasındaki dolapta birkaç şeyin arkasında saklıyorum." Herkes bana bakınca ekliyorum: "Weston daha düzenli bir diyet uygularken tüm bu ıvır zıvırı ortalıkta tutmamaya çalışıyorum. Yüksek raflardaki her şeyi fark ediyor ama aşağıdakileri nadiren fark ediyor." Sinirli bir şekilde gülüyorum.

"O bizde kalabilir mi?" Marlow söylüyor ve herkes gülüyor.

"Seni sevdiğimi zaten biliyordum," diyor Scarlett, "ama o atıştırmalık listesi bunu daha da pekiştirdi."

"Aynen!" Ruby de öyle diyor.

Sofie, "Reese'in patlamış mısırının varlığından bile haberim yoktu, yani beni en başından beri kandırdın," diyor.

Gülüyorum ve Felicity kolunu omzuma dolayıp başını benimkine yaslıyor.

"Bu en güzel hafta sonu olacak. Zulaya bir şey eklememize gerek olduğunu sanmıyorum. Sen her şeyi düşünmüşsün," diyor.

"En azından bunu yapabilirim. Bu geziyi çok hızlı bir şekilde bir araya getirdiniz ve size daha fazla minnettar olamazdım. Sizinle takılmak tam da ihtiyacım olan türden bir eğlence gibi görünmesinin yanı sıra, tüm bu gardırop meselesinde bana yardımcı oluyorsunuz." Yüzümü buruşturuyorum, onlar gülüyor ve Ruby başını sallıyor.

"Kıyafetlerin gayet iyi. Arada sırada kötü bir açıda yakalanmamak mümkün değil ama bundan kaçınmak için paylaşacağım bazı ipuçları var," diyor sırtarak.

"Yola çıkalım mı?" Felicity diyor ki. "Ah, bekle." Duraksıyor ve çantasından siyah bir American Express çıkarıp havada sallıyor. "Weston bu hafta sonunun ona özel olduğunu söylüyor ve hiçbir şey için ödeme yapmaman konusunda özel talimatlarım var." Beni işaret ederek sırtıyor.

Herkes alkışlıyor ve ben şok içinde ona bakıyorum. Başımı sallamaya başlıyorum ve o da beni taklit ediyor.

"Hayır, bundan kaçış yok." Gülüyor.

Scarlett, "İşte iyi bir adam," diye bağırıyor. "Hadi şu partiyi başlatalım."

"Woohoo," diyorum zayıfça ve Caleb daha sonra bunu söylemeye çalışıyor, bu da herkesi o kadar mutlu ediyor ki tekrarlayıp duruyor. Bunu söylerken onu kaydedip Weston'a gönderiyorum ve Boulder'a giderken cipin içindeyken o da mesaj atıyor.

WESTON

Sadece mükemmel bir şekilde woohoo demedi!

Altı kadınla geçirdiği bir hafta sonundan sonra ne diyeceği belli olmaz.

WESTON

<Steve Carell'in bağırma anı, HAYIR! TANRIM! Hayır, Tanrım, lütfen hayır!

Sen de burada olmak isterdin.

WESTON

Bu konuda çok haklısın Chapman. Seninle olmayı tercih ederdim. Uçuşta kafein olmadığı için surat asan bir grup huysuz adamla çevriliyim.

Ooo, sert.

Hey. Felicity ile süslü kartını gönderdiğine inanamıyorum.

WESTON

Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun.

Gözlerim parlıyor ve ekrana bakıyorum.

Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildiniz, ama gerçekten çok hoş.

WESTON

Keşke orada olsaydım da kız kardeşlerimin bana izlettiği filmlerdeki gibi her şeyi denediğini görseydim.

Gülmemek için dudağımı ısıırıyorum, genç Weston'ın romantik komedilere katlandığını hayal ediyorum.

Boulder'a giderken Caleb kısa bir uyku çekiyor ve biz Airbnb'mizi kontrol ederken uyanıyor. Muhteşem bir ev ve Caleb için tam boy bir beşik bile var. Ev çok büyük ve her odası göz kamaştırıcı. Mutfak ve oturma odası bir grup için mükemmel ve hepimiz eşyalarımızı yerleştirip mutfakta bulduğumuzda, Scarlett gidebileceğimiz yerlerle ilgili yazdirdığı bir sayfa çıkarıyor.

"Sofie ve ben en çok Boulder'a gittik ama Ruby de harika yerler duymuştu, o yüzden bu listeyi hazırladık. En yakın olanla başlayıp kapanmadan önce kaç dükkana girebileceğimize bakalım mı?" İşaret ediyor

en üstteki ikisine. "Bu ikisi yarın kapalı, bu yüzden bugün kesinlikle onlara gitmeliyiz."

Herkes bana bakıyor ve ben de iki başparmağımı kaldırıyorum. "Ben sadece gezinti için buradayım," diyorum gülerek.

Cipe geri dönüyoruz ve ilk dükkânda birkaç şey deniyorum ama hiçbir şeyi sevmiyorum, bu yüzden bir sonraki dükkâna geçiyoruz. Orada o kadar çok şey buluyorum ki seçim yapmakta zorlanıyorum. Ben bir şeyler denerken Caleb herkesin arasında dolaşıyor ve kendi halinde. Felicity her yeni kıyafeti göstermek için soyunma odasından çıkmam konusunda ısrar ediyor.

Satış görevlisi uzaklaştıktan sonra, "Kardeşim seni bunun içinde görünce ölecek," diye fısıldıyor. "Bil diye söylüyorum, sen ve Weston'ın onlarla birlikte olduğunu ne doğruladım ne de yalanladım." Başını tekrar kızlara doğru eğiyor. "Bunu size bırakmayı düşünmüştüm ama inanın bana, *hepsinin* bu konuda bir sürü düşüncesi var." Gülüyor ve ben de gülüyorum, yanaklarım alev alev yanıyor.

"Şuna bir bakalım," diye sesleniyor Ruby. "Oh, bunu almalısın. Hepsini."

Başımı sallıyorum. "Ben de öyle düşünüyorum." Kot pantolon üzerime tam oturuyor ve hafif kazak çok açık olmadan mükemmel derecede seksi.

Neredeyse denemeyeceğim bir elbise var ama ısrar ediyorlar ve ben de karşı koyamıyorum. Önü çok şirin ama arkası düşük V ve altındaki büyük bir fiyonkla bağlanan kumaşla görünümü daha da güzelleştiriyor.

"Bunu seveceğimi düşünmezdim ama bayıldım," diyorum.

Oradan da birkaç sevimli bluz alıyorum ve sonra bir mağazaya daha uğruyoruz. Burası şimdiye kadar gördüğüm en iyi salon kıyafetlerine sahip. Sweat'ler ve sweatshirt'ler sevimli detaylara sahip ve aşırı bol olmayan rahat bedenler alıyorum.

"Denemen için bir şey daha," diyor Scarlett, birkaç tayt ve atleti bana doğru fırlatırken. "Bunları giydiğin için popon sana teşekkür edecek." Yüz ifademi görünce gülüyor. "Güven bana."

Deniyorum ve döndüğümde nefesim kesiliyor. "Vay canına," diyorum aynada arka tarafıma bakarak.

"Görelim bakalım!" Felicity diyor ki.

Dışarı çıkıyorum ve yanaklarım kıpkırmızı, ama arkamı dönüyorum ve beni alkışlıyorlar. Hızlıca yüzlerine bakıyorum, gülüyorum, ellerim yüzümü serinletmek için yukarı uzanıyor.

"Her renginden istiyorum," diyorum.

Bunun üzerine gülmekten kırılıyorlar ve sanırım hepimiz şeftali rengi taytlardan en az üç çift alarak oradan ayrılıyoruz.

Akşam yemeğine çıkıyoruz ve konuşacak bir şey bulmakta hiç zorlanmıyoruz. Eve döndüğümüzde, Weston ve benden ilk bahseden Scarlett oluyor.

"İkinizin arasında bir elektrik sezmekte haklı mıyım?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

"Haksız değilsin," diyorum sırtarak. "Menajeri kız kardeşim yüzünden bu konuda sessiz kalmamız gerektiğini düşünüyor ve ben de ona katılıyorum. Weston bundan hoşlanmıyor ama bilemiyorum... O kapaklarda benim olmam onu haklı olduğuna ikna edebilir."

Marlow, "Bunun karmaşık bir durum olduğunu anlıyorum ama kimse ayrıntıları senin kadar bilmiyor," diyor. "Yanlış bir şey yapmıyorsun ve bu zaten kimseyi ilgilendirmez."

Sofie bana özür dileyen bir ifade takınarak, "O makaleler çok sertti," diyor. "Muhtemelen daha fazlasını önlemek için ben de seninle aynı şeyi yapardım..."

Felicity, "Ama açıkça çıkmıyorlardı ve yine de oldu," diyor. "Ben derim ki, hayatınızı açıkça yaşayın ve bırakın ne olacaksa olsun."

"Bunu söylemek bizim için kolay ama katılıyorum," diyor Ruby. "Umarım yakında yatıştır. Senin ve Weston'ın birlikte olmaktan kaçınmanız fikrinden nefret ediyorum. Birbirinize ilk kez aşık olduğunuz bu dönem inanılmaz bir zaman." Ağzını kapatıyor. "Olan şey bu, değil mi?"

Felicity bana sırtarak, "Kardeşim onu çok seviyor," diyor. "Ve ben bu konuda daha mutlu olamazdım."

"Ve ondan her bahsettiğinde gözlerinde beliren kıvılcıma bakılırsa, senin de aynı şeyi hissettiğini söylemek yanlış olmaz," diyor Marlow.

Başımı sallıyorum ve sonraki yarım saat boyunca hepsi bu konuda heyecanla konuşuyor. Ben Caleb'i yatırırken Felicity ve Ruby kokteyl hazırlıyor. Geç saatlere kadar konuşuyoruz ve yatmadan önce onlara bu gezi için tekrar teşekkür ediyorum.

"Kız kardeşimden beri hiç böyle gülmemiştim. Belki de hiç gülmedim," diye ekliyorum. "Hepiniz inanılmazsınız ve bana kendimi çok özel hissettirdiniz."

"Artık bizden birisin," diyor Felicity. "Ve biz senin için buradayız, Sadie. Tüm bu paparazzi olayı çok büyük bir şeymiş gibi geliyor ama önemli olan sen ve Weston. Onların, Weston'ın menajerinin ya da başka herhangi bir şeyin aranızdaki ilişkiyi bozmasına izin verme."

Başımı sallıyorum, söylediklerini düşünüyorum ve keşke bir adım atabilsem diyorum.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

GÜZEL MEZİYETLER

WESTON

Uçakla eve dönerken, Jets'e karşı aldığımız galibiyetten sonra çok yorgunduk. 23 - 20, benim için çok yakındı ama kazandık. Penn yanımda ve başını koltuğun arkasından kaldırırken gözleri kısılıyor.

"Fotoğraflar hakkında konuşmadık," diyor olabildiğince sessiz bir şekilde.

İnliyorum ve konuşmak yerine mesaj atsın diye cep telefonumu kaldırıyorum. Yazmaya başlıyor ve çocuklarla yaptığımız grup sohbetinden bir mesaj geliyor.

PENN

Sadie'nin her yerdeki fotoğrafları hakkında konuşmadık, ama cidden, bu ne lan? Kız çok seksi ve bu fotoğraflar onu... Söyleyemiyorum bile. Bu çok kaba olurdu ve doğru değil.

HENLEY

Özür dilerim. Ben de bu konuyu açacaktım. Cassidy ile evde olan bazı şeylerle meşguldüm. Onları gördüğümde çok sinirlendim. Umarım Sadie iyidir.

RHODES

■

Ne resmi? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Çıplak değil, değil mi? BOWIE

Tabii ki çıplak değiller. Bu Sadie değil. RHODES

■

Hey, en uygun kadınlar bile arada bir çıplak fotoğraf gönderebilir. Biz yargılamayız.

BOWIE

■

Yargılamıyorum. Sadece onun Sadie olmadığını söylüyorum.

■

Hayır, çıplak değildi. Birçok dergiye kapak oldu ve en iyi haliyle görünmüyordu.

PENN

■

Yanında büyük harflerle senin adın yazmasaydı onu tanıyamazdım bile. Bunu söylediğimi ona söyleyebilirsin.

■

Çok üzgünüm çünkü artık maça gelme ihtimali azaldı... ya da benimle toplum içinde bir yere gitme ihtimali. Joan basının bizim için iyi olmadığını düşünüyor ve Sadie de bunu müjde olarak kabul ediyor. Şimdilik sorun yok ama önümüzdeki beş ay boyunca eve kapanacağını düşünmek üzücü.

RHODES

■

Evet, eğer bir şey varsa, her yerde caka satması ve çok seksi görünmesi gerekiyor. HENLEY

■
Ona arkasını kolladığımızı söyle.

■
Söyleyeceğim. Teşekkürler, çocuklar. Cassidy ile her şey yolunda mı?

HENLEY

■
Okulda sorunlar yaşıyor ve benim karışmamı istemiyor ama düzelmezse karışmak zorunda kalacağım.

BOWIE

■
Bundan

nefret

ediyorum.

RHODES

■
Okuldan nefret

ediyorum, nokta. PENN

■
Hey, bu hafta Sam'i gördüm ve çok sessizdi. Bu onun yapacağı bir şey değil. Yani, her zaman benim rahatça konuşabileceğim konular hakkında konuşmaz ama her zaman konuşur. Bu hafta öyle değildi ve ne olduğunu sormaya çalıştığımda bu konuda konuşmak istemediğini söyledi.

Bununla ne yapmam gerekiyor? HENLEY

■
Onu arayıp kontrol edebiliyor musunuz?

PENN

■
Telefonu yok ve tüm programlarımızı program aracılığıyla yapıyoruz. Sanırım bana koruyucu ailesinin numarasını verip veremeyeceklerini sorabilirim.

BOWIE

■
Onun hakkında bir şey duyan olup olmadığını sorabilirsiniz. Belki programdaki insanlar onun sosyal hizmet uzmanıyla falan konuşmuşlardır. Muhtemelen size bir şey söylemezler.

Gerçi.

Düşündükçe sessizleşiyorum. Sanırım diğer herkes de öyle.

RHODES

■

Onu görmek için randevu ayarlayabilir

misiniz? PENN

■

Bunu hiç yapmadım. Sadece bizim için ayarlandığında geldim. Yine de haftada bir kereden fazla görüşmek istediğini biliyorum.

RHODES

■

Bunu deneyebilirsin. Ve isterse sizinle bağlantı kurabilmesi için ona bir telefon verip veremeyeceğinizi sorun.

HENLEY

■

Bazen çocukların konuşmaya başlaması için belirli sorular sormanız gerekir. Bazen bu da işe yaramaz ve hazır olduklarında size gelmeleri gerekir.

PENN

■

Neden çocuğa yardım edebileceğimi düşündüm bilmiyorum. Belli ki ne yaptığımı bilmiyorum.

HENLEY

■

Sadece onun yanında ol, Penn. Onun için düşündüğünden daha fazlasını yapıyorsun. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, hala çocuklarımla çoğu zaman ne yaptığımı bilmediğimi hissediyorum.

RHODES

■

Aynısından.

BOWIE

■

Evet.

■

Sadece ben olmadığım için memnunum.

Birkaç saat sonra yatağa girdiğimde Sadie mışıl mışıl uyuyordu. Ellerim yan tarafında geziniyor ve yumuşak danteli hissettiğimde duraklıyorum. Kıçına ulaştığımda, dantelin altındaki çıplak yanaklarını hissediyorum ve kendimi dizginlemeye çalışarak nefes alıyorum. Kızlarla yaptığı yolculuktan yorgun düştüğünü biliyorum ama sesi harika vakit geçirmiş gibi geliyordu. Onu uyandırmak yerine, göğsüme doğru çekiyorum ve elimi memesinin etrafına koyuyorum. Aletimin içine girmeye çalışmasını görmezden geliyorum ve kendimi sakın şeyler düşünmeye zorluyorum. Sonunda işe yarıyor ve uykuya dalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda, gözleriyle uyumlu mavi dantelli bir şeyle karşımda durduğunu gördüğümde inanılmaz bir sürprizle karşılaşıyorum. Dantelli yakasının arasında göğüslerinin kabarıklığı ağzımı sulandırıyor ve rüya görüyor olabileceğimi düşünerek başparmağımı gözlerime bastırıyorum.

"Uyanık mıyım?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor. "Sadece uyanık olup olmadığını kontrol ediyordum." "Şu anki görünüşün beni... nutkum tutuldu."

Gülümsemesi büyüyor. "Bana gayet iyi konuşuyormuşsun gibi geliyor. Bu bir oyuncak. Beğendin mi?"

"Ne giyersen giy senden hoşlanıyorum Chapman, ama evet, bunu gerçekten beğendim." "Scarlett bunu benim için yaptı ve biliyorsun normalde böyle şeyler giymem.

ama hoşuma gitti." Arkasını dönüyor ve omzunun üzerinden bana bakarak kıçını gösteriyor.

"Her iki tarafta da manzara olağanüstü," diyorum ona.

Kalp şeklindeki mükemmel kıçını sıkamak için uzanıyorum ve ellerim ona temas ettiğinde iç çekiyor.

"Seni özledim," diyor.

"Seni özlediğim kadar değil. En çok neyi seviyorum biliyor musun?"

Dönüyor ve bana sarılana kadar onu çekiştiriyorum. "Ne?"

Omzundaki kurdeleleri çözüyorum ve göğüsleri ortaya çıktığında sırtıyorum. "Her ne giyiyorsan onu çıkardığında..."

Yatakta ve duşta hatırı sayılır bir zaman geçiriyor, hiçbir şey giymemesinin inceliklerini gözden geçiriyoruz.

Daha sonra oturma odasıydım, Caleb ile oynuyordum ki o yanımdan geçti ve bir an duraksadım. Uzanıp belinden tuttum ve onu kendime doğru çektim.

ve bir kez daha bakabilmem için onu çeviriyor. Nefesimin altından küfrettiğimde gülüyor.

"Bana böyle şeyler almak için gideceğini söylememiştin," diyorum saygıyla. "Zaten senin yanında sürekli bir işkence halindeyim. İnsanoğlunun bildiği en bol eşofmanları giysen de, ki benim için sorun değil, ya da bu... bu harika şeylere ne deniyor?"

"Tayt" diyor, gülmekten kırılıyor.

"Bunlar herhangi bir tayt değil. Onlar taytların tanrıçaları. Çıplak olmanızdan sonraki en iyi şeylerden biridir. Onlar-"

Onu ellemeye başladığımda benden uzaklaşıyor. "Ahem. Küçük gözler mevcut."

"Çok uykulu hissediyorsun," diye Caleb'a sesleniyorum.

Gülüyor. "Uyanık kalmasını dileme!"

"İstemiyorum. Sadece ben sana çok yaramaz şeyler yaparken onun da bir dakikalığına gözlerini dinlendirmesini istiyorum."

Yine elimden kaçıyor ve mutfağa girdiğinde iç çekiyorum.

"Sanırım bana işkence etmekten hoşlanıyor," diyorum Caleb'a.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

GERÇEK

SADIE

Haftanın en sevdiğim günleri Pazartesi ve Salı oldu çünkü artık Weston'ı en çok o günler görüyorum. Çarşamba günleri ise işe ve uzun günlere geri dönüyor, bu yüzden Caleb ve ben kalktığımızda Weston'ın çoktan gitmiş olması genellikle biraz hayal kırıklığı yaratıyor.

Felicity ve kızlarla geçirdiğim eğlenceli bir hafta sonunun ardından Weston ve Caleb ile geçirdiğim birkaç günün ardından hafta ortası geldiğinde huzursuz oluyorum. Tüm yeni eşyalarımı yıkayıp asıyorum, tüm çamaşırları yıkıyorum ve yapılması gereken tüm işleri yaptıktan ve Caleb uyuduktan sonra Sadie'nin günlüğünü çıkarıyorum.

Okumaya başlıyorum ve sonra günlüğün dışını kontrol edip girişe geri dönüyorum. Dışarıdan son okuduğumla aynı görünüyor ama daha yeni. Okumaya devam ediyorum.

Claire ve Jessie dışarı çıktığımızda bir erkekle tanışmazlarsa kızıyorlar ve ben hala eve biriyle gidiyorum, bu yüzden onlar olmadan dışarı çıkmaya başladım. Kendi başıma yapmaktan hoşlandığım bir şey haline geldi. Sadie tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyor ve ben de

Tek başıma dışarı çıkıp birini bulduğumda bunun daha heyecan verici olduğunu fark ettim. Bunun heyecanını seviyorum. Küçük bir tehlike. O kişiyi bir daha görmeyeceğimi bilmenin verdiği özgürlük. Bununla ilgili her şey beni azdırıyor. Bu kendime sakladığım küçük bir şey çünkü bunun için yargılanacağımı biliyorum. Erkekler bunu her zaman yapıyor ve kabul görüyor. Neden kadınlar her zaman farklı bir standarda tabi tutulsun ki?

Ev ödevimi yaptım ve Mustang'lerin sık sık gittiği bir bar öğrendim ve bir sonraki gideceğim yer orası olacak. Belki bir ya da iki ay içinde. Bu seferki için cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Weston Shaw'ı istiyorum. O, benim deyimimle ulaşılmazlardan biri. Çılgın bir başarı seviyesine ulaşmış ve herkese sahip olabilecek erkekler. Seks yaptığım diğer sporcular Weston Shaw'un liginde değillerdi. Ve çoğu Weston'dan daha yaşlı. O benden sadece birkaç yaş büyük.

Eğer doğru oynarsam, bunu kendi avantajıma kullanabilirim.

Nefes veriyorum ve kitabı kapatıyorum, parmağımı yerinde tutuyorum ve devam edip edemeyeceğim konusunda kararsızım.

Bundan hoşlanmıyorum ama duramıyorum da.

Ve sayfayı çevirdiğimde, bunun korktuğum yazı olduğunu fark ettiğimde kalbim daha hızlı çarpıyor.

Bir süredir yazmamıştım. Birkaç haftadır hastaydım. Sanki sonsuza dek antibiyotik kullanmışım gibi geliyor... Aslında hala kullanıyorum ama kendimi çok daha iyi hissediyorum. Doktor sadece birkaç gün daha kullanmamı istiyor, gereklilikten ziyade ekstra bir önlem olarak.

Evden çıkmak için can atıyorum. Ailem sürekli bizim evde ve Sadie de durmadan başımda dolaşıyor. Bu hafta Mustangs maçından sonra dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum. Umarım Weston da orada olur. Geçen ay bir kez gitmiştim ama o yoktu, göreceğiz. Eğer oradaysa zamanlama mükemmel olacak çünkü dışarıda bir gece geçirmek için o kadar çaresizim ki sinirle ilgili bir sorun yaşayacağımı bile sanmıyorum.

Belki bir sonraki yazımda Weston Shaw ile muhteşem bir gece geçirmiş olurum. Listedeki bir sonraki isim Zac Ledger, ama o evli, bu yüzden onu Denver'da karısından uzakta çalarken yakalamam gerekecek. Weston mükemmel bir alıştırma olacak.

Başımı ellerimin arasına aldım, kız kardeşimin Zac Ledger'ın peşinden gitmeyi *düşünmesi* bile utanç vericiydi. Tanrım, Zac'le bir şey denediğini hayal bile edemiyorum ve sonra bu evi harika olan karısının dekore ettiğini öğreniyorum. Zac hakkında duyduklarıma göre, kız kardeşimin denediği hiçbir şey onun üzerinde işe yaramazdı. Karısını çok seviyor. Ve iş oraya geldiğinde Sasha'nın oraya gitmeyeceğini ummak zorundayım ama diğer her şey şaşırtıcı derecede stratejikti.

Bana *nihai ulaşılamazlar* teriminden bahsetmişti, ancak bunun kontrol etmeye çalıştığı gerçek bir kontrol listesi olduğunu bilmiyordum.

Sayfayı çevirmeye korkuyorum ama yapıyorum.

Başardım! Weston Shaw ile yattım!!! Onun hakkında olabildiğince çok istatistik bilerek gittim ve o da bunun komik olduğunu düşündü. Bana ve bardaki diğer birkaç kişiye birkaç kadeh içki ısmarladı ve bir süre dans ettik. İlgisini kaybedebileceğini düşündüğümde, kollarımı boynuna doladım ve kalçalarımı ona doğru döndürdüm, güzel ve yavaşça ve sonra dedim ki, "Neden biraz daha özel bir yere gitmiyoruz ve seni bundan çok daha iyi hissettirebilirim..." Tereddüt ettiğini söylediğim için üzgünüm ama üzgün gözlerim ve hafif bir dudak büküşümle "Tabii, neden olmasın" dedi.

Otel odası oldukça karanlıktı ama adamın harika bir vücutu olduğunu söyleyebilirim. Ve yatakta ne yaptığını biliyor, ama bunu bir kereden fazla yapacağımızı umuyordum ve bu olmadı. Daha sonra uyuyakaldı ve ertesi sabah kibardı ama oyalanmak istemedi. Uyandıktan sonra ona binmeye başladım ama beni üzerinden yuvarladı ve çok yorgun olduğunu söyledi.

Her şeyin en sevdiğim kısmı hoşça kal demesi olabilir. Gözleri benimkilerle buluştu ve bana gülümseyerek "Kendine iyi bak, tamam mı?" dedi.

Bunun çok tatlı olduğunu düşündüm.

Bundan bahsetme şekli, olaydan sonra yaptığı baygınlığa hiç benzemiyor. Aradan zaman geçtikçe bunu zihninde daha da mı büyüttü, yoksa sadece benim iyiliğim için mi anlattı bilmiyorum.

Caleb uyanıyor ve ona bir biberon hazırlarken ve küçük bir atıştırma yedirirken sadece hareketleri yapmamak için çalışmam gerekiyor. Aklım günlükte ve hamile olduğunu öğrendiğinde gerçekte neler yaşandığında. Birkaç saat sonra Caleb'i tekrar uyuması için yatırdığımda aceleyle günlüğü alıp okumaya devam ediyorum.

Daha sıradan olan birkaç bölüme göz gezdiriyorum ve sonra ona geliyorum. Kelimelere *inanamıyorum*, diğer her şeyle aynı şekilde yazılmış olmalarına rağmen *hamile olduğum dikkatimi* çekiyor.

Şimdi neden bu kadar yorgun olduğumu biliyorum. Hâlâ hasta olduğum için değil. Buna inanamıyorum, hamileyim. Ve olası tek bir baba var, Weston. Bir bebekle ne yapacağım ben?

Tekrar mesaj atmasına birkaç hafta var.

Çok hastaydım. Pek bir şey yapmak istemiyorum ama bebek sahibi olma düşüncesiyle barışıyorum. Doğurmak istiyorum. İyi bir anne olup olamayacağımı bilmiyorum ama hamile olmam mucizevi görünüyor, değil mi? Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Prezervatif kullandı, ve şey... Hapları düzenli kullanmakta hiç iyi olmadım, ama antibiyotikler gerçekten işe yaramamasına neden olmuş olmalı. Ama ayrıca... Bebek sahibi olmamam gerekiyordu. Eğer bu bebeği doğurabilirsem, mucize bir bebek olacak ve anne olmak konusunda berbat olabilirim ama hayatımda onu sevecek yeterince insan var.

Sadie'ye söyledim. Sanırım şokta. Weston'a söylememi çok istiyor ama düşündükçe bebeği benden alacağını düşünüyorum. Sağlığım pek iyi değil, Sadie'yle yaşadığım daire çöplük gibi ve iş konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Ailesi avukat ve Weston'ın velayetini bir çırpıda alabilirler.

Sonraki birkaç pasaja göz gezdiriyorum, hepsi aynı ve aylar sonra tekrar yazıyor.

Bebek durmadan tekmeliyor. Muhtemelen babası gibi atletik olacak. Birkaç ay önce erkek olduğunu öğrendim ve dünyaya küçük bir Weston Shaw daha getirme düşüncesi hoşuma gidiyor. Bir ev kadar büyüğüm. Sadie başından beri Weston'a söylemem için peşimdeydi ve nihayet bugün bu konuda ciddileştim.

Bir süredir nerede yaşadığını biliyordum ve gidip birkaç ev aşağıya park ettim. Büyük, güzel bir evde oturuyor ama Silver Hills'in en seçkin bölgesinde değil. Bu beni biraz şaşırttı.

Biraz zaman aldı ama sonunda cesaretimi toplayıp kapısına gittim ve zili çaldım.

Bir kadın açtı. Çok güzel bir kadındı. Açık kahverengi saçlı, iri gözlü, benden biraz daha uzun, benden birkaç yaş büyük ve kusursuz tasarım kıyafetler giyiyordu. Beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve birkaç saniye daha böyle bakarsa beni paramparça edecekmiş gibi hissettim.

Sonunda, "Bu gerçekten acınası bir durum, biliyor musun?" dedi. Ben bir şey söylemeyince kapıyı yüzüme kapattı.

Olası kız arkadaşlarla ya da müstakbel eşlerle uğraşmak zorunda kalmak istemediğimi fark ettim. Sadie'nin peşimi bırakması için Weston'a söylemeye çalıştığımı düşünmesine izin verdim, ama bugün gerçekten tekrar denemek istemediğim ilk gün.

Birkaç dakika orada oturdum, bu pasaj yüzünden sarsılmıştım. Bana kesinlikle onun evine gittiğini söylememişti. Kimdi bu kadın? Sasha ile ilgili konularda kendimi daha net hissetmek yerine, daha da belirsizleşiyorum.

Sonraki birkaç kayıt hamileliği hakkında daha fazla detay içeriyor. Bu konular hakkında konuşmaktan hiç çekinmiyordu, bu yüzden bunların çoğunu biliyordum. Son sayfaya geldiğimde, Caleb'i doğurmuş ve uykusuzluk nedeniyle zar zor hayatta kalıyormuş gibi hissediyor. Başka hiçbir şeyin beni şaşırtamayacağını düşünüyordum ama arka kapağın iç tarafına yapıştırılmış, Caleb'a yazılmış bir mektup vardı.

Kapağı açıp okurken ellerim titriyor.

Sevgili Caleb,

Eğer bunu okuyorsanız, size bir şey söylemenin nihayet doğru zaman olduğuna karar verdiğim içindir.

Sen şimdiye kadar verdiğim en iyi kararsın. Doğduğun andan itibaren seni başka bir ruhtan daha çok sevdim. Bunu yazarken sadece birkaç aylıksın, ama en zor günlerimde bile, anne olmak için uygun olmadığımı düşündüğümde, emzirirken bana bakacaksın ya da parmağımı avucunun içinde tutacaksın ve beni sevdiğini hissedeceğim. Bunu asla kaybetmek istemiyorum.

Şimdiye kadar babanın senden haberdar olmasına izin vermemeye karar verdim çünkü bencilce, onunla tanıştığında beni asla sevmeyeceğinden korktum. İnanılmaz yetenekli, başarılı ve benim sahip olabileceğimden çok daha fazla parası var ve iyi bir insana benziyor. Ama seni sevdiğim için sana babanın kim olduğunu söyleyeceğim ve bu seçimi sana bırakacağım. İki sevgi dolu ebeveyne sahip olmayı hak ediyorsun ve umarım gerçeği öğrendiğinde hayatında kalmam için bana güvenir. Bunun için elimden geldiğince mücadele edeceğim. Umarım sen de beni affeder ve ne olursa olsun sevmeye devam edersin.

Baban Weston Shaw. Tanıştığımızda Colorado Mustangs'de oynuyordu ve takımımızı iki yıl üst üste Super Bowl'a taşımıştı. Şimdiden ona benziyorsun ve eğer şanslıysan, sen de ona çok benzeyeceksin. Sadie Teyzen benim ve onun en iyi yanlarımız olacağınızı söylüyor ve bunu gerçekten çok isterim. Sadie teyzene dünyadaki herkesten daha çok güveniyorum, bu yüzden o söylüyorsa inanacağım.

Hazır olduğunda babana söyleriz ve nasıl gideceğine bakarız. Ona hiç söylememeyi seçersen de sorun değil, sana kalmış. Ama söyleyeceğini sanıyorum çünkü her küçük çocuğun bir babaya ihtiyacı vardır ve ben seni yeterince kendime sakladım.

*Seni her zaman
seviyorum.
Anneciğim.*

Bitirdiğimde gözyaşlarım yüzümden akıyor ve okumayı bıraktıktan sonra uzun süre boşluğa bakıp kız kardeşimi düşünüyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

UYANDIR BENİ

WESTON

Pazar günü kaybetmeye çok yaklaştığımız için koçların bize ekstra yüklendiği yoğun bir hafta oldu. Koç Evans bizi bırakmadan önce bana ve birkaç kişiye daha işaret etti.

"Gelecek hafta kafanızı oyuna vermenizi istiyorum.

Anladınız mı?" Hepimizin söylediği "Evet efendim" sözü odada yankılandı.

Daha sonra beni kenara çekti. "Her şey yolunda mı Shaw?" "İşler iyi gidiyor, efendim."

"Tamam, çünkü haberlerde sosyal hayatınızla ilgili istediğimden çok daha fazla şey görüyorum. Bazıları en iyi oyununu oynamadığını söylüyor." Kaşlarını kaldırdı.

Öfkemi bastırmaya çalışıyorum ve ona hissettiğimden daha sakin bir şekilde bakıyorum. "Hâlâ kazanıyoruz, değil mi?"

Bana o kendine has ukala sırtışını atıyor ve sırtıma vuruyor. "Aynen öyle, kazanıyoruz. Sadece içinde hâlâ o ateş var mı yoksa kolunda gördüğüm o güzel bayan arkadaş tarafından tüketildi mi diye kontrol ediyorum."

"Ateşim hâlâ yanıyor," diyorum ona, şimdi sırtarak.

"Bunu duymak hoşuma gidiyor. Bu şekilde devam edelim ve bir Super Bowl daha kazanalım..."

"Evet, efendim."

Ertesi öğleden sonra, Penn için Sam hakkında acil bir Single Dad Players toplantısı düzenlenir. Ne yazık ki işin aslını öğrenemedi ama çocuk için hâlâ endişeleniyor ve ona yardım etme konusunda elinin kolunun bağlı olduğunu hissediyor. Cuma gecesi geç saatlerde, yorgun ve Sadie ile Caleb'i görmek için endişeli bir şekilde garaj yoluna girdim. Yarın istediğimden daha erken bir saatte yola çıkıyoruz ve Pazar günü Vikingler'le oynayacağımız maç için Minnesota'ya gidiyoruz.

"Merhaba," diye sesleniyorum kapıdan içeri girdiğimde. "Mutfaktayız," diyor Sadie.

Caleb'in mama sandalyesinin önünde oturmuş ona en sevdiği iki yiyeceği, havuç ve armut yediriyor. Ona her lokma verdiğinde tepsiyi yumrukluyor ve Sadie onun mamayı kendisinin almasını engellemeyi başararak hepimizi büyük bir karmaşadan kurtarıyor.

Onu ve Caleb'i öpüyorum ve gözlerim Sadie'ye dönüyor. Son birkaç gündür sessizdi. Ona bir sorun olup olmadığını sordum ama yorgun olduğunu ve aklında çok şey olduğunu söylemekten başka bir şey söylemedi.

"İyi misin?" Elim yanağında gezinirken sordum.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var ama maçtan hemen önce söylemeli miyim bilemedim. Ama her zaman maçtan hemen önce olur, o yüzden..."

"Bana kesinlikle söylemelisin." Bana bakıp iç geçirdiğinde endişem ikiye katlanıyor, sanki dünyanın yükünü taşıyormuş gibi görünüyor.

Başını salladı. "Söyleyeceğim. Hadi onu doyuralım, yıkayalım ve yatağına yatırdığımda sana göstereceğim."

"Beni korkutuyorsun, Chapman."

Gözleri yumuşuyor. "Korkmana gerek yok. Bunun benimle ya da sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

Bu beni rahatlatıyor ama aklıma yüzlerce başka olasılık da geliyor. Bizimle ilgili değilse, onu bu kadar üzen şeyin ne olabileceğini hayal etmek zor.

Caleb'e banyo yaptırırken biraz rahatlıyor ve ben bir kitap okuyup onu yatırdıktan sonra şarap mahzenine inip onun sevdiği bir şeyi getiriyorum.

Gördüğünde gülümsüyor ve "Evet, lütfen. Akşam yemeği için fazla bir şey yapmadım."

Izgara tavuk göğsüne, brokoliye, sebze, meyve ve kuruyemişlerle dolu kocaman salataya bakıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu mükemmel görünüyor."

Masaya oturuyoruz ve onun bir şey söylemesini bekliyorum. Söylediğinde, nefesimi ne kadar uzun süredir tuttuğumu fark etmeden nefes veriyorum.

"Sasha'nın günlüklerini okuyordum... bir süredir. Parça parça, dayanabildiğim zamanlarda. İşlenmesi gereken çok şey var."

Bu beklediğim bir seçenek bile değildi ve içimdeki korku artıyor. Sasha günlüklerinde benim hakkımda ne tür şeyler söylemişti?

"Bazıları hatırladığım şeyler ve hatırladığım şekilde gerçekleşiyor. Birçoğu da bilmediğim şeyler. Kız kardeşimi çok iyi tanıdığımı, onun açık bir kitap olduğunu sanıyordum ama içinde sakladığı çok şey varmış. Çoğuyla çelişkiye düştüm. Orada bilmemeyi tercih ettiğim şeyler vardı." Derin bir nefes alıyor. "Senin hakkında yazdıklarına gelince ne kadarını bilmek istediğini bilmiyorum - kötü bir şey söylemiyor, o yüzden bu konuda endişelenme. Ve bunu okumadan önce sana inanıyordum, seni tanıdıktan sonra, ama günlüklerden sana Caleb'dan bahsetmediği çok açık. Ama bilmen gerektiğini düşündüm... Sana bir kez söylemeye çalıştı. Caleb doğmadan kısa bir süre önce."

Konuşmaya başladığından beri terliyorum ama son birkaç cümleye geldiğinde şarabı yudumlayıp peçetemle alnımı siliyorum.

"Diğer evinizde olmalı... bu kadar çok güvenliğiniz olmadan önce, çünkü ön kapınıza kadar gitti."

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Bunu hatırlardım."

"Kapıyı sen açmadın. Güzel bir kadının açtığını söyledi. Ondan birkaç yaş büyük, biraz daha uzun boylu, açık kahverengi saçlı, özel tasarım kıyafetli. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey konuşulmadı, ta ki kadın konuşup, "Bu gerçekten acınası bir durum, biliyor musun?" diyene kadar.

Şok içinde ona baktım. Birisi hamile bir kadının evime geldiğini biliyordu ve bana söylemedi mi? Bunun kim olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Caleb doğmadan önceki dönemde sürekli kadın çağırıyordum ama yine de sık sık oluyordu. Kim olabilir diye beynimi zorladım.

"Buna inanamıyorum," dedim. "Evime mi geldi?"

Kelimelere tam olarak dökemediğim nedenlerden dolayı, bu haber beni paramparça etti. Sasha'ya karşı beslediğim kızgınlıkla başa çıkmaya çalıştım ve onun bunu denediğini ve bu şekilde konuşulduğunu bilmek... Bilseydim her şey çok farklı olurdu. Oğlum doğduğunda orada olurdum. Onunla o ilk anları yaşardım. Sasha'ya onlarla ilgilenileceğine dair güvence verirdim.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve Sadie uzanıp elimi tutuyor.

"Biliyorum. Bundan sonra yakın zamanda tekrar denemeyi planladığını sanmasam da, sana haber vermeyi denediğini bilmek bana yardımcı oluyor. Ama Caleb'e yazdığı ve ona senden bahsettiği bir mektup da vardı."

Başımı sallıyorum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor.

Hızlıca gözyaşımı siliyorum. "Sevindim," diyorum. Tüm söyleyebildiğim bu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Sadie.

Uzanıp bana sarılıyor ve uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz.

Bir süre sonra geri çekiliyor. "Sana söylemek istediğim bir şey var. Sana güvenmem için Sasha'nın günlüklerini okumam gerekmedi. Kalbimin derinliklerinde, Caleb'i duyduğun anda onunla ilgilenmek için her şeyi yapacağını uzun zamandır biliyordum. Senin nasıl bir baba olduğunu gördüm."

Gözlerim tekrar doldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Bundan fazlasını söyleyemiyorum ama sanırım bunu duymanın benim için çok şey ifade ettiğini biliyor.

Daha sonra yemekleri yeniden ısıtıp akşam yemeği için tekrar deniyoruz ama yine de fazla bir şey yiyemiyoruz.

Erkenden yatıyoruz ve ben aynı anda hem çiğ hem de uyuşmuş hissediyorum. Sadie beni öpüyor ve başını göğsüme yaslıyor. Vücudum ona tepki verdiğinde, ama henüz hareket edemeyecek kadar ağırlaştığımda, vücudumu öpüyor ve her seferinde bir öpücük olmak üzere beni tekrar uyandırıyor.

İçine gömüldüğümde, keskin ve rahatlamış bir çığlık atıyorum.

Olanlardan, oğlumla kaçırdığım zamandan asla hoşlanmayacağım ama tüm bunlar beni Sadie'ye getirdi.

O benim güvenli yerim ve hayatımın aşkı.

KIRKINCI BÖLÜM

BU KÜÇÜK VE BÜYÜK YOLLAR

SADIE

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama ona günlüklerden bahsettiğimden beri Weston'la aramız daha da iyi oldu. O kadar hassas ve tatlı ki. Hikâyenin daha fazlasını birlikte öğrenirken kalbimi hem kırdı hem de iyileştirdi.

Sasha'nın gördüğü kadının kim olduğu hâlâ gizemini koruyor ama bunu asla öğrenemeyeceğiz gibi görünüyor. Ve sanırım bu sorun olmamalı. Nasıl olsa hiçbir şeyi değiştiremeyiz.

Şükran Günü'nden önceki hafta ve ben henüz bir maça gitmedim. Geçen ay iki şansım vardı ama cesaretimi kaybettim. Weston'a gitmeyi düşündüğümü söylemedim ve o da dergi fiyaskosundan beri sormadı. Arada bir tekrar giriyorum ama fotoğrafçıların artık dışarıda olduğunun farkında olmak oyunumu geliştirmeme yardımcı oldu. Dışarıya tamamen derli toplu çıkmam gerekmiyor ama dağınık ve aylardır uyumamış gibi de görünmüyorum.

Denge.

Ama uzak durmak giderek zorlaşıyor.

Weston'la birlikte olmak hayatımı değiştirdi. Bu güzel evde yaşadığım ve artık iki yakamı bir araya getirmek için mücadele etmediğim için değil -gerçi bu büyük bir gelişme oldu, yalan söylemeyeceğim- ama böyle bir aşka sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim için. Weston'ın söylediği hiçbir şeye güvenmediğim zamanları düşündüğümde, sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Şimdi ona güvenmeyeceğimi düşünemiyorum.

Bana baktığında, içten, yürek burkan bir hayranlıkla bakıyor.

Sevgisini iliklerime kadar hissediyorum.

Bu sadece tapındığı mihraptaki bir adam gibi bedenimle ilgilenmesi şeklinde değil, her ne kadar sevgisini her gün orada hissetsem de.

Bundan çok daha derinlere iniyor. Söylediği şeylerde, beni gördüğünde gözlerinin ısınmasında, en küçük şeylerden memnun olup olmadığımı kontrol etmesinde. Söylediğim şeylere gülmesi, beni güldürmeye çalışması, uzun bir günün ardından eve döndüğünde kendime zaman ayırmamı sağlaması, fazla uyumadığımı bildiğinde Caleb'i yataktan kaldırmak için zıplaması... Weston bana olan sevgisini her şekilde kanıtıyor.

Bu yüzden birbirimizin bedeninde kendimizi kaybettüğümüzde, bu aşkın bir şey... çünkü ön sevişme hiç bitmiyor. Yataktan çıktığımız andan itibaren devam ediyor ve hiç bitmiyor. Bana tüm bu küçük ve büyük yollarla değer verdiğini gösterdiğinde, seksin her seferinde bir vahiy olması beni şaşırtmamalı, ama öyle.

Onu benden hala istediği tek şeyden bir saniye daha mahrum edemem.

Benim için her zaman bir bileti olacağını söyledi ve her maçtan iki hafta önce, saat gibi, dijital biletimle ilgili bir e-posta alıyorum. Sadece iç saha maçları da değil. Henüz deplasman maçlarını düşünmeye bile cesaret edemedim; o daha sonra gelecek. Ama Eylül ayından bu yana her maç için bilet aldım. Caleb'in kendi koltuğuna ihtiyacı olduğunda Weston'ın da bir koltuğu olmasını sağlayacağından şüpheleniyorum.

Diğer tüm hafta sonlarında olduğu gibi ayrılırken onu öpüyorum ve gün boyunca her zamanki FaceTime'larımızı yapıyoruz. Ertesi gün de aynı şekilde. Ayrılmadan önce son konuşmamızı yapar yapmaz harekete geçiyorum.

Kapı zili beni duraklatıyor ve Felicity'yi içeri almak için koşuyorum.

"Mükemmel zamanlama. Weston'la telefonu yeni kapattım!" Güldüm ve ona sarıldım.

Ayrıldığımızda gözleri parlıyor ve kolumu sıkıyor. "Bunu yaptığın için çok mutluyum." Etrafına bakıp Caleb'i arıyor ve göremeyince kaşlarını çatıyor. "Oğlum nerede?" Suratını astı.

"Hâlâ uyuyor ve mümkün olduğunca uzun süre uyumasını umuyorum. Dış çıkartıyor ve dün gece pek iyi uyuyamadı."

"Ah, zavallı çocuk. Yine de bizimle geliyor, değil mi?"

"Evet. Bu fırsatı kaçırmamasını istemedim. Muhtemelen ele avuca sığmaz biri olacak. Yürümeye başladığından beri *durmadan* yürüyor."

Yukarı çıkıyoruz ve Felicity hangi kıyafeti giyeceğime karar vermeme yardım ediyor. Kızların gezisinden bu yana birkaç kez alışverişe çıktık ve daha da yakınlaştık. Olivia'yı ara sıra Lane ve David'in evinde görüyorum ama bize yakın oturmasına rağmen Felicity kadar ortalıkta görünmüyor. Felicity ve Weston ablalarına daha yakın olmak istediklerini ama onun işle meşgul olduğunu söylediler. Benimle aynı fikirde değiller ama bence o da onların sahip olduklarına sahip olmak isterdi. Sevgi dolu bir ilişki ve kendine ait bir aile.

"Olivia bu akşam maçta olacak mı?" diye sordum.

Felicity kaşlarını çatı. "Sanırım gelecek. Yine de emin değilim. Daha fazla maça gelmeye çalışıyor. Annemle babamın ve seninkilerin de geleceğini biliyorum." Sırıttıyor. "Ve Weston bana Romeo Knight'ın bu gece orada olacağını söylediğinde inanamadım."

"Biliyorum." Yüzümü yelpazeliyorum. "Gitmek konusunda zaten gergindim, ama onun da bizimle aynı süitte olduğunu bilmek, eek! Leo Burns'e karşı dövüşünü gördün mü? Destansıydı."

"Hayır, ama sonrasında günlerce duydum. Sutton ve kardeşleri bu konuda konuşmadan duramadılar. Weston da öyle."

Başımı salladım.

"Çocuklar bu gece Romeo'ya hayran kalacaklar." Gülüyor. "Sutton bizimle orada buluşacak... sanırım Theo, Callum ve Jamison'la birlikte. Sanırım Wyatt'ın bu gece çalışması gerekiyordu." Yüzünde üzgün bir ifade beliriyor ve sonra aydınlanıyor. "Ama... kızlara senin de gelmeyi düşündüğünü söylemiş olabilirim." Kaşlarımı kaldırdığımda ellerini havaya kaldırdı. "Merak etme, tek kelime etmezler. Weston'ın zamanı gelene kadar öğrenmesine imkân yok. Ama onlar da geliyor ve biz bir süitte olacağız." Küçük bir salınım yaptı.

"Ahh. Bu harika. Onları çok özledim. Keşke herkes daha yakın otursa."

Bir omzunu kaldırdı. Şakacı olduğu zamanlarda bana Weston'ı hatırlatıyor.

"Ya da ne bileyim, Landmark Dağı'na taşınabilirsin."

Weston emekli olduşunda. Futbolcular sonsuza kadar oynamazlar, biliyorsun."

"Eğer ailemi ikna edebilirsem... ve senin aileni." İkimiz de gülüyoruz. "Biraz zaman alabilir. Umarım Weston istediği kadar uzun süre oynayabilir. Bunu çok seviyor."

Makyajımızı yaparken Felicity aynada bana gülümsüyor. "İşte bu yüzden onun için çok iyisin. Herkes bu yaşam tarzı için biçilmiş kaftan değil. Ve sen de maçlarda olacağın için daha da iyi olacak."

Göz kalemimi doğru sürmeye odaklanıyorum. "Bugünden sonrasını düşünmek beni geriyor. Bu çok saçma, biliyorum. Ne zaman bu kadar korkak oldum bilmiyorum."

Dönüp bana bakıyor, maskara çubuğu havada. "Korkak olduğunu düşünüyor olamazsın. İmkânı yok. Kız kardeşinin bebeğini kendi bebeğin gibi büyüttün. Bebekle hiçbir ilgisi olmadığını düşündüğün adamla barıştın ve Caleb'le ilgilenmek için duygularını bir kenara bıraktın. Profesyonel bir sporcuyla çıkıyorsun! Basın tarafından takip edildiniz ve bunu zarafetle ele aldınız..."

"Bunun saklanmak kadar zarafet olup olmadığını bilmiyorum..."

Bana bir bakış atıyor. "Zarafetle üstesinden geldin," diye devam ediyor hiç durmamış gibi. "Eğer bir korkak olsaydın ve gelmiş geçmiş en güçlü insan olmasaydın, bunların hiçbirisi olmazdı. Kardeşim onu *hiç* görmediğim kadar mutlu olmazdı, Caleb sevgi dolu iki ebeveynle sağlıklı bir ortama sahip olmazdı ve biz de şu anda böyle takılamazdık." Aynada bana göz kırpmıyor ve rimel sürmeye devam ediyor.

Maça gittiğimde, görünüşüm hakkında kendimi iyi hissediyorum. Saçlarım sırtımda gevşek dalgalar halinde, makyajım yerinde ve giydiğim elbiseyi seviyorum. Desteğimi göstermek için Mustangs'in deniz mavisi rengine ve kısa ama çok da kısa değil. Uygun ve seksi arasındaki çizgiyi tutturmaya çalıştım ve umarım başarmışımdır.

Ama sinirlerim çok gergin.

Caleb, Weston'ın bu gece giyeceği formayı giyiyor ve burada olduğu için son gelişimizden çok daha heyecanlı. Süitin etrafında koşturuyor, en sevdiği insanlara sarılıyor ve

ilgi odağı. Romeo Knight'la tanışma konusundaki gerginliğim boşunaymış; o çok iyi bir adam ve Caleb ona hemen ısınıyor.

Weston Facetimes'a girdiğinde telefonu kaldırıyorum ve Jamison ıslık çalıyor, böylece herkes dönüp bana bakıyor.

"Arıyor," diyorum telefonu sallayarak.

Yoldan çekilip işaretimi bekliyorlar. Cevap veriyorum, gülümsemem biraz titrek. "Hey!"

"Kahretsin, Chapman." Islık çalıyor. "Kıskanmalı mıyım? Çok seksi görünüyorsun. Bu gece ne yapıyorsun?"

Yüzüm kızarıyor ve birkaç kişinin gülmemeye çalıştığını duyuyorum.

"Kıskanacak bir şey yok." Sırıttıyorum. "Seni destekliyorum Shaw. Kendine dikkat et ve kıcını yırt."

Kaşlarını kaldırıyor, kocaman gülümsüyor. "Tamam, yapacağım." Kıkırdıyor. "Caleb nerede? Dışarı çıkmadan önce onu görebilir miyim?"

"Caleb kimde?" Kamerayı dışarı bakacak şekilde değiştirerek sesleniyorum, böylece odadaki diğer herkesi görebilecek. Babam Caleb'i yukarıda tutuyor. "Caleb, babana iyi oynamasını söyle," diyorum.

"Dada, pay goo," diyor Caleb, herkes alkışlarken kafasını küçük bir dansla sallıyor.

Kamerayı tekrar yüzüme çeviriyorum ve Weston'ın gözleri doluyor ve çok mutlu görünüyor.

"*Burada mısın?* Sadie." Burnunu çekiyor. "Tanrım, lapaya dönüşüyorum ve buna kızmıyorum bile," diyor. "Sana deli gibi aşığım Chapman."

"Ben de seni seviyorum Shaw. Söyleyebileceğimden çok daha fazla."

Elini kaldırıp *seni seviyorum* işareti yapıyor, ben de karşılık verince yumruğunu kalbinin üzerine koyuyor ve telefonu kapatıyoruz.

Birkaç kez kaybetmeye yaklaşımlarına rağmen bu yıl şu ana kadar yenilmediler. Ama bu gece büyük bir galibiyet aldılar. 41 - 7. Herkes bunu konuşuyor.

-Mustangler galibiyet serisini sürdürecek mi? Kazanabilirler mi? Mükemmel bir sezon geçiren sadece bir takım oldu, Miami Dolphins ve o da 1972'deydi.

Weston ve ben daha önce hiç kutlamadığımız şekilde kutluyoruz. Caleb olmasaydı, havaya çıkabileceğimizi sanmıyorum.

Önümüzdeki haftalarda her derginin kapağında ben olacaksam, o maça gittiğime değdi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

KAVRULMUŞ TOPRAK

WESTON

Kapı çalıyor ve kapıyı ardına kadar açıyorum, annemle babamı ve Sadie'nin ailesini görünce sırtıtıyorum. Clara kafasını babamın yanından uzatıyor.

"Yolda kalanlar için yer var mı?" diye soruyor babam.

"Clara! Geleceğinizi umuyordum. Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyum. İçeri gelin." Herkesi kucaklıyorum ve Caleb büyükannesi ve büyükbabasına doğru yürüyor, kucağa alındığında gülüyor. "Mutlu Şükran Günleri!"

Caleb bunu anlamsız bir şekilde tekrarlıyor ve hepimiz sanki gerçekten söylemiş gibi onun üzerine gidiyoruz. Herkes getirdiği tabakları mutfığa taşıyor ve sonra Sadie'ye sarılıyor. Günlerdir yemek yapıyor ve menüye sürekli bir şeyler ekliyor. Ana yemekte bizimkiler ve Olivia olacak, sonra Felicity, Sutton ve Owen gelecek, Penn, Rhodes ve Levi, Bowie ve Becca ve sanırım Henley ve kızlar bile uğrayabilir.

Olivia birkaç dakika sonra gelir ve Caleb onu görünce koşup bacaklarına sarılır. Olivia şaşkınlıkla yere bakıyor ve sonra eğilip ona sarılıyor.

"Merhaba," der.

"Selam," diye karşılık veriyor.

Sevinçle bana bakıyor ve kız kardeşimin yüzünde böyle bir ifade gördüğümü hiç hatırlamıyorum.

"Pazar günü maça her yere koştuğunu duydum," diyor. "Üzgünüm, gelemedim." Tekrar Caleb'e bakıyor. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu, beni hatırlayacağından emin değildim."

Caleb ona gülümsüyor ve hepimizi gülmekten kırıp geçiren uzun bir gevezelik dizisi yapıyor. Ayağa kalktığında, onu kucağına alması için kollarını uzatıyor ve onun fiziksel olarak erimesini izliyorum. Bu beni çok mutlu ediyor. Nefesimin altında kıkırdıyorum ve o bana alaycı bir bakış atıyor. Kız kardeşim hâlâ içeride ama Caleb söz konusu olduğunda, o kamçılanmış durumda.

Tezgâhın üzerindeki bir şeyi işaret ediyor ve Olivia oraya doğru yürüyor. Küp küp doğranmış şeftali kavanozunu görünce zıplamaya başlıyor.

"İstedğin bu mu?" Olivia küçük kavanozu tutarak sorar.

Olivia'ya tutunduğu için sadece bir elini kullanabiliyor ama boştaki eliyle *istemek* için işaret yapıyor.

Tekrar yaptığında Olivia'ya "*İstemek* için işaret dili yapıyor" diyorum.

Gözleri açılıyor. "Neden işaret dilini öğreniyor?"

"Bebeklerin konuşmadan önce iletişim kurmalarına yardımcı oluyor. Sadece birkaç kelime biliyor. Lütfen, daha fazla, istiyorum."

"Açım," diye ekliyor Sadie. "Onları kullandığında çoğu yemekle ilgili oluyor." Gülüyor.

"Etkileyici," diyor Olivia. "Ona bu şeftalileri verebilir miyim?"

"Elbette," diyor Sadie. "Birazdan yemek yiyeceğiz, ama muhtemelen şimdiye kadar çok acıkmıştır... o yüzden sakıncası yoksa evet." Bana bakıyor. "Sanırım hindiye kesmen için hazırız."

"Şu şeye bir bakayım." Etkinlik için aldığımız yeni elektrikli bıçağı çıkarıp dilimlemeye başlıyorum. "Kendimi hiç bu kadar evcimen hissetmemiştim." Gülüyorum.

Olivia bir çığlık atıyor ve ben Caleb'in elinde artık boş olan şeftali kavanozunu tuttuğunu görüyorum, birkaç şeftali sırlıslıkla olmuş gömleğine yapışmış. Olivia mahcup görünüyor.

"Çok özür dilerim. Ben alamadan o aldı-" diye başlıyor.

Sadie ve ben ona "Sorun değil," diyoruz.

"Onu beslemeye çalıştığımızda elleri titriyor. Şimşek kadar hızlı," diyorum Caleb'a kullandığım ses tonuyla. Sanki övülüyormuş gibi gülümsüyor.

"Gidip altını değiştireyim," diyor Olivia, hâlâ kararsız görünüyör ama herkes bir şeylerle meşgul olduğu için o da kendini ikna eder gibi başını sallıyor.

Ben de gülüyörüm. "Teşekkürler. Taşındığımdan beri oraya çıktığını sanmıyorum. Odası bizimkinin yanında ve dolabı kıyafetlerle dolu, istediğini seç."

Başını sallıyor ve onu yukarı taşıyor, ıslanmasın diye dışarıda tutuyor. Birlikte oyun oynuyorlarmış gibi gülüyor ve ben hindiye dönerken başımı sallıyorum. Her şey hazır olduğunda Sadie yanıma geliyor ve ben de kolumu ona doluyörüm.

"Herkesin tabaklarını buraya doldurabileceğini düşündük," diyor Sadie adayı göstererek, "sonra da yemek odasına geçeceğiz. İçecekler orada hazır."

"Bu inanılmaz görünüyör çocuklar," diyor annem. Elini uzatıp yüzümü okşuyor. "Sizi bu kadar mutlu görmek beni ne kadar mutlu ediyor anlatamam." Tavana bakıyor. "Ağlamayacağım," diyor gülerek. "Oğlum büyüdü ve güzel evinde, güzel ailesiyle birlikte bizi eğlendiriyor." Yüzünü sallıyor. "Tamam, ağlayacağım." Sadie'ye bakıyor. "Teşekkür ederim. Bugün bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz. Oğlumuzu ve torunumuzu bu şekilde sevdiğiniz için teşekkür ederiz. Siz hayatımıza girmeden önce ne yapardık bilmiyörüm."

Anneme sarılırken Sadie'nin gözleri parlıyor ve sonrasında ikisi de burnunu çekiyor. Bana doğru geri döndüğünde gülümsüyörüm ve onu göğsüme yaslıyörüm.

"Bugün bizimle birlikte olduğun için çok mutluyuz," diyörüm. "Ailem ve ailemin bu yılki genişlemesi için minnettarım." Başımı sallıyorum. "Tanrım, havada bir şey var. Bu gözyaşları nereden geliyor? Kalbim dolu." Derin bir nefes alıyörüm. "Herkes kendine yardım etsin. Hadi *yyelim!*"

Tabağım konusunda ılımlıyım. Normalde yemeyeceğim şeylerle dolu ama daha küçük porsiyonlarda ve beni çok fazla yemeye tetikleyen yiyeceklerden kaçınıyörüm. Örneğin annemin brokolili pirinç güvecinden biraz yiyip tatmin olamıyorum. Daha sonra antrenmanlarımda yine de halsiz olacağım ama yediğim hiçbir şey Pazar günkü maçı etkilemeyecek.

Masaya oturmaya hazırlanırken Olivia'yı bir süredir görmediğimi fark ediyörüm. Onu orada görmeyi umarak mutfağa gidiyörüm ve göremeyince, "Olivia ve Caleb henüz dönmediler mi?" diye soruyörüm.

"Onları görmedim," diyor Sadie.

"Gidip kontrol edeyim."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Caleb'in odasına ulaştığımda Caleb'i giyinmiş ve raflardan kitaplarını çıkarırken buluyorum, Olivia da ona kitap okuduğumuz sandalyede oturuyor.

"Burada neler oluyor?" diye soruyorum ve Caleb sıcıyor. Ona sert bir bakış atmaya çalışıyorum ama sanki görmem için heyecanlıymış gibi bir kitap uzatıyor ve ben de dayanamıyorum. Yakında daha sert olmaya çalışacağım, ama şu ana kadar yaptığı hiçbir şey çok yaramaz görünmüyor.

"Temizle, temizle," diye şarkı söylüyorum.

Şarkıyla birlikte başını öne arkaya sallıyor ve kitapları yerine koymaya çalışıyor. Ona yardım ediyorum ve Olivia'ya sırtarak dönüyorum ama yüzüne iyice baktığımda saniyeler içinde önünde buluyorum kendimi.

"Ne oldu? Ne oldu?" Göz hizasına gelene kadar eğildim ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözyaşlarıyla dolu olduklarını görünce şok oldum.

Olivia'yı hayatım boyunca hiç ağlarken gördüğümü sanmıyorum. "Olivia, ne oldu?"

Yanımızdaki duvarda asılı duran Sasha ve Caleb'in resmini işaret ediyor.

"Bu onun annesi mi?" diye soruyor, sesi kırılarak.

Bir kez başını sallıyorum. "Evet, bu Sasha."

Gözlerini kapatıyor ve gözyaşları dökülüyor. "Weston, sana söylemem gereken bir şey var ve bunun için beni affedeceğini hiç sanmıyorum. Bunun için kendimi affedemem."

Elini sıkıp bir an ona bakıyorum ve sonra farkına vardığım şey kocaman, sert bir taş gibi yüzüme çarpıyor.

"O sendin, değil mi? Onu gören sendin?" Gözleri tekrar resme kayıyor ve isteksizce başını sallıyor.

"Diğer eve geldi ve ben de bebeğini doğurduğunu söylemeye gelen başka bir çılgın hayranın olduğunu düşündüm. Seni takip etmekten vazgeçmeyen diğer kadını daha yeni doğurmuştun, o yüzden sanırım abla koruma moduna geçtim. Gerçekten bir bebek olduğuna bile inanmadım." Boğuk bir ses çıkardı. "Sen nereden biliyordun?"

"Sadie, Sasha'nın günlüklerinde okumuş."

"Ona karşı çok kabaydım." Yüzü parçalanır ve daha sert ağlamaya başlar. "Weston, çok özür dilerim. Ben olmasaydım her şey çok farklı olurdu. Oğlunu en başından beri tanıyor olacaktın. Yapamam, benden nefret ediyor olmalısın."

Kollarımı ona doladım ve sarıldım. Birkaç damla gözyaşı döktüm ama fazla değil. Bu günü geçmişe bakarak geçirmek istemiyorum. Olivia sakinleşince geri çekiliyorum ve yan masadan bir mendil alıp ona uzatıyorum. Burnunu siliyor ve göz makyajını yapmak için bir mendil daha alıyor. Caleb, Olivia'nın ağladığını görünce bize doğru geliyor ve endişeyle ona bakıyor. Sırtını sıvazlıyorum ve o da yanıma gelip bana yaslanıyor.

"Senden nefret etmiyorum Olivia," diyorum. "Bunu geride bırakmanın zamanı geldi. Farklı şekilde ele alınabilecek çok şey var. Caleb doğduğunda yanında olmak için her şeyimi verirdim ama şimdi hayatımda olduğu için çok minnettarım. Artık kimseye kızamıyorum çünkü oğlum ve Sadie ile birlikte bu güzel hayatı yaşıyorum."

"Bu her şeye bakmanın cömert bir yolu. Sen ve Felicity her zaman benden çok daha iyidiniz," diye homurdanıyor.

"Bu doğru değil."

Bana sert bir bakış attı. "Çok doğru. Eğer bu benim başıma gelseydi, herkese bunu ödetmek için dünyayı yakıp yıkdım."

Kıkırdıyorum. "Bu senin başına asla gelmezdi. Bu senin hayat planının bir parçası değil."

Gözlerini deviriyor. "Kesinlikle olmazdı." Ben gülünce ifadesi yumuşuyor.

"Sadie'ye bundan bahsetmesek olur mu?" diye soruyor.

Ona sert bir bakış atıyorum. "Sadie'ye söyleyeceğim. Biz sır saklamayız ve o da bu konudaki duygularının üstesinden gelecektir. Bu yıl ikimiz de bunu yapmayı öğrendik."

"Beni sonsuza dek evinizden atmadığınız için teşekkürler," diyor.

Ayağa kalkıp elimi uzattım, o da tuttu ve ayağa kalktı. "Bir şey değil. Bugün geldiğin ve yeğenine diğerini parçaladıktan sonra güzel bir kıyafet giydirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim," diyor gülümseyerek. "Şükran Günü için beni bir şey yapmaya zorlamadığınız için teşekkürler."

"Şükran Günü için hiçbir şey yapmadığın için *hepimiz* sana teşekkür ediyoruz," diye tersliyorum. Göğsüme vuruyor ve ben de omuzlarımı kaldırarak gülüyorum. "O jöle kalıbını asla unutamayacağım," diyor.

"Kireçliydi ve içinde *havuç* parçaları vardı."

Bunu düşünmek bile beni ürpertiyor.

Gülüyor. "Şükran Günü gibi olması gerekiyordu." "Daha çok teşekkürler-git-git gibi."

Yine gözlerini deviriyor. "*Tamam*, Weston," diyor birkaç dakika önceki ağlamaklı tonundan çok daha alışık olduğum alaycı bir tonla.

Caleb'i kucağıma alıyorum ve kız kardeşime sırtıyorum. "Hadi, yemeğe gidelim."

Aşağı indiğimizde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Caleb'i mama sandalyesine oturtuyorum ve ziyafete başlıyoruz. Sadie bana bakıyor ve ben de masanın altından onun kalçasını sıkıp gülümsüyorum.

Hayat çok tatlı ve bir anda geçip gidiyor. Bir günün ne getireceğini asla bilemeyiz.

Hiçbir şeyden pişmanlık duyarak bir dakika daha kaybetmek istemiyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

KUTULAR VE AYAKLAR

SADIE

"Bu ağacı sonsuza dek asılı bırakabilir miyiz?" Weston soruyor.

Şükran Günü'nden hemen sonra diktığımız devasa Noel ağacının önünde duruyoruz ve Noel arifesindeyiz. Weston'ın kolları bana sarılmış, ben de başımı onun göğsüne yaslamışım. Bugün Noel'miş gibi davranıyoruz çünkü Weston'ın yarın öğlen oynaması gerekiyor, bu da onun için erken bir gün anlamına geliyor ve bu ağacın önünde değil.

"Oh, hayır." Gülüyorum. "Caleb beni çok yoruyor. Süslere kafayı takmış durumda ve en az beş kez neredeyse ağacı kendi üzerine deviriyordu."

"Ve her seferinde kalp krizi geçiriyorsun," diyor, şakağımı öpmek için eğilirken gülerek.

"Aynen öyle." Ona sırtıyorum ve o da dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Artık onu uykusundan uyandırabilir miyiz?" diye soruyor.

"Tam bir çocuksun." Dönüp yan tarafını gıdıklıyorum ve o da kalçalarımın tutup beni omzunun üzerinden fırlatarak arkama şaplak atıyor.

Ben de ona tokat atıyorum, kan beynime hücum ederken gülüyorum.

"Demek istediğimi kanıtlıyorsun," diye bağıyorum bana bir tokat daha attığında.

"Noel'i çok seviyorum." Beni kanepeye fırlatıyor ve boynumdan aşağı öpücükler kondurmadan önce sırtarak üzerimde geziniyor. "Hediyelerini açtığını görmeye hazır değil misin?"

"Evet." Kazağımı kenara çekip sütyenimin arasından göğüs ucumu dillediğinde ona doğru eğiliyorum. "Peki neden dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun?" İnliyorum.

"Çünkü bu da Noel gibi hissettiriyor." Bana bakarken gözleri parlıyor. Bacaklarımın arasına gelene kadar alçalıyor. "Önce şunu açmama izin ver," diyor, kot pantolonumun fermuarını açıyor ve kalçalarımın altına aşağı çekiyor.

Bana tüm dikkatini veriyor ve ben de zamanın nasıl geçtiğini anlamadan hislerin içinde kayboluyorum. Yıldızları görmemi sağlıyor ve ben paramparça olurken saçlarına sıkıca tutunuyorum. Ama o yükseklikten indiğimde hala daha fazlasını istiyorum ve onu yukarı çekip aceleyle pantolonundan kurtarıyorum. Ağırlığını üstüme verdiğinde ve ucu beni tam istediğim yerden dürttüğünde ikimiz de inliyoruz. Birkaç santim içeri girip geri çıkıyor, bir dahaki sefere daha derine giriyor. Dibe vurduğunda, saçlarını iki yumruğumla kavırıyorum ve ağzını kendime çekiyorum.

"Yine çok yaklaştım," diyorum dudaklarına karşı. Tam o sırada monitörden Caleb'in şarkı söylediğini duyuyorum.

Weston ve ben donup kalıyoruz ve birbirimize bakıyoruz. "Lütfen, durma," diye fısıldıyorum.

İhtiyacı olan tek cesaretlendirme buydu. O bir görev adamı, temposu cezalandırıcı ve mükemmel.

"Hâlâ yakın mısın?" diye soruyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

Bana sırtıyor ve kalçalarımı yukarı doğru eğiyor, bu hareketi yaparken içeriye vurduğu açığı, beni uçurumun kenarından düşürmeyi asla başaramıyor. Bir sonraki saniyede etrafında titreşmeye başladığımda inliyorum. Başımı geriye düşüyor ve içimde şişerek orgazmımı daha da iyi hale getiriyor.

"Gelmiş geçmiş en iyi Noel," diyor boynuma doğru. "Anne," diye sesleniyor Caleb.

İkimiz de gülüyoruz ve Weston yavaşça içimden çıkıyor. Ayağa kalkıyor ve pantolonunun içine geri sokuyor.

"Onu çağırabilirim," diyor.

Başımı sallıyorum ve o ellerini yıkamak için mutfığa koşarken ben de temizlenmek için alt kattaki banyoya doğru ilerliyorum.

Merdivenlerden çıkarken "Geliyorum ufaklık" diye bağılıyor.

Banyodan çıktığımda Caleb'in coşkulu "Baba!" sesini duyuyorum.

"Ah," diyorum boş mutfakta.

Caleb bunu ilk kez bu şekilde söylüyor. Eminim Weston'ın şu anda yüzü gülüyordur.

Üstünü yeni değiştirmiş Caleb'i aşağı getirdiğinde haklıydım. Yüzünde çok mutlu bir gülümseme vardı.

"Bana baba dediğini duydun mu?"

"Gelmiş geçmiş en tatlı şey," dedim.

Ağacın altına oturduk ve en sevdiğim iki insana baktım.

"Beni çok mutlu ediyorsunuz. Mutlu Noeller," diyorum Weston'a.

Bir öpücük için benimle ortada buluşuyor.

"Mutlu Noeller bebeğim," diyorum Caleb'a, eğilip yanağından öpüyorum. O da yüzümü okşuyor.

"Bak, orada ne olduğunu gördün mü?" Hem üzerine oturabildiği hem de ayaklarıyla hareket edebildiği küçük bisikleti göstererek soruyorum.

Weston onu kucağına alıp bisiklete bindiriyor ve bisikleti hareket ettirebildiğini anlaması bir dakika sürüyor. Ağaca çarptığında devasa şey sallanmaya başlayınca Weston onu aceleyle çekip çıkarıyor ve başka bir hediye gösteriyor.

"Evet, o şeyin gitmesi gerek," diye dalga geçer Weston.

"Bir Noel ağacının böyle tehlikelerle dolu olduğunu hiç bilmezdim," diye ekliyorum.

Caleb sadece hediyesine bakarken, Weston ona nasıl yapıldığını göstermek için kâğıdı biraz yırtıyor. Caleb sırtarak kâğıdı yırtıyor ve havaya fırlatıyor. İçinde ona aldığımız küçük çalışma tezgahıyla uyumlu küçük alet setini görünce kutuyu fırlatıyor. Weston aletleri kutudan çıkarıyor ve Caleb ayaklarını kutunun içine sokmaya çalıştığında gülüyor.

"Bak, çalışma tezgahını gördün mü?" Weston ağacın yanında duran oyuncağı işaret ederek sorar. Caleb'in elinden tutup alet çantasından çekici alıyor ve oraya doğru yürüyerek ona her şeyi göstermeye çalışıyor.

Caleb arkasındaki kutuyu işaret ederek *isteme* işareti yapıyor ve bu bizi çok güldürüyor.

"Sanırım çocuklara sadece bu yaşta kutu vermeniz gerektiği doğru," dedim.

Söyle.

"O zaman sana bir hediye vereyim," der Weston, "ama önce sen çorabını bulmalısın."

Etrafıma bakıyorum, onun doldurulmuş çorabının hâlâ asılı olduğunu görüyorum, ama benimki yok. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu bir şey mi? Çorapları saklamak?"

Gülüyor. "Artık öyle mi?" Bunu bir soruymuş gibi söylüyor. "Bu şekilde devam etmemize bayılıyorum." İkimiz de gülmekten kırılıyoruz.

"Hayatı bir macera haline getiriyor," diyor.

"Gelecek yıl Noel Baba'nın çorabını sakladığından emin olacağım."

"Noel Baba çorapların bir parçası mı?" diye soruyor.

"Sanırım. Yani, hiçbir zaman gerçekten inanmadım, ama..." Küstahça bakıyor. "Kutsala saygısızlık!"

"İnanmak konusunda bu kadar tutkulu olduğunu bilmiyordum." "İnanmak her şeydir," diyor. "Sadece hangi kısmından emin değildim Noel Baba'nın

"

"Şimdi her şeyi sorgulamama neden oluyorsun."

Sırıttırıyor ve beni ayağa kaldırmak için ayağa kalkıyor ve oturma odasında dolaşırken sıcak mı soğuk mu yoksa ılık mı olduğumu söylüyor. Sonunda gömme raflardaki kitapların arasında duran çorabımı buluyorum.

İnanılmaz bir hazine gibi. Mis gibi kokan banyo kese ve parfümü, sıcacık çoraplar, tek tek paketlenmiş şekerlemeler, onun seçtiğine şaşırdığım şirin küpeler ve en altta çorabın tüm ayağını dolduran uzun bir mücevher kutusunu hissettiğimde donup kalıyorum.

Kutuyu açıyorum ve güzel bir zincir üzerindeki beyaz altın kolyeyi gördüğümde ağzım açık kalıyor. Ortasında W+S yazıyor. Artı işaretinin üstünde bir C, artı işaretinin altında ise ortasında elmas olan küçük bir kalp var.

"Bunu çok seviyorum," diyorum ona, sesim titreyerek. "Teşekkür ederim." Kutusundan çıkarıyorum ve bana takması için dönüyorum.

"Eğer bunu takmaktan hoşlanıyorsan ve bir gün bunu güncellememiz gerekirse... ne bileyim, yeni baş harfler ya da başka bir şey... Claus ailesiyle konuşacağımdan emin olabilirsin."

"Öyle mi?" Sırıttırıyorum, onu öpmek için eğiliyorum. "Neden yeni baş harflere ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum ama..."

Beni daha uzun süre öperken elleriyle arkamı sıkıyor. "Her seferinde bir şey, Chapman. Hepsi büyük planımın bir parçası."

"Anlıyorum. Çok ilginç."

Omzumun üzerinden bakıyor ve Caleb'in başka bir hediyeyle birlikte alet setinin kutusuna vurduğunu görünce gülüyor.

"Umarım o kutuda kırılacak bir şey yoktur," diyor.

"Ona aldığımız küçük şirin botlar," diye fısıldıyorum.

"Oh, mükemmel," diye fısıldıyor.

"Çorabının içinde ne olduğunu görmeye hazır mısın?"

diye sordum. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Çorabının yanına gidip onu bir kutu gibi sallarken saf bir yaramazlık yapıyor. Ses çıkmayınca kaşlarını çatı. "Hiçbir fikrim yok."

Elini çorabın içine sokuyor ve üzerinde Kömür Topağı yazan kocaman bir kalıp sabun çıkarıyor.

"Ama ben çok iyiydim," diye ısrar

eder. "Evet, öyleydin." Güldüm.

Sonra *Korkunç Müthiş Baba Fıkraları Kitabı'nı* çıkarıyor ve karıştırırken gülüyor. "Bunları kesinlikle kullanacağım."

"Hiç şüphem yok."

Sırada üzerinde Caleb'in yüzü olan çoraplar var ve sanki bu şimdiye kadar aldığı en harika şeymiş gibi davranıyor. Bizim aptal suratlar yaptığımız bir çift daha çıkardığında, çok gülüyor.

"Bu mükemmel," diyor.

Altında tütünlü vanilyalı bir mum var ve üzerinde Sadie'nin Yancısı yazıyor. Kahkahası yüksek tavanda yankılanıyor ve Caleb ile beni de güldürüyor.

Gülmeyi bıraktığında "Sen başıma gelen en güzel şeysin," diyor. Beni kendine çekiyor ve uzun bir öpücük veriyor.

Ağacın altına oturmak için hareket ettiğimizde, orada hala çoğunlukla Caleb için hediyeler var, bu komik, çünkü onları açmayı daha az umursayamazdı. Hâlâ kutusuyla mutlu ve iyi ki de öyle, açması gereken birkaç kitap, şarkı söyleyen bir oyuncak ve çorabında daha sonra keşfedebileceği birkaç şey var.

Weston ve ben hediyeleri açmakta acele etmedik. Scarlett'in markası olduğunu bildiğim güzel bir kazak ve seksi bir gecelik aldım. O da bir süveter aldı ve son hediyesi en sevdiği hediye oldu. Caleb'in doğduğu günden bu ayın başındaki ilk doğum gününe kadar çekilmiş fotoğraflarından oluşan bir albüm. Ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte büyük bir parti düzenledik. Bu Noel'de aldığından daha fazla hediye aldı ve en büyüğü Penn'den geldi - aşırı büyük bir top havuzu. O güne ait fotoğraflar sonda yer alıyor ve en sondaki fotoğraf Weston o gece yatmadan önce masalını okurken çektiğim bir fotoğraf.

"Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum," diyor albümü kapatırken boğazı düğümlenerek.

"Ben de öyle hissediyorum," diyorum ona.

Beni kucağına çekiyor, böylece ona sarılmış oluyorum ve bana sarılıyor. Caleb'a bakıyoruz.

"Sonunda çalışma tezgahını sevdi," diyor

Weston. "Yaşasın."

"Oh... onu altında uyuyakalmak için kullanıyor."

Ona doğru sürünürken gülmemeye çalışıyoruz ve Caleb'in altında sıkışıp kalmaması için tezgahın yerini değiştiriyoruz. Weston onu kucağına aldığı anda gözleri açılıyor ve sonra geri dönüyor.

"Bu senin için yeterli Noel neşesi mi ufaklık?" Weston sorar. "Seni anlıyorum. Hadi seni yatağa götürelim."

Caleb'i önümde tutuyor ve ben de yanaklarından öpüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

Weston birkaç dakika sonra geri geldiğinde ben hâlâ ağacın altında oturuyordum. Beni tekrar kucağına aldı ama bu sefer ikimiz de ağaca bakıyorduk. "Oh, bekle. Sanırım bir şeyi unuttun," diyor. Tekrar ağaca bakıyor ve başını sallıyor. "Evet, kesinlikle bir şey unutmuşsun."

Beni üzerinden kaldırıyor ve ayaklarımın üzerine koyduğunda, "Sıcak." diyor.

Güldüm. "Çok az hareket ettim."

Elini *hareket et* der gibi sallıyor.

Ağaca doğru yaklaşıyorum.

"Daha sıcak."

Sola doğru bir adım

atıyorum. "Soğuk."

Sağa doğru bir adım

atıyorum. "Sıcak!"

Yere baktım ve bir şey kaçırıp kaçırmadığımı görmek için eğildim. "Soğuk."

Tekrar ayağa

kalkıyorum.

"Sıcak."

Kıkırdıyorum. Süslere bakıyorum ve ağacın içine sıkıştırılmış yeni bir şey fark ediyorum. Zarfı çıkarıp sallıyorum.

"Çok seksisin," diyor en seksi sesiyle.

Sırtarak zarfı açıyorum ve Turks ve Caicos için biletleri görünce ciyaklıyorum, futbol sezonu bittiğinde ayrılıyor. Kalkış tarihine tekrar bakıyorum ve sonra ona bakıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

"Eğer o günleri böyle geçirmek istemiyorsan, gitmek zorunda değiliz. Ailenin de seninle gelmesini istiyorsan, onlar da aynı uçakta olacaklar" diyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Kız kardeşimi kaybetmek her zaman acı verecek ama Weston'la olan hayatımdaki diğer her şeyde olduğu gibi, onun bu dünyadan ayrılışının yıldönümü de, o anda öyle görünmese bile, iyi bir şeyle yumuşatıldı.

Weston'la tanıştığım gün ve Weston'ın oğluyla tanıştığı gün.

Bazen son zamanlarda, Sasha'yı kaybettiğim günden beri beni izleyen ve bana ekstra mutluluk dozları veren bir koruyucu meleğe sahip olup olmadığımı merak ediyorum. Ben öyle düşünmek istiyorum.

"Bence bu yıldönümünü geçirmek için mükemmel bir yol," diyorum ona. "Hayatımı değiştirdiğin kesin, Shaw."

Sırıttıyor. "Senin benimkini değiştirdiğin kadar değil Chapman. Beni tepetaklak ettin ve henüz doğru tarafta olduğumu sanmıyorum. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

Beni kollarının arasına alıyor ve beni yukarı taşıırken dudakları dudaklarımdan hiç ayrılmıyor.

EPILOG

NUGGETS

İki buçuk ay sonra

WESTON

Bowie'nin evindeyiz ve bağlantı odasındaki tüm çocuklarımızın konuşmaları donuk bir kükreme halinde. Cassidy Caleb'i her yere taşıyor ve o da buna katlanıyor, bu da ona bayıldığının kesin bir işareti çünkü oğlum hareket halinde olmayı seviyor.

Rhodes, "Nişanlandığına inanamıyorum, dostum," diyor. "Ama *asıl* inanmadığım, iki haftalığına Turks ve Caicos'a gittiğin halde eve dönene kadar ona evlenme teklif etmemiş olman. Ne oldu orada?"

Hepsi gülüyor ve ben omuz silkiyorum, sırtıyorum ve benimle dalga geçmelerini hiç umursamıyorum.

"Kutlamak için kendi günümüz olsun istedim. Kız kardeşini onurlandırdığımız bir gezide, tanıştığımız gün olması doğru gelmedi."

"Kahretsin," diyor Rhodes, başı geriye düşüyor.

"Yemin ederim Rhodes," diyor Bowie başını sallayarak.

"Bana bunu çoktan düşündüğünü mü söylüyorsun?" Rhodes Bowie'ye kuşkuyla bakar.

"Ah, evet." Bowie'nin elleri havaya kalkar. "Unutmak biraz zor."

"Tebrikler. Senin adına çok mutluyuz," diyor Henley.

Penn başını sallayarak, "Aramızdaki tek evli kişinin sen olacağına inanamıyorum," diyor. "Sadie'yi seviyorum ama bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum."

"Benim için mutlu ol." Uzanıp omzunu sarsıyorum, ta ki gözleri biraz daha az çılgın görünene kadar.

"Önce bir bebek, sonra bir eş," diye devam ediyor. "Sonra bir bakmışsın daha çok bebeğin olmuş."

"O gün için sabırsızlanıyorum." Bir hayale kapılıyorum, Sadie'yi bir bebek yumrusuyla, ısıltılı gülümsemesiyle bana gülümserken hayal ediyorum.

Evimi bir yuva haline getirdi ve onu daha fazla çocukla dolduracağımız düşüncesi beni düşündüğümünden daha fazla mutlu ediyor. Evimizi bekâr evi olmaktan çıkararak iç tasarım dürtülerini bastırdığını söylüyor. Erkekler için de bazı dekorasyonlar yaptı ama şimdilik önceliği Caleb. Gelecekte ne yapmayı seçerse seçsin destekleyeceğim. Karım olacağı için çok mutluyum. Ve ailem bizim için daha mutlu olamazdı, Olivia bile. Sadie ve Olivia'nın Sadie ve Felicity kadar yakın olmaları biraz zaman alabilir ama doğru yoldalar.

Rhodes'un masanın ortasına The Single Dad Playbook'u bırakması beni tatlı düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Rhodes, "Başka bir bebek sahibi olmayı düşünüyorsanız buna bir göz atmanızın zamanı geldi," diyor.

İyi huylu bir şekilde sırtıyorum. "Getir bakalım."

Sayfaları çeviriyorum, durduğunda gülüyorum:

Baba olmak kabızlık gibidir. Yeterince lifli beslenmediğiniz için kabız olduğunuzu düşünürsünüz ama su, sebze, egzersiz ve belki de bağırsaklarınızda hiç fark etmediğiniz garip bir kıvrım da vardır.

düşünün.

~Rhodes

"Bu bilgelik külçeleri, sana söylüyorum." Başımı sallıyorum ve sayfaları çevirmeye devam ediyorum, Rodos'un bir babanın heyecan seviyelerini çizdiği bir diyagramın üzerinde duruyorum

tek bir günde ulaşmak.
Devam ediyorum.

Becca bana durmayı ve küçük şeyleri takdir etmeyi öğretti. Gözlerimin gözden kaçırılmayı öğrendiği en basit şeyleri fark etti ve bir kez onun yaptığı gibi dikkat etmeye çalıştığımda, bu benim için yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı.
~Bowie

"Devam et," diyor Rhodes.

Duygusal olanlarla oyalanmaya devam ettiğimde Rhodes sabırsızlanıyor ve istediği sayfaya çevirip henüz görmediğim bir bölümü işaret ediyor.

"Bunu oku," diyor.

İkinci bebeğimize hamile olduğumuzu öğrendiğimizde herkes "Cassidy'nin eğlenmesine yardımcı olacak. Göreceksin, harika olacak." Ve Audrey harikaydı, ama değerli küçük Cassidy'miz bir cehenneme dönüştü çünkü "sadece bir kız" olmak istiyordu. Üçüncüye hamile kaldığımızda herkes "İki çocuk ve iki ebeveyn erkek erkeğe bir savunmadır, ama üç, şöyle olacaksınız: NE DÜŞÜNÜYORDUK KI?"
Ve bu doğrudu.
Ama başka türlü olmasını istemezdim.
~Henley

Nefes veriyorum. Düşünecek çok şey var.

"Ve bu," Rhodes bir sonraki sayfayı işaret ediyor.

İlk bebeğinizi doğurduğunuzda, hayatınızda hiç bu kadar yorgun olmamıştınız. Zar zor iş yapabiliyorsunuz, o kadar bitkinsiniz ki. İkinci bebeğiniz olduğunda, hayatınızda hiç bu kadar yorgun olmamıştınız. Yeni bebek bütün gece uyanık kaldıktan sonra nihayet uyduğunda

*ilk çocuğunuzla ilgilenin ve marketten eve donerken uyuyakalmamak için
dua edin.*

Üçüncü bebeğiniz doğduğunda, hayatınızda hiç bu kadar yorgun olmamıştınız.

*Yeni bebek bütün gece ayakta kaldıktan sonra nihayet uyuduğunda, ikinci
ocuk da gece ya da gündüz uyumaz ve ilk ocuk gözleriniz her kapandığında
sizi uyandırır çünkü nihayet ilgi görme sırası ona gelmiştir.*

Ama hiçbir şeyi değiştirmezdin.

~Henley

"Siktir," diye fısıldıyorum.

Henley bana özür dileyen bir bakış atıyor ve ardından Bowie'nin çocuğunuzu mutlu edecekse prenses şarkıları söylemekten ya da pembe oje sürmekten korkmamanız gerektiğine dair söylediği tatlı şeyleri gözden geçirerek neşeleniyor. Rhodes'un oğlunuza ilk kez futbol topu attığınızda söyleyecek tatlı sözleri bile var. Yeni doğanlar için olan minik bir top bile olsa, onun gibisi yoktur.

Henley, "İşte, bu daha iyi," diyor.

*Gracie ile zor bir dönem geçiriyorduk. Dış çıkartıyordu ve mutsuzdu. Bir gece
üst üste birkaç gece onunla ayakta kaldığımız için çok yorgunduk ve saatlerce
ağlayıp durdu. Sonunda tekrar uyanmak üzere uykuya daldı ama biz odasına
varmadan önce sessizleşmişti ve içeri girdiğimizde Audrey, Gracie ile birlikte
beşiğin içine girmişti. Kucağında*

Elini tutup ona şarkı söyledi ve bu gördüğüm en tatlı şeydi.

*Kardeşler deli gibi kavga edebilir ama birbirlerine duydukları sevgi başka
hiçbir ilişkiye benzemez. En iyi arkadaşlar, suç ortakları, yeni nesil hafıza
koruyucuları...*

~Henley

Ona baktığımda gülümsüyor.

"Üç ocuk sahibi olduğun için gerçekten pişman değilsin, değil
mi?" diye soruyorum. "Bir milisaniye bile değil," diyor.

Penn, "Her zaman önce evlenmenin tadını çıkarabilirsin"
diyor. "Bir tarih belirlediniz mi?" Bowie soruyor.

"Evet derse onunla yarın evlenirim... Bu konuda sizi bilgilendiririm," diyorum.

"Kitaba eklemeler yapmaya ne zaman başlayacaksın?" Henley masanın üzerindeki not defterini göstererek soruyor.

"Ben mi? Sence hazır mıyım?"

"Bir yılı aşkın süredir siperlerdeydin. Evet, hazırsın," diyor Rhodes.

Penn dirseklerini dizlerine dayayarak, "Sam'i her fırsatta kola içmeyi bırakmaya ikna ettim, midesi ve diş hekimi çok daha mutlu," diyor.

Hepimiz Penn'e bakıp sırtıtıyoruz.

"Bu harika, dostum. Bu adamla ne zaman tanışacağız? Onu şimdiden tanıyormuşum gibi hissediyorum," diyorum.

Penn bir an için utangaç görünüyor. "Son zamanlarda daha mutlu görünüyor. Farklı bir koruyucu ailede ve orayı daha çok seviyor. Aslında onu Paskalya hafta sonu aile etkinliğine götürmek için izin aldım."

Henley, Penn'in sırtına vurarak, "Bir aydan az kaldı," diyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de sabırsızlanıyorum," diye katılıyor geri kalanımız.

Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum alıyorum ve ayağa kalkmadan önce geriniyorum. "Bebekler hakkındaki tüm bu konuşmalar bende nişanlımla seks yapma isteği uyandırdı..."

"Her şey nişanlımla seks yapma isteği uyandırıyor." Rhodes beni işaret ediyor.

Ben de işaret ediyorum. "Haksız değilsin."

Masaya vuruyorum. "Tüm bu bilgece sözler için teşekkürler."

"Kabız olan yine de yapışacak olan şey, değil mi?" Rhodes sorar

Homurdanıyorum. "Tam orada, evet."

Cevabımdan fazlasıyla memnun bir şekilde sırtıtıyor.

Elimi masanın ortasına koyuyorum ve onlar da ellerini

ÜstteGeri çekildiğimizde ve ben uzaklaşmaya başladığımda, Henley n. defter.

"Bunu unutma," diyor.

Ondan alıyorum ve sırtışına karşılık veriyorum. "Sizler çıtayı çok yükseğe koydunuz."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun," diye onaylıyor Rhodes.

Elimi kaldırıp diğer odaya geçiyorum ve çocuklarımızın hep birlikte oynamasına gülümsüyorum. Henley'nin kızları herkese el işi yaptırıyor. Küçük adamların kızlara ayak uydurmaya çalışmasını izlemek gerçekten görülmeye değer bir manzara.

"Merhaba Weston," diye sesleniyor Becca. "Resmimi beğendin mi?" Resmini kaldırıyor ve ben de sırtıtıyorum. "Bayıldım."

Diğer herkes bana resimlerini gösteriyor ve Caleb koşarak bana karalamalarını gösteriyor.

"Harika olmuş," diyorum saçlarını karıştırarak. "Eve gitme vakti geldi oğlum." "Annemi göreceğim mi?" diye soruyor.

"Evet, hadi anneni görmeye gidelim. Yolda ona çiçek alalım mı?"

"Çiçekler!" diye bağırır.

"İyi plan. Düşünme tarzını sevdim."

Daha fazla Weston ve Sadie ister misiniz? Buraya tıklayın!

<https://dl.bookfunnel.com/ygwtiercko>

Henley'nin hikayesi için

Gizli Aşk için buradan ön sipariş verin!

<https://geni.us/SecretLove>

GİZLİ AŞK ÇOK YAKINDA!

Bölüm 1

Yuvarlana

n

HENLEY

Seks rüyası sırasında alarımın çalmasından nefret ediyorum.

Son zamanlarda, sadece o rüyayı görüyorum.

Söylentilere göre profesyonel sporculara gece gündüz gökten am yağıyormuş ve ben de bu tekliflerden payıma düşeni almış olsam da, her zaman tek kadınlı bir adam olduğum için bana pek faydası dokunmuyor. Yıllarca o kadın eski karım Bree'ydi, ama artık benimle evli olmak istemediğine karar verdiğinde, gündelik ilişki sularını test ettim.

Benim için değil.

Çoğu zaman.

Futbol ve çocuklar arasında zaten pek vakit olmuyor.

Ama bugünkü gibi sabahlarda, mavi topolar beni mahvettiğinde, belki de zaman ayırmalıyım diye düşünüyorum.

Kırık bir kalpten muzdarip değilim. Bree ve ben aslında iyi arkadaşız. Colorado Mustangs'de top toplayıcı olarak kariyerimin zirvesindeyken ve üç kızımı büyütürken dışarı çıkıp ruh eşimi bulacak zamanım yok.

Ayrıca hayıflanacak zamanım da yok.

Dušta durumumu düzelttim ve çabucak giyindim. Dün kızlarıımın en sevdiği simit ve krem peyniri almak için markete uğramamak gibi bir hata yaptım ve okula gitmeden önce bunları aldıklarından emin olmak istiyorum. Genelde hafta içi annelerinde olurlar ama Bree şehir dışına çıktığı için benimle kalıyorlar.

Herkesin uyanık olduğundan emin olmak için her kapıyı hafifçe çalıyorum.

Kapısını çaldığımda Cassidy inliyor, ta ki ben ona markete gitmem gerektiğini hatırlatana kadar.

"Tamam, sen dönene kadar hepimizin hazır olduğundan emin olacağım," diyor.

diyor.

Bunu dün gece yatmadan önce kurduk ve kızımın sevdiği hiçbir şey yok kız kardeşlerinden sorumlu olmaktan daha fazla. Son zamanlarda oldukça huysuzdu, bu yüzden galibiyetlerini kutluyorum.

"Teşekkürler Cass," diyorum ona. "Kalkın kızlar. Birazdan simitlerle döneceğim.

Sizi seviyorum."

Uykulu sevgilerini ve onaylarını mırıldanıyorlar ve ben de aceleyle kapıdan çıkıyorum. Aurora'nın marketinin otoparkı neredeyse bomboştu ve tanıdık birilerini görmemeyi umarak aceleyle içeri girdim. Küçük bir kasaba olan Silver Hills'te insanlar çoğunlukla mahremiyetime saygılıdır. Son üç Super Bowl galibiyeti bunu biraz değiştirdi, insanlar beni tebrik etmek ya da bazı oyunlar hakkında konuşmak için yanıma geliyor, ama çok da kötü değil.

Elimde krem peynirle simit paketini almak için uzandığımda beyaz ojeli güzel bir el bana çarpıyor.

"Ah, özür dilerim!" diyor yumuşak bir ses ve dönüp bakıyorum.

Siyah çerçeveli gözlüğünün arkasından yeşil gözleri bana bakıyor ve bir an için topuz yaptığı koyu renk saçlarını, gözlerini ve dolgun pembe dudaklarını gördüğümde sessiz kalıyorum. Beyaz düğmeli bir gömlek, ten rengi bir elbise pantolonu ve ona uygun bir ceket giyiyor... muhasebeci olabilir mi? Çok düğmeli bir şey. Aklıma seksi bir kütüphaneci geliyor. Yüzü çekici ve arkadaş canlısı, dudaklarının kenarında bir gülümseme oynuyor.

"Görünüşe göre tarçınlı kuru üzümlü simitlerden sadece bir paket kalmış," diyor.

"Buyurun. Sen al," diyorum.

"Hayır, sanırım önce sen geldin. Dikkatimi veremedim. Şuradaki tarçınlı çörekler dikkatimi dağıtıyordu." Birkaç rafı işaret ediyor ve ben de iştah açıcı tarçınlı ruloları görüyorum.

Gözlerim onlara dikildi. "Bunlar tehlikeli görünüyor."

Gülüyor ve rulo paketini alıyor. "Tehlikeli tarafta yaşamayı severim."

Gözleri gülüyor ve kalbim küçük bir kekeleme adımı atıyor.

Bekle, benimle flört mü ediyor? Sanırım benimle flört ediyor olabilir.

Tanrım, bu konuda berbatım.

Kıkırdıyorum. "Tehlikeli tarafta yaşayan birine göre çok iyi görünüyorsun-" Elimi muhafazakâr kızın üzerinde sallarken boğazımı temizliyorum.

Topluluk.

Alaycı bir tavırla elini kalçasına koydu. "Korkunç ne?" "Son derece uygun," diyorum sırtarak.

"Bir kitabı kapağına göre yargılayamayacağını bilmiyor musun?" Gülüyor ve kalbim yine o tuhaf şeyi yapıyor.

Güldüğü zaman gerçekten çok güzel. Ve gülmediğinde de.

"Peki, nesin sen... gündüz bankacı, gece tarçınlı rulo suikastçisi mi?"

Göz kırıyor ve omzunun üzerinden bana bakarak uzaklaşmaya başlıyor.

"Onun gibi bir şey."

"Bir adın var mı?" Ben sesleniyorum. "Tru," diye karşılık veriyor.

Tru. Hoşuma gitti.

Hâlâ gülümsüyorum, o köşeyi dönerken uzun bacaklarının ve kalçalarının beni büyüleyen salınımının tadını çıkarıyorum.

Başını koridora doğru uzatıyor ve ben de onun ardından salyalarım akarak dikilirken yakalanıyorum. Kahretsin, o seks rüyası beni sandığımdan daha fazla etkilemiş olmalı.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmaması hoşuma gidiyor. Bu nadir bir durum, özellikle de bu şehirde.

"Ben Henley."

Elini sallayarak kaldırıyor. "Hoşça kal, Henley."

Acelem olduğunu hatırlayana kadar bir dakika daha öylece duruyorum. Kızlara fazla gecikmeyeceğimi söylemişim ve işte buradayım, market reyonunda oyalanıyor ve bir yabancıyı arzuluyorum.

Yabancı değil... Tru.

Eve geldiğimde kendimi ıslık çalarken yakaladım, üst kattan bir gürültü duyunca duraksadım.

"Kızlar. Her şey yolunda mı? Marketten döndüm. Gelin yemek yiyin."

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı ve koridora doğru hızla ilerliyor ve mutfığa ulaştıklarında üç kız da aynı anda konuşmaya başlıyor.

Gracie, "Baba, Cassidy'nin banyoda işi o kadar uzun sürdü ki neredeyse altıma yapacaktım," diye sızlanıyor.

Cassidy gözlerini devirerek, "Audrey de bir o kadar uzun kaldı," diyor. "Hayır, yapmadım!" Audrey Cassidy'ye ters ters bakıyor.

Vay be. Audrey karşılık verdiğinde bir süredir bir tartışma yaşandığını anlıyorum. Dokuz yaşına yeni girdi ve yüzleşmekten nefret ediyor. Sanırım Gracie anne karnından güremeye hazır olarak çıktı. Altı yaşında ve iki ablası var, şimdiden yetenekli bir rakip. Eskiden yüzünde tatlı bir gülümsemeyle küçük kız kardeşleriyle eğlenceli oyunlar başlatan on üç yaşındaki Cassidy ise şimdi ergenlik cehenneminin sancılarını çekiyor.

"Beş tuvaletimiz varken neden hepiniz o tek tuvaleti kullanmakta ısrar ediyorsunuz anlamıyorum," diye mırıldanıyorum. "Her birinizin kendi banyosu var."

"Güzel olan o baba," diyor Gracie. "Ve en büyüğü," diye ekliyor Audrey.

"Sırf orası *benim* banyom olsun diye yatak odamı taşımak istiyorum," diyor Cassidy. "*Tek başıma.*"

"Baba, saçımı örebilir misin?" Gracie soruyor.

Ona bakıyorum ve sanki yataktan yeni çıkmış gibi görünüyor.

Açık kahverengi saçları her yere yapışmış.

"Bunca zamandır ne yapıyordun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Tuvalete gitmeyi bekliyordum." Elini Cassidy'ye doğru tutuyor.

Homurdanıyorum, ıvır zıvır çekmecesinde sakladığımız bir fırçayı ve birkaç saç bağını çıkarıp önümde durmasını işaret ediyorum. Bana gülümsüyor.

"Teşekkürler baba."

"Bir şey değil, fıstığım."

Cassidy ve Audrey ödevlerini sırt çantalarına koyarken ben de aceleyle saçlarını tarayıp örmeye başlıyorum.

Örgüler en iyi işim değil ama idare eder. Gracie'nin omzunu sıkıyorum ve market poşetini hızla boşaltıyorum.

"Yemeğe ne dersin?" Yemekleri masaya koydum ve başlayabilmeleri için tabakları almak üzere döndüm. "Bu sabah fazla vaktimiz yok-"

Cam kırılma sesi ve bir çığlığı daha fazla tartışma izler. Ne oluyor? Ne olduğunu görmek için arkama bakıyorum, portakal suyu dolu sürahi şimdi yerde ve Cassidy'nin kıyafetlerinin üzerinde.

Cassidy ağlamaya başlayıp merdivenlerden yukarı koşuyor ve Gracie kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Olduğun yerde kal, ikinizin de bu bardakla kesilmesini istemiyorum." Bir havlu ve süpürge alıp ortalığı temizlemeye başladım. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Cassidy çok kaba," diyor Gracie. "Her zaman."

Yüzümü buruşturuyorum. "Her zaman değil. Dün akşam yemekte çok iyiydi." Audrey homurdanıyor ve ben yine şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Not edildi," diyorum.

Cassidy dün akşamki yemekte zar zor katlanılabılır biriydi ve hepimiz o. biliyoruz ki

Audrey bana sırtıyor ve ben de onun at kuyruğunu çekiştiriyorum.

Gracie, "Annem Cassidy'nin şu anda büyük duygular içinde olduğunu söylüyor," dedi.

bir ağız dolusu simit.

Başımı salladım. Bree ve ben bu konuda hemfikiriz. Kızların hormonlarıyla uğraşmak nasıl bir şey bilmiyorum ama benim on bir ve on beş yaşlarım arasındaki hayatım işkence gibiydi ve Bree bana kızlar için daha kötü olduğunu garanti ediyor.

"Annen haklı. Cassidy'nin şu anda büyük duyguları var. Ablanla konuşacağım ama ona karşı daha nazik olmaya çalışalım, tamam mı? Bir şeyle mücadele ederken, sevdiğimiz insanların bize nazik davranması yardımcı olur."

Gracie dudaklarını büzerek, "Pek nazik davranmıyor," diyor.

Audrey başıyla onaylıyor ama ona baktığımda yüz ifadesi mahcup bir hal alıyor.

"İnsanlara bize nasıl davranılmasını istiyorsak öyle davranırız, onlar aynısını yapmasa bile. Tamam mı?" Bekliyorum ve iki kız da isteksizce kabul etmeden önce uzun bir duraklama oluyor. "Pekâlâ. Kahvaltınızı bitirin ve sonra gidip dişlerinizi fırçalayın. On dakika içinde kapıdan çıkmamız gerekiyor."

Cassidy için bir simit hazırlıyorum ve üst kata çıkarıp kapısını çalıyorum.

"İçeri gel," diyor sessizce.

Kapıyı açtığımda değişmiş kıyafetiyle yatağın kenarında oturuyordu. Elinin tersiyle yüzünü siliyor ve titrek bir nefes veriyor.

"İyi misin, tavşanım?"

Yere bakıp başını sallıyor ve ben kızımın daha iyi hissetmesi için bir orduyla ve yoluma çıkan herkesle savaşmaya hazırım.

"Konuş benimle. Neler oluyor?" Uzanıp elini tutuyorum ve o da sıkıca kavırıyor.

"Okula gitmek istemiyorum," diyor.

Genelde çok hızlı büyümeye çalışıyor ve çoğu zaman ergen gibi konuşuyor ama şimdi benim küçük kızım gibi konuşuyor. Eskiden eve her geldiğimde koşup kollarıma atlayan, sanki gelmiş geçmiş en iyi babaymışım gibi "*Baba!*" diye bağırان kızım.

"Neden olmasın?"

"Bayan Carboni benden nefret ediyor. Çok kaba biri. Zamanını boşa harcadığımı söylüyor."

"Ne? Neden böyle bir şey söylesin ki?"

Sertçe yutkunuyor. "Projemi teslim etmedim."

Ona bakakaldım. "Bayan Carboni senin *İngilizce* öğretmenin, değil mi? Geçen hafta üzerinde çalıştığın projeden mi bahsediyorsun?"

Başını sallıyor ve tıpkı benimkiler gibi kahverengi gözlerinden birkaç damla daha yaş süzülüyor. Dayanmakta güçlük çekiyorum. Kolumu ona doladım, hıçkıra hıçkıra ağlarken onu tutuyorum, tam o sırada Gracie merdivenlerden yukarı bağılıyor, "Audrey şimdi gitmezsek geç kalacağımızı söylüyor!"

"Hemen geliyoruz," diye karşılık veriyorum. "Cassidy, neden teslim etmediğini anlamıyorum. O projeye baktım. Annen de baktı. İyi bir çalışmaydı."

Hiçbir şey söylemiyor ve ben de ona yatağının başucundaki masadan bir mendil uzatıyorum. Yüzünü ve burnunu siliyor ve titrek bir nefes daha alıyor.

"Onunla konuşacağım, tamam mı? Ama projeni teslim etmen gerekiyor. Bugün teslim et, ben arayıp bir şeyler ayarlarım."

Başını sallıyor ve çok daha hafif bir tonda, "Sorun değil baba. Ben iyi olacağım. Onunla konuşmana gerek yok. Sadece çıldırmıştım. Şimdi daha iyi hissediyorum."

Kaşlarımı çatıyorum, sabahın bu erken saatinde zihinsel kırbaç benim için çok fazla. Kızlarımın bana her gün yaptırdığı zihin jimnastiğine kıyasla sahada zihin sarsıntısı geçirme konusunda çok daha iyiyim.

"Projeni teslim edecek misin?" diye soruyorum. Başını sallıyor ve hatta sırtıyor. "Tamam mı?" İsteksizce söylüyorum.

"Gerçekten gitmeliyiz baba. Eğer bizi geç bırakırsan annem sana çok kızar."

Ayağa kalkıyorum ve aceleyle odadan çıkarken arkasından bakıyorum. "Sizi geç bırakan ben değilim," diye sesleniyorum.

Kafasını tekrar kapıdan içeri sokuyor ve gözlerindeki muzipliği görüyorum. "Acele et," diyor ağzından.

"Bu sabah sabrımı deniyorum," diyorum başımı sallayarak.

O zaman sırtıyor ve kızımın yüzünde o gülümsemeyi görmek beni mutlu ediyor. Aceleyle merdivenlerden iniyoruz.

"Hadi gidelim, çocuklar." Anahtarları alıyorum ve Gracie'nin sırt çantasını taşımasına yardım ediyorum. Kızlar Suburban'da ön koltuğu kimin alacağını görmek için parmak savaşına başladılar. Bugün Audrey kazandı ve yeni bir şikâyet turuna neden oldu.

Tedavisi bende. Ne kadar tartışılırsa tartışsınlar, Taylor Swift'i açtığımda avazları çıktığı kadar "Cruel Summer" söylemeye başlıyorlar ve her şey yoluna giriyor.

Onları bırakıp spor salonuna gidiyorum, hala Taylor mırıldanıyorum. Kahretsin, kızlarım beni zıplatıyor.

Marketteki o kadınla küçük bir etkileşim kurmak iyi hissettirdi.

Gerçekten iyi. Bana bakışı, hâlâ yetenekli olduğumu düşündürdü.

Hayatımın ne kadar kaotik olduğunu bilseydi ne düşünürdü merak ediyorum. Asla öğrenemeyecek olmam çok kötü.

Gizli Aşk için Ön Sipariş Verin!

<https://geni.us/SecretLove>

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı (ve bir sonrakini!) çıkarmamda bana yardımcı olan herkese özellikle minnettarım. Bu kitabın düzenleme sürecinde bir beyin sarsıntısı geçirdim ve ardından birkaç ay boyunca her şey karmakarışık oldu... Umarım bu kitap çıktığında en kötüsünü atlatmış olacağım!

Ancak her zamankinden daha fazla yardıma ihtiyacım vardı ve devreye giren sizlere çok minnettarım!

Her şeyden önce aileme, siz benim her şeyimsiniz ve sizi tüm kalbimle seviyorum.

Kira, Kess ve Greyley, yukarıdaki aile bölümüne bakın... ama aynı zamanda, sanat eserlerinizle kitaplarıma ve swag'larıma kattığınız güzellik için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Yeteneklerinize ve her birinizin katkıda bulunduğu şeylere hayranım. Sizi çok seviyorum.

Laura ve Catherine, tüm sevgi ve cesaretlendirmeleriniz, koşturmalarınız, beni güldüren evcil hayvan makaralarınız, kontrolleriniz için teşekkür ederim. Bu yalnız süreci o kadar da yalnız değil ve çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz. İkinizi de çok seviyorum.

Christine, tüm adımlar boyunca her şeyde elimi tuttuğun için teşekkür ederim. Seni seviyorum ve sana minnettarım!

Natalie, yaptığın her şey için teşekkür ederim! Yoldan çıktığımda benimle birlikte güldüğün için de. Seni seviyorum ve bunu benimle yaptığın için çok mutluyum.

Georgie Grinstead, seni deli gibi seviyorum ve seninle bu kitaplar üzerinde çalışmayı seviyorum. Onları ve beni daha iyi yaptığın için teşekkür ederim.

Tüm VPR ekibine, benim için yaptığınız her şey için ne kadar teşekkür etsem azdır. Kim, Christine, Sarah, Kelley, Valentine, Josette, Meagan, Daisy, Ratula, Amy, Megan, Charlie ve Nina, hepinizi çok seviyorum ve her biriniz için minnettarım!

Katie, dokuzuncu saatte gelip yardım ettiğin/kurardığın için teşekkür ederim.

Ben

! Claire, vokallerimiz hayattır.

Tarryn, bununla bir *hayvan gibi yaşamayı* yepyeni bir seviyeye taşıdım. Güvenli yerim olduğun için teşekkürler.

Christine Maree, hayatımda olduğun her şey için çok minnettarım.

Tosha, Courtney, Savita, her zaman ve sonsuza dek yanımda olanlar.

Kitaplarımı okuyan ve inceleyen her okuyucuya ve blog yazarına ve bookstagrammer'a ve booktoker'a - kalbimin derinliklerinden teşekkür ederim!

Unuttuğum insanlar olduğunu biliyorum. Lütfen tüm yazar ve okur (ve yazar/okur olmayan) arkadaşlarımin sevgisi, dostluğu ve desteğı için çok minnettar olduğumu bilin! Her biriniz olmadan bunu yapamazdım.

AYRICA SÖĞÜT ASTER TARAFINDAN

Bekar Baba Oyun Kitabı Serisi

[Çılgın Aşk](#)

[Gizli Aşk](#)

[Pervasız Aşk](#)

[Kötü Aşk](#)

Çılgın Aşk

Landmark Dağ Serisi

[Unutulmaz Bir Gün](#)

[Dayanılmaz](#)

[Falling](#)

[Stay](#)

Birbiriyle Bağlantılı Karakterler İçeren Bağımsız Filmler

[Yaz Mevsimi](#)

[Sonbahar Geceleri](#)

Günah Krallığı Dizisinin

[Cöküşü Edildi](#)

[Ruin](#)

[Pride](#)

Standalones

[Gerçek Bir Aşk](#)

[Hikayesi](#)

[Tarlalarda](#)

[Kırmızıya](#)

B ü r ü n m

e k

[Maybe Maby](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Lilith](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Miles Apart](#) (tüm perakendeci sitelerinde de mevcuttur)

[Falling in Eden](#)

Laura Pavlov ile G.D. Taylors Serisi

[Evli ya da Canlı Aranıyor](#)

[Cesur ve Dik Kafalı Bir Başka](#)

[Anaç](#)

[Hayırseverler ile Arkadaşlar İçin](#)

[Dökülen MILF Ağlamayın](#)

Tarryn Fisher ile Erkeklerin Sonu Serisi

[Folsom](#)

[Çakalı](#)

BENİ TAKİP EDİN

ANA LISTEME KATILIN...

<https://bit.ly/3CMKz5y>

[Web sitesi willowaster.com](http://willowaster.com)

[Facebook](#) [@willowasterauthor](#)

[Instagram](#) [@willowaster](#)

[Amazon](#) [@willowaster](#)

[Bookbub](#) [@willow-aster](#)

[Tiktok](#) [@willowaster1](#)

[Goodreads](#) [@Willow_Aster](#) [Asters](#)

[group](#) [@Astersgroup](#) [Pinterest](#)

[@WillowAster](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

